

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 394

Setmana del 12 al 18
d'abril del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Juglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Correm ensems amb aquest que té fretura de la passió, i imitem els qui li sortiren a l'encontre; no escampem davant d'ell ni els nostres vestits ni branques d'olivera o de palma; vessem-nos nosaltres mateixos al màxim possible per la humilitat de la nostra ànima; així rebrem la Paraula que ens ve, i Déu, que no té cabuda enlloc, en tindrà en nosaltres".

Sant Andreu de Creta

AFINANT

La Resurrecció.
Una visió
grandiosa i
humanament
coherent

JOAN E. JARQUE
I JUTGLAR

La fe en la resurrecció és, sens dubte, el tret característic del cristià. La fe en la resurrecció de Jesús de Nazaret, mort sota Pons Pilat el segle primer de la nostra era, i la fe en la resurrecció final de tota la humanitat al final de la història. Aquest dogma inamovible enllaça amb la visió de les religions —i amb la intuïció de la saviesa— sobre la indestructibilitat de la vida. Un cosmos en el qual només s'aniquilaria allò que el corona, la vida, s'hauria d'expressar amb una equació absurda: tot plegat igual a zero! A aquesta creença sàvia i religiosa, però, el cristianisme hi afegeix dos elements originals. És la persona, el "jo" original i irrepetible de cada u realitzat lliurement en una biografia corporal, el qui és cridat a la permanència en l'ésser més enllà de la mort: la resurrecció dels "cossos", de tot el cosmos, per tant.

I, encara més important, aquesta "resurrecció" no és sols un esdeveniment extra-temporal sinó plenament històric, encetat per la gràcia baptismal de Jesucrist.

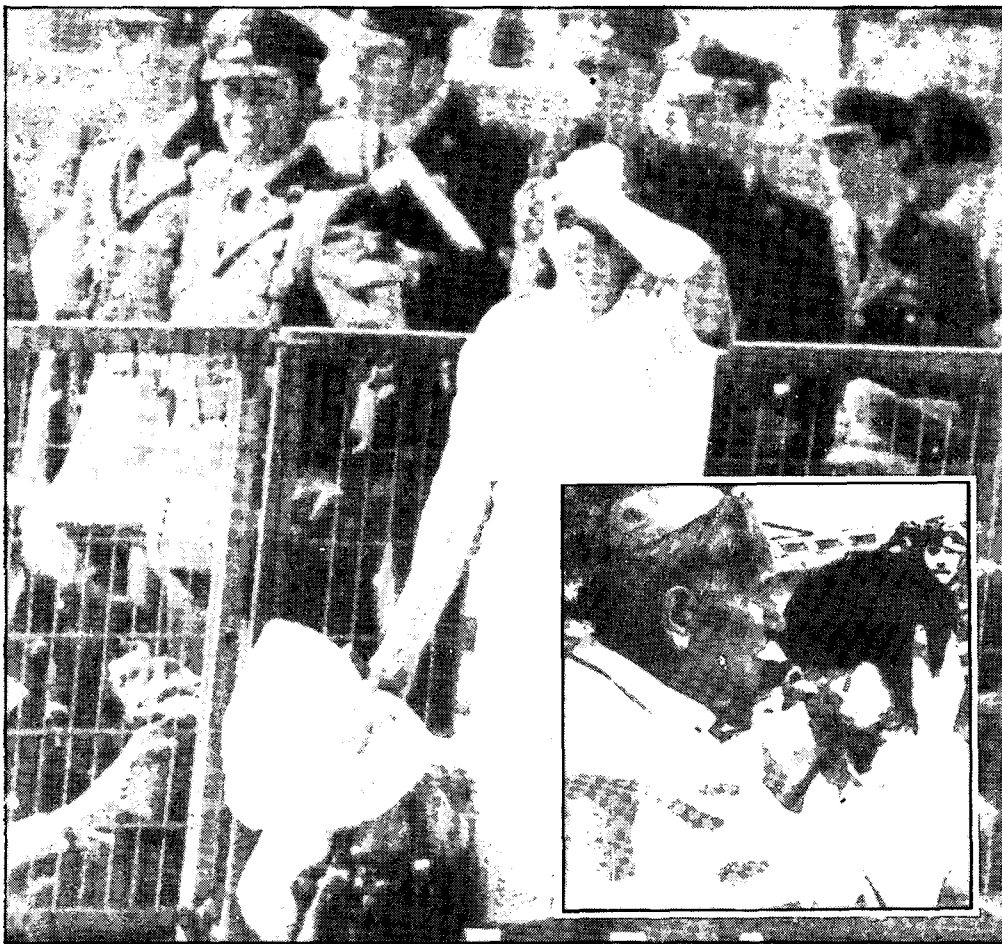
Una visió a la qual sols s'hi pot accedir per la fe, sens dubte, però que no es pot negar que és grandiosa i humanament coherent.

**Pelegrinar a
Terra Santa**

Centrals

El Papa a Santiago de Xile

L'odi i la tortura seran vençuts per l'amor

En la composició fotogràfica, Joan Pau II besa a Carmen Gloria que va ser cremada per una patrulla militar, i un moment de dolor a l'Estadi on se celebrà l'Eucaristia multitudinària.

"Mai la via de la violència, que deriva de la ceguesa de l'esperit i del desordre interior. Una vegada més prego als qui fan ús del terrorisme que desisteixin d'aquests mètodes inhumans que costen tantes vides innocents. El camí de la violència no condueix a la veritable justícia, ni per a si mateix ni per als altres". Així clamà Joan Pau II davant una multitud a Punta Arenas —Xile— recordant sens dubte la "missa de reconciliació nacional" celebrada el dia anterior a Santiago, que va convertir-se amb un final de sang, amb cinc-cents ferits i una mort. El mateix Papa fou aïetat pels gasos lacrimògens llançats per la policia.

Abans de l'acte de cloenda a Santiago varen poder apropar-se al Papa diverses persones i grups de l'oposició que havien estat víctimes de la dictadura que governa el país. Així Carmen Gloria, la jove cremada per una patrulla militar amb un altre jove que va morir al cap de pocs dies, i grups de l'oposició li exposaren la realitat en la qual es debat el poble xilè. Tanmateix, el Papa va respondre que "és precis allunyar-se de l'odi i de tota ideologia que proclami la violència com a remei per aconseguir la justícia". "L'amor venç sempre —continua— encara que en ocasions d'excessos concrets, pugui semblar-nos impotent".

En aquest número i en els següents donarem informació més àmplia del viatge del Papa a l'Uruguai, Xile i Argentina.

(Vegeu pàgines 6 i 7)

Els joves de la JARC, volen "trençar motlles"!

Prop d'uns dos-cents militants del Moviment de Joves Cristians de Comarques-JARC s'aplegaren a Comarruga (comarca del Baix Penedès, bisbat de Tarragona) el cap de setmana del 28 i 29 de març, en la celebració de la sisena edició de les Jornades Catalanes d'aquest moviment.

En la trobada, hi prengueren part joves de més d'una dotzena de comarques on la JARC és present, així com una representació del Moviment de Joves Cristians de Menorca i es comptà, també, amb la salutació encoratjadora dels companys mallorquins que enguany no hi pogueren assistir. La JARC de Catalunya i ambdós moviments illencs són organitzacions germanes, en estreta col·laboració.

En aquestes Jornades se celebrà la III Assemblea Nacional en la qual la permanent féu balanç de la situació actual del moviment, de la seva gestió des que fou elegida l'any passat i dels objectius i prioritats immediates. El tema central de la trobada, però, girà entorn de la reflexió "La comunicació: necessitat, dificultats, valor i urgència", que és la qüestió que planteja la campanya "Trenquem motlles"!

que aquest curs s'està portant a terme. L'eix vertebrador de la reflexió va ser una taula rodona on els diversos ponents feren les seves anàlisis sobre la comunicació humana des del punt de vista sociològic, psicològic, teològic i de la militància cristiana. El debat que s'obrí a partir d'aquestes ponències fou posteriorment enriquit amb un breu treball de reflexió per grups, el qual es basà en l'experiència que viuen els petits grups de revisió de vida que realitzen aquesta campanya, que pretén de fer els joves cristians de comarques més comunicatius i oberts a les necessitats dels joves del medi rural.

Evidentment en la trobada també hi hagué moments per a la pregària, i la celebració de l'Eucaristia, així com d'estones de gresca. Amb motiu d'aquestes Jornades Catalanes l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, ha adreçat una carta als joves de la JARC on els convida "a comunicar-se, ajudar els altres a obrir-se, a treballar junts. Prendre consciència existencial d'ésser persones responsables creant vincles de participació, fent que el poble no sigui una 'massa' que va a remolc, sinó una comunitat de germans".

Un moment de la celebració eucarística. En primer terme un mapa de Catalunya i les Illes, amb els llançons que simbolitzen la llum que volen portar als seus pobles.

CHASYR
1879
ASSEGURANCES

DIES
DE
MEDITACIÓ
I
GLÒRIA

Editorial

L'Uruguai, Xile i l'Argentina: Tres problemes i tres promeses per a l'Església

L'Uruguai en el qual el Papa només hi va fer una curta estada el 31 de març proppassat és un país ben peculiar religiosament parlant. El laïcisme hi té unes característiques radicals. Una sola mostra: en els periòdics, Déu s'escriu en minúscula. No sols l'Església i l'Estat estan separats i s'ignoren oficialment, sinó que les institucions públiques hi estan impregnades d'un fort laïcisme que ve del segle passat. La pràctica religiosa és molt baixa, un 3,8%. Acaba de sortir de tretze anys d'una dictadura militar i la democràcia hi és encara estantíssima. L'Església tot just si comença a aixecar el cap. El Papa hi "ha passat" i els ha exhortat a respondre amb lucidesa al desafiament del laïcisme.

Però l'objectiu evident d'aquest viatge pastoral eren les dues repúbliques australs, Xile i Argentina, separades més pel recel i la ignorància recíproques que per la serrallada imposant dels Andes. Xile esperava el Papa. L'esperava tothom i, si gosem dir, una mica massa. Com una bandera a arrabassar. El govern ha fet el què ha pogut per fer-se-la seva, per donar una mica de credibilitat al règim dictatorial. No creiem que se n'hagi sortit gaire. Si el Papa va anar al Palau de La Moneda —no podia deixar de fer-ho— també va anar a l'estadi de Santiago de trista memòria per la repressió dictatorial. I el fet que el Papa, fora de protocol, portés el general Pinochet a resar a l'oratori del palau ha estat interpretat com el final d'una conversa borrascosa. En tot cas el Papa va voler marcar, amb aquest gest, que la visita havia estat més la del cap espiritual de tot cristià a un que es preu de ser-ho que la d'un cap d'Estat a un altre.

D'aquesta visita se n'esperava que facilités el canvi pacífic vers la democràcia. El temps ho dirà! Allò que és cert és que el Papa ha avisat, una vegada més que no és pas la violència la qui mena a la llibertat i que la dictadura —ni que sigui de la mena de les que "passen", al revés de les comunistes, són paraules seves— no és un règim digne per un país civilitzat i cristià.

Al'Argentina el Papa no hi ha trobat les mateixes tensions, malgrat que els problemes socials i polítics no hi manquen i les ferides de la violència no estan encara cicatritzades. L'Església argentina —bisbes, clergat i fidels— no s'assembla gaire a la dels altres països sud-americans. Culturalment és la més europea i pastoralment ha assimilat millor que altres els canvis post-conciliars. Les vocacions han augmentat considerablement aquests últims anys i la pràctica religiosa hi és força satisfactòria. A un europeu li pot resultar sorprenent, per exemple, l'assistència multitudinària a les misses diàries. Tanmateix, el cristianisme ha de fer front, una mica com a la nostra Espanya post-dictatorial, a un corrent de laïcitat que reivindica la llibertat de costums i que no s'està d'una crítica, a vegades prou crua, al catolicisme tradicional.

El viatge del Papa, els resultats del qual encara és aviat per ponderar, és d'esperar que confirmi una Església que no es pot limitar a conservar una fe i una pietat populars sinó que ha d'afrontar amb decisió el ser un ferment de justícia social, de pau política i d'il·luminació evangèlica de la cultura.

L'estratègia del "vigatanisme"

JOAN LLUIS PEREZ-
FRANCESCH
Professor de Dret Constitucional
a la UAB

L'aparició del que hom anomena "vigatanisme" durant la Restauració canovista, significava una renovació en els esquemes de recristianització de la societat catalana, en diàleg crític amb l'Estat liberal. Vic era una ciutat on l'ensorrada del carlisme s'havia fet més palpable i on es notava més la necessitat de renovar els mecanismes d'actuació pública de l'Església a fi i efecte que aquesta no perdés el control moral sobre la col·lectivitat social catalana. Sorgit de la iniciativa d'alguns eclesiàstics, com Jaume Collell o Jacint Verdaguer, propicià el lligam entre la reivindicació religiosa i l'incipient regionalisme conservador.

Els "Vigatanistes" afirmaven que ells no feien política, que la seva activitat era estrictament eclesial, apologètica en tot cas. Això els permetia d'utilitzar el radicalisme verbal contra l'Estat sense haver de revivir la polèmica sobre la legitimitat del liberalisme i fins i tot mantenir la crítica envers aquest ordre sense haver de recórrer al bel·licisme carlí. Consideraven, però, que calia foragitar les influències democràtiques i laiques dins el moviment catalanista en nom de

Catalunya tradicional, pairal i catòlica que ells volien representar.

Ara bé, no tota l'Església catalana acceptà aquesta nova tendència estratègica. En un primer moment despertà reticències al Vaticà, però durant el papat de Lleó XIII rebé un suport força considerable. La polèmica esclatà quan Pidal inicià una aproximació al conservadorisme canovista i per reacció alguns catòlics carlins dirigits per Cándido Nocedal intentaren crear un partit de tall integrista, que fracassà (1888). Específicament, a Catalunya les divisions dels catòlics entre "íntegres" i "mestissos" arribà amb virulència fins a les acaballes del segle.

A mitjan anys vuitanta, un conjunt de clerges de formació universitària que constituïren la "penya dels minyons" reproduïren i mantingueren a la ciutat de Barcelona l'estratègia "vigatanista". El més destacable d'aquests homes serà sens dubte en Josep Torras i Bages, qui acabà essent bisbe de Vic el 1899.

El pas operatiu més important que iniciaren els "vigatanistes" en relació amb la nova generació de clerges universitaris, fortament influïts pel pensament neotomista que comença a desenvolupar-se a tot Europa, fou la recerca d'una aliança amb la burgesia catalana, per a obtenir d'ella mit-

jans d'actuació en la tasca de crítica a l'Estat liberal. Torras i Bages a la segona edició de "La Tradició Catalana" (1906), es converteix en un dels teòrics del catalanisme burgès, com reconegué després el mateix Prat de la Riba a "La Nacionalitat Catalana". Alhora, l'apropament als sectors burgesos tingué una conseqüència imprevista; el distanciament de l'Església del lloc on el reformisme lleoní volia introduir-la —la "qüestió social"—. El "vigatanisme" plantejà la reivindicació regionalista en el marc d'una actuació d'abast més general, que era la "qüestió social", la lluita per a la resolució dels conflictes derivats del món modern, industrial i obrer que requerien una presència de l'Església diferent de la presència en una societat de tipus agrari i tradicional. En subordinar-se als interessos socials i polítics de la nova classe dinàmica, transformadora, que suposava la burgesia catalana, l'estratègia "vigatanista" es trobà dependent d'ella. Però com a influència, el "vigatanisme" aportà a la política de la burgesia catalana que des de principis del segle XX es canalitzà mitjançant la Lliga Regionalista el lligam entre motius patriòtics i religiosos incidint de manera molt rellevant en les argumentacions dels dirigents del catalanisme polític conservador que s'iniciaven.

RESPIR

COM UN PRÉSSEC SUCÓS

M'ho va contar el mateix mossèn. Com a primer ministeri l'havien dut a una parròquia que, sense ser rural, comprenia un bon nucli de pagesia. Un dia el reclamaren per ajudar a ben morir un avi que, només de vell, era a les acaballes. L'avi es confessà, el mossèn li posà un Parenostre per penitència, ben resat, fixant-s'hi, no patinant-hi per sobre. Aquell padri, que moria només de vell, li comentà, mirant-se'l fix i parlant a poc a poc: "Si en teniu de raó, mossèn! Com més vell em faig, més veig que el Parenostre no pot ser dit amb una esgarrapada; és com aquells préssecs sucosos que has d'anar gustant a poc a poc. Oi, mossèn, que és així, el Parenostre?". El mossèn, quan m'ho contà, no hi afegí res. Només em va mirar!

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració,
Joan E. Jarque i Jutglar publicitat i fotocomposició:
Sots-director: Edifici de la Parròquia de la
Francesc Malgosa i Riera M. de D. dels Àngels
Edita: C/. València, 244, 2on.
Edicions Terra Nostra, S.A. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
Gerent: 08007 Barcelona
Jaume Roigé i Torrentgenerós Impressora: Publiograf, S.A.L.
Disseny: Consell de Cent, 224
Josep Samper i Aledo Barcelona. D.L. B. 14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

Sempre hi ha hagut una íntima relació entre la ciència i la religió. És que són aliades en l'única imatge que els homes es donen de la realitat: la manera com es representen l'univers no és separable de la seva idea de la creació. Allò que pensen de la història s'afegeix a allò que pensen de la Providència. Les seves teories sobre l'aparició de la vida van lligades al respecte que li tenen.

Durant molt de temps i en totes les religions, els sacerdots i els monestirs conservaren el monopoli del coneixement desinteressat. Administraven les tensions que poguessin néixer dels seus descobriments. Però a partir de Bacon i de Galileu, en el segle XVI, el divorci s'accentuà fins els nostres dies. Déu no hi pren part en les equacions de la física. Les cerimònies religioses no tenen res de científic, i està bé així per tots. La qüestió no està, tot amb tot, reglamentada.

Mentre els investigadors s'atenen a l'establiment de les seves equacions o a l'execució de les seves manipulacions, no tenen més necessitat de Déu que els conductors del TGV de la línia París-Lió. No és igual quan es pregunten sobre la significació, la importància, les conseqüències i l'ús de la ciència. Poden, com Jacques Monod passar-se'n per obtenir un premi Nobel. Però fent-ho no aclareixen pas les qüestions que deixen en suspens, com n'ha donat testimoni Jean Rostand.

De manera semblant, mentre les religions repe-

Ciència i fe

JEAN MOUSSE

teixen d'una manera abstracta les seves tradicions i celebren els seus ritus, volen per damunt de les realitats del món que a vegades menystenen. Però aquesta abstracció no té res de comú amb el missatge evangèlic. Segons ell, en efecte, la fe es tradueix en actes ja que l'amor de Déu s'expressa en l'amor als altres fins el punt que sense l'amor als altres no hi ha amor de Déu. "Estava nu, i vosaltres em vestíreu" diu el Crist del judici final. No hi ha més que un amor tal com només hi ha un manament.

En aquesta perspectiva, la relació entre fe i ciència es pot precisar. Quan la fe esdevé activa, en efecte, crida el coneixement ja que l'amor que la revela no es redueix solament a les "bones obres". Passa per la producció, la distribució i l'ús dels béns. Passa per l'organització polític-econòmica de la societat. Per vestir i allotjar els altres, calen fàbriques tèxtils i em-

preses de treballs públics. Calen laboratoris i investigació. Cal la ciència.

Però hi ha més, ja que l'amor de Déu s'inscriu en l'amor dels homes i el depassa per obrir-se al misteri desinstal·lant de totes les coses. I així dona un sentit a la mateixa ciència, massa tancada, sempre en recerca. Desinstal·lant, incita els homes a un perpetu plantejament de les seves maneres de veure i de fer. Aclaridora, els invita a passar de meravella en meravella. Això pot ser en un esperit d'adoració, d'acció de gràcies i d'humilitat com el que inspirava Teilhard de Chardin en la seva **Missa sobre el món**.

Avui com ahir, ciència i fe s'atrauen intensament més que no pas se separen. Els savis esdevinguts "cercadors", és a dir despullats de pretensions de posseir una veritat que cerquen permanentment sense possibilitat de poder instal·lar-s'hi, tenen nombroses raons per preguntar-se sobre la finalitat i les modalitats dels seus necessaris treballs. En el mateix moviment, els creients són invitats a un igual despullament: que esdevinguin més i més eficaçment caritatius, i per això, menys y menys segurs de si mateixos, més i més oberts, creatius, cercadors, de veritat... i més i més intel·ligents també, és a dir, capaços de comprendre el món, els altres, a si mateixos.

(de "la Croix")

Quin misteri de la vida és aquest, que quan un descobreix que fa les coses malament, és quan comença a fer-les una mica bé! És com aquest adagi antiquíssim "solament sé que no sé res", i sembla que sigui a partir del reconeixement d'aquesta ignorància que un comença a "saber". És com qui edifica: cal abans fer els fonaments. Sembla, però, en un primer moment, que un s'equivoca i tira cap avall allò que vol construir cap amunt. Què seria d'una casa sense fonaments? També la sageta ha de ser en-

retirada de l'arc perquè surti impulsada amb força i precisió.

Així, la persona ha de saber retirar-se cada dia un temps, perquè un cop retrobat amb ell

mateix, pugui llançar-se vers el món amb força i encert.

Que n'és, d'important, viure un temps de solitud, trobar-se un amb si mateix! Soledat volguda, sense que ningú no la torbi. Silenci buscat, sense que ningú no el trenqui.

Diuen que el "miracle" japonès fou ben preparat: pensadors, industrials, polítics, arquitectes, enginyers..., foren enviats a una illa per tal de programar el futur projecte tecnològic del Japó. Van viure una colla de dies sols i en treball in-

terdisciplinar. Des de la seva soledat personal i comunitària van idear aquell canvi prodigiós que ha confegit aquest Imperi on neix el sol.

Que n'és de bo arribar a tocar fons la pròpia realitat: "No sóc res". Sols a partir d'aquí un pot començar a sortir-se'n amb força, amb entusiasme, amb un sa realisme, amb esperança!

Des de la solitud i el silenci que ens endinsa en el més profund del nostre ésser, en aquest "no sóc res", veurem que també en aquest imperi interior hi surt el sol.

Solitud i silenci, fonaments de la persona

JOSE LLUÍS SOCIAS I BRUGUERA
De l'Àmbit Maria Corral.

ARA MATEIX

El diari "Avui" —que els catòlics catalans hem estimat molt més, sembla, que ell ara no ens estima a nosaltres— ens va sorprendre, diumenge passat, amb una primera plana sensacionalista dedicada a ponderar el volum de l'economia de les diòcesis catalanes. La silueta de la Seu barcelonina s'hi acompanyava d'afirmacions com aquesta: Barcelona és una de les cinc diòcesis més riques del món... A l'interior, la fotografia de l'entrada de l'Arquebisbat barceloní era qualificada de porta "d'un dels centres econòmics més importants de l'Església universal". Curiosament, tot aquest dispositiu propagandístic no era justificat per cap esdeveniment ni cap celebració especial. Tot derivava del fet que els autors del report havien tingut accés, deien —i sospito que sense gaire esforç— a l'últim balanç de la conferència episcopal tarraconense.

Si de la lletra grossa passaves a llegir-ne la petita —operació que, ja se sap, no solen fer pas tots els lectors— les coses començaven a canviar. Malgrat algunes comparances pintoresques, com la de les finances eclesials catalanes amb les del Futbol Club Barcelona... les dades concretes assolien l'efecte invers dels grans titulars. En primer lloc, respecte de l'origen dels ingressos. Resulta que el 52,29% (a Barcelona el 59,76%) d'aquests, procedeixen de les aportacions dels fidels. (Per una errada d'impremta —sempre plou sobre mullat— el text deia "aporta-

cions dels fiscals"! I només el seu 28,98% (a Barcelona el 20,98%) té origen estatal, a través de la conferència episcopal espanyola. Això vol dir que l'autofinançament avança. Un autofinançament procedent no pas de beneficis pròpiament dits, sinó de la contribució econòmica, totalment desinteressada, dels membres de l'Església que volen sostenir-la. Quin sentit té, així, parlar del lloc que ocuparien les nostres diòcesis si les situàvem entre les empreses mercantils? En segon lloc, respecte de les despeses. Les accions pastorals, les despeses de funcionament, les de conservació i la retribució del personal que promou tota l'activitat eclesial s'ho emporten gairebé tot. I resulta que —com el mateix report reconeix i diu— "l'accionista majoritari de l'empresa", el cardenal Jubany, "viu molt modestament a la residència

dels germans Camils", i el sou del clergat no depassa gaire el salari mínim interprofessional. L'estudi no entra —i seria bo que ho fes algú— en les hores setmanals de dedicació d'aquest personal ni en el volum d'activitat que promouen sense gairebé infraestructura, a diferència del que veiem en altres empreses públiques de serveis. En tercer lloc, respecte de la transparència de l'economia eclesial. Perquè, no ens enganyem: els periodistes, en la informació que comento, s'han trobat amb la feina feta. La comptabilitat de cadascuna de les diòcesis catalanes i del seu conjunt l'han tinguda a la vista, amb les xifres absolutes i els percentatges, i ells no han fet més que explicar-les a la seva manera i introduir-hi elements de comparació o de sorpresa... Com existeixen els balanços de totes les parròquies i es fan públics cada any. El treball de clarificació que ha estat fet en l'economia de les diòcesis catalanes en els últims deu anys és realment extraordinari. Especialment en l'Arxidiòcesi de Barcelona, a causa del seu volum i de la seva complexitat.

Per això és inadmissible que un diari que fins ara havia estat seriós es permeti, entre altres coses, de fer comentaris i comparances improcedents sobre el laic barceloní, el senyor Antoni Bascompte, de qui la majoria de diocesans assabentats —preveres o seglars— pensem que ha dut a terme una de les reformes pastorals més importants dels nostres dies.

Inadmissible

J. CARRERA PLANAS

CATALUNYA

Els funcionaris han de saber català segons l'Audiència Territorial

L'Audiència Territorial de Barcelona ha dictat una sentència favorable a l'Ajuntament de Granollers, que exigeix com a condició d'incorporació a una plaça d'enginyer municipal el fet de saber i dominar el català. La sentència es fonamenta que els funcionaris que presten servei a Catalunya han de conèixer els idiomes oficials de la comunitat.

Més pobles valencians reclamen veure TV3

Diversos pobles de la comarca del Vinalopó, la més poblada de la província alacantina, ha començar a costejar, o estan en procés de fer-ho, micro-repetidors locals per tal que les seves respectives poblacions puguin veure la TV3.

La iniciativa és d'Acció Cultural, que vol completar la cobertura del gran repetidor provincial de La Carrasqueta, proper a Alcoi, costejats per bons. Fons alacantins d'Acció Cultural asseguraven el compromís irrenunciable de l'Associació que tots els municipis que ho desitgin tinguin la possibilitat de veure les emissions de TV3. Per això, el següent pas serà "aconseguir que l'emissora catalana assumeixi, a l'hora de programar, que ja no té solament audiència a Catalunya".

S'oposen que el calabós d'una comissaria es construeixi al costat d'una escola

El Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta ha iniciat una campanya entre els veïns d'aquests barris barcelonins per impedir la construcció d'un calabós per a detinguts en una comissaria de policia situada al costat del pati de l'escola Miquel Bleach.

Desarmament i Desenvolupament per a la Pau

El calabós s'està construint en la comissaria de policia de Sants, en el carrer Creu Coberta, en un punt al costat del pati de l'escola. El claustre de professors d'aquest centre ja es va pronunciar en contra d'aquest projecte fa setmanes. Fa poc, una assemblea de representants d'entitats del districte acordà per unanimitat que es fessin gestions necessàries perquè no es culmini la construcció del calabós, i nomenà una comissió encarregada de coordinar les accions que es realitzin en aquest sentit.

El Secretariat d'Entitats ha distribuït dos models de carta, dirigides al regidor del districte de Sants-Montjuic, Josep Espinàs, i al governador civil, Ferran Cardenal, assenyalant "el refús a aquesta construcció, que atempta als més elementals mòduls de convivència".

ESPANYA

Usen el carnet del PSOE com a document agregat a la petició de treball

Vint aspirants a vuit places de peons a l'escorxador municipal de Gijón, convocades per l'Ajuntament de majoria socialista, han adjuntat a les seves sol·licituds fotocòpies dels seus carnets de militant del PSOE. Els fets foren denunciats per un membre del tribunal examinador. Diversos grups polítics han demanat que se suspengui la convocatòria.

Més de 5.000 milions en publicacions de Ministeris

Més de 5.000 milions de pessetes es gastaren en els diferents departaments ministerials el 1986 en l'edició de publicacions oficials. La dada està inclosa en la contestació del Govern a una pregunta del diputat Agustí Rodríguez Sahagún, del CDS.

MÓN

L'oposició denuncia la reelecció de la president del Tribunal electoral de Panamá

Una enèrgica condemna expressà el Partit Demòcrata Cristià (PDC), després de conèixer-se la reelecció al càrrec de Magistrat President del Tribunal Electoral, de la llicenciada Yolanda Pulice de Rodríguez, càrrec que desenvoluparà per 10 anys conforme ho estipula la llei que regula el funcionament d'aquest organisme fiscalitzador de comicis.

El President del PDC, Ricardo Aries Calderón, considera tal reelecció com una provocació a la consciència del país i a la voluntat de democratització del poble, agregant que la reelecció de la citada professional del dret fou acordada

en secret, per ocultar els interessos del govern que són aliens als que persegueixen els ciutadans. La Alianza Democrática de Oposición (ADO) de Chiriquí, entitat que agrupa les tres principals forces polítiques del país, explicà que l'esmentada magistrada va tenir directa participació en la realització del frau electoral del 1984, impedit per ordres emanades de la cúpula de les Forces de Defensa (FDP), que el candidat opositor Arnulfo Arias Madrid assumís la primera magistratura de la nació per voluntat del poble panameny.

El Banc Europeu d'Inversions donarà crèdits per valor de 14.000 milions

El consell d'administració del Banc Europeu d'Inversions (BEI), reunit per primera vegada a Madrid, aprovà la concessió de préstecs per valor de 155.805 milions de pessetes (1.105 milions d'ecus) per a 30 nous projectes d'inversions situats dins i fora de la CEE, 14.000 dels quals es destinaran a Espanya.

El més significatiu dels préstecs que el BEI concedirà a Espanya, segons assenyala el seu president Ernst-Gunther Broder, serà el destinat al finançament de les obres de construcció del pont que unirà Espanya i Portugal per Ayamonte (Huelva).

A més, l'entitat concedirà dos crèdits al sector financer i un a la Junta d'Andalusia per millorar les carreteres.

Des del 1981 el Banc Europeu d'Inversions ha aportat un total

de 124.000 milions de pessetes per a inversions a Espanya.

Creat pel Tractat de Roma —tractat fundacional de la CEE—, el BEI té per comesa el finançament d'inversions que conduixin a un desenvolupament equilibrat de la Comunitat.

Es concedeix un Crèdit a Cuba de 6.500 milions de pessetes

Espanya ha concedit a Cuba un crèdit de 50 milions de dòlars (6.500 milions de pessetes), per pagar amb 20 anys, amb un interès del 5%, amb un període de carència de cinc anys, que serà pagat per Espanya en dues meitats en el bienni 1987-88. El crèdit serà destinat a la indústria siderometal·lúrgica, adquisició de béns d'equip, reparació de vaixells pesquers, una planta d'amoniac i alguns projectes industrials d'interès comú.

Augment d'un 30% en els productes de primera necessitat a Polònia

Les autoritats poloneses anunciaren una puja de preus de més del 30% sense precedents des del 1982, que afectarà a la major part dels productes de primera necessitat. La puja més gran la pateix el sector energètic mentre que els aliments només pujaran un 9,6%.

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA

- PERQUÈ LA FAMÍLIA ESTÀ EN PERILL
- PERQUÈ LA VIDA ÉS IMPORTANT
- COL·LABORI AMB NOSALTRES!

Ompli, retalli i envii aquest cupó:

- ☐ Desitjo adherir-me com a soci de Número a l'ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA, rebre els Estatuts i satisfer el pagament anual de 2.000 ptes.
- ☐ Desitjo adherir-me com a Soci Protector a l'ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA, rebre els Estatuts i satisfer el pagament de ptes.
- ☐ Desitjo col·laborar amb l'ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA, rebre informació de les activitats i satisfer el pagament de ptes.

Prego que s'efectuï el cobrament per mitjà de rebut domiciliat a través del Banc o Caixa d'Estalvis:

☐ Semestralment ☐ Anualment

Cognoms
Nom
Professió Tel
Direcció N.º Pis
Ciutat Dist. Post Prov

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
Bonaplata 42, 1ª. Tel. 204 71 11. 08034 Barcelona

Joan Pau II, a l'Uruguai, Xile i Argentina (I)

"El dictador passa, les dictadu

"Certament que, a Xile hi trobarem un sistema que actualment és dictatorial. Però aquest sistema i la seva pròpia definició és transitori", digué Joan Pau II als periodistes que formularen les seves preguntes a bord de l'avió que el traslladava des de Roma a Montevideo. A un periodista que paragonà la dictadura de Polònia amb la de Xile, el Papa comentà: "Les dictadures són una cosa i els dictadors una altra. El dictador passa i la dictadura com a sistema no passa mai. Crec que el règim xilè acabarà abans o després, ja que almenys l'experiència d'Iberoamèrica així ho confirma".

Entre Roma i Montevideo hi ha més d'onze mil quilòmetres de distància i la duració del vol és de 13 hores. L'avió papal que emprengué viatge des de l'aeroport de Fiumicino vers l'Uruguai sobrevolà territori espanyol i Joan Pau II aprofità l'ocasió per trametre un telegrama al rei i a la nació espanyola.

AMB ELS PERIODISTES

Durant el llarg trajecte Joan Pau II es mostrà molt efusiu amb els periodistes. Va comentar aspectes de la realitat xilena, proclamant d'antuvi "la inalienable dignitat de la persona humana", i va dir que comprenia "els sentiments d'aquest poble que viu la seva experiència històrica amb els interrogants que plantegen els reptes del present". També manifestà que ell no és evangelitzador de la democràcia sinó

un missatger de l'Evangeli, "però pertanyen a l'Evangeli tots els problemes relacionats amb els drets humans, i si per democràcia es volen interpretar els drets humans, també això pertany al missatge de l'Església". Encara va precisar més el sentit del seu viatge: "Jo vaig a Xile —digué— per trobar-me amb l'Església en una nació catòlica i amb tots els elements d'aquella Església. Tanmateix, hi ha persones que voldrien que l'Església es quedés a la sagristia. Això seria la mort de la mateixa Església que no pot deixar-se morir perquè té una missió messiànica". Quan li preguntaren si a Xile parlaria en els seus discursos sobre els drets humans, respongué: "Sí, ho faré perquè no es pot callar allò que pertany al sentit global dels ensenyaments de l'Església". Sobre el possible risc de ser manipulats, respongué: "¿Quin viatge no ha estat manipulats? Tots ho han estat i també

aquest. Però això no és una excepció sinó una regla".

En relació a si l'Església xilena podria adoptar una actitud semblant a la que prengueren els catòlics filipins, per tal d'accelerar la caiguda del president Marcos, Sa Santedat remarcà: "Crec que no solament és possible sinó necessari, perquè és una part de la missió pastoral de l'Església. Els drets de l'home, o sigui la justícia, figuren entre els continguts de la nostra missió".

URUGUAI, PRIMERA ESCALA DEL VIATGE PAPAL

Uruguai té amb prou feines tres milions d'habitants, dels quals més del setanta per cent són catòlics, però només un cinc per cent és practicant.

Tant bon punt aterrà l'avió, les campanes de les esglésies repicaren, mentre milers de persones seguien el recorregut del Papa. A la capital d'Uruguai el Papa hi romangué dinou hores. El president Julio María Sanguinetti i el president de la Conferència Episcopal i arquebisbe de Montevideo, saludaren el Papa en nom de la nació i de la comunitat cristiana respectivament. "Uruguai acull amb alegria la visita de Sa Santedat, que serà una gran festa de retrobament de la família uruguiana sense cap distinció de sentiments religiosos", declarà el president.

Després de la rebuda, Joan Pau II es traslladà a la catedral amb un "papa-mòbil". Després, en el palau Taranco commemorà l'acord de pau argentino-xilè assolit per la seva mediació en el conflicte del canal de Beagle, que estigué a punt de provocar una guerra entre ambdós països.

Durant el matí del dimarts, dia 31 de març, i en el centre de la capital, concelebrà una missa multitudinària en un gran altar presidit per una creu de 25 metres. A la cerimònia hi assistí Sanguinetti, malgrat no ser catòlic.

En un missatge al poble uruguaià, Joan Pau II demanà als ciutadans d'aquest país que preguin per tal que "aquesta trobada es tradueixi en estímul per a una nova evangelització del continent llatino-americà que es prepara per celebrar el cinquè centenari de la seva fe cristiana".

Com a fet anecdòtic cal remarcar que Joan Pau II es trobà a Montevideo amb una parenta seva que resideix a l'Uruguai des del 1930. S'anomena Anieta Novak; de 67 anys, i cosina de la mare del pontífex, que va assistir a la missa papal des de la llotja d'honor.

A darrera hora es confirmà que el Papa rebria a Xile en audiència especial els més significats de l'oposició política. No

hi ha hagut comentaris per part del govern, però com a gest simbòlic del general Pinochet va autoritzar en aquell moment el retorn de 507 exiliats.

La sortida del Papa vers Santiago de Xile fou durant la tarda del mateix dimarts dia 31.

ARRIBADA DEL PAPA A L'AEROPORT XILÈ DE PUDHAUEL

Milers de xilens acudiren a l'aeroport per rebre el Papa.

Minuts abans, el general Pinochet amb el seu vestit de gala i molt tens, havia repetit el desig de la "unitat nacional i de la participació de la societat en totes les seves expressions". També assegurà que "tenim la certesa de respectar els drets de les persones", recordant al Papa alguns dels elements imprescindibles per comprendre la veritat d'aquest país.

Contrastà en aquest encontre, la naturalitat de Joan Pau II amb la rigidesa i el nerviosisme del primer mandatari xilè. Semblava que el general Pinochet esperava alguna altra al·lusió irritant a les que manifestà el Papa durant el viatge amb avió, i es tranquil·litjà quan el Papa acabà la seva al·locució.

Si bé és cert que el Papa acceptà visitar aquesta nació per

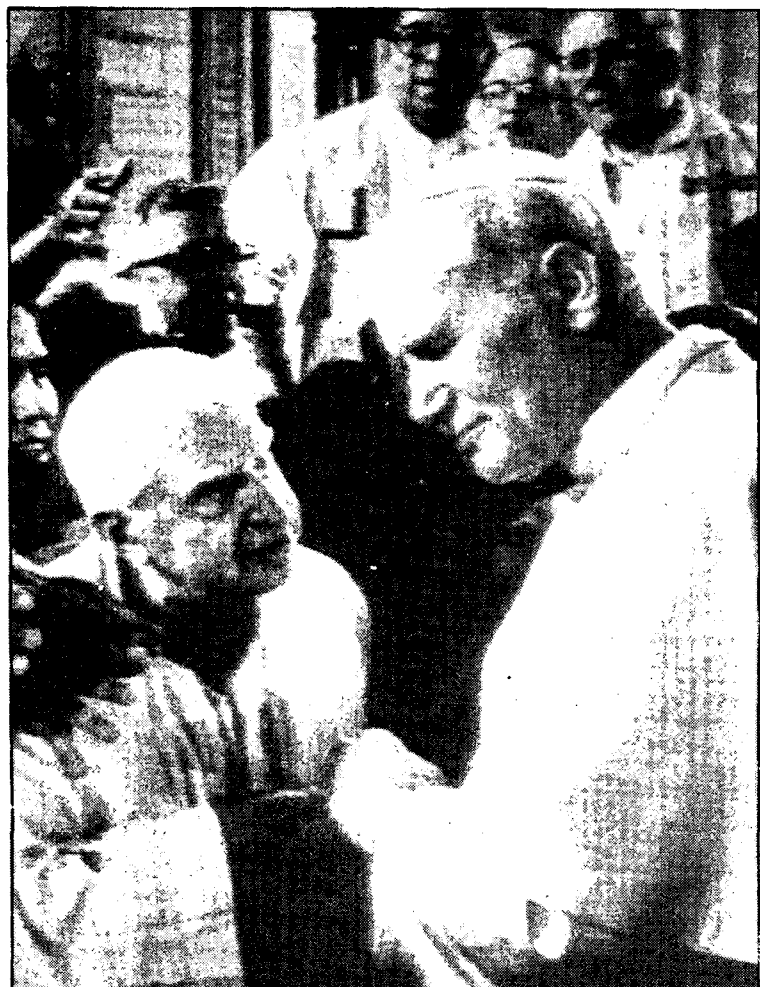
una expressa invitació del seu president, a causa de les actuals circumstàncies conflictives, la Conferència Episcopal reduí al mínim la presència de Pinochet en el programa de la visita papal. Els bisbes no varen invitar-lo a ell ni la seva esposa a la missa que el Papa celebrà a Santiago, però no es podia negar que el suprem pastor de l'Església anés al Palau Presidencial de la Moneda.

QUARANTA DOS MINUTS AMB EL GENERAL PINOCHET

Joan Pau II i Pinochet s'entrevistaren el dijous, 2 d'abril, al matí. L'entrevista se celebrà en un saló del Palau de la Moneda. Una entrevista més llarga de com estava prevista sense que s'hagi fet públic el tractat entre ambdues personalitats. Després el papa va romandre uns minuts amb l'esposa i fills del general i pregà en la capella privada del palau.

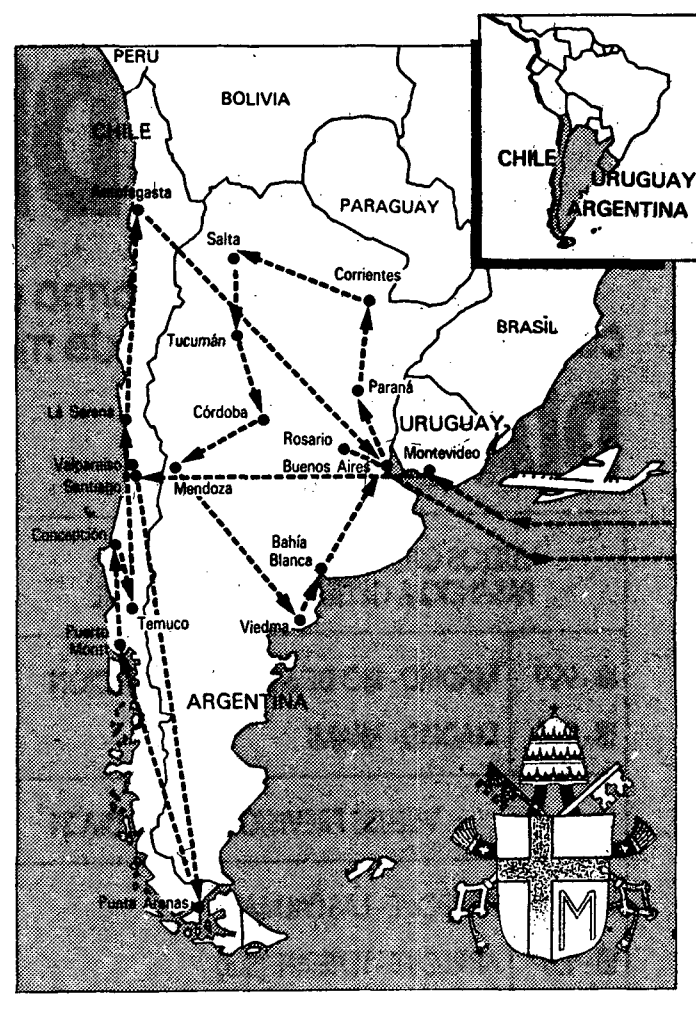
EN ELS BARRIS MÉS MARGINATS DE SANTIAGO DE XILE

Les circumstàncies impulsaren el Papa i els veïns dels barris marginals a apartar-se

En la catedral de Santiago, el Papa amb un grup de sacerdots.

Itinerari del viatge papal

es, no"

de l'ordre establert. Joan Pau II va sentir-se "commogut" per l'espectacle d'una multitud sofrent i angoixada que desbordà el perímetre del barri "La Bandera". Els veïns apel·laren a un llenguatge descarnat i en certs casos improvisat per explicar-li al Sant Pare les atrocitats que aquí es cometien des de fa tretze anys. La televisió oficial no va difondre cap dels discursos del Papa, al qual arribaven càntics suplicants com aquest: "Juan Pablo, amado, llévate el tirano".

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

El Papa se sentí commogut i va demostrar-ho quan els pobres li explicaven els seus dramemes: "No volem que morin els nostres fills. Volem una vida digna, sense dictadures, que no es torturi, que hi hagi justícia, que s'acabin els presos polítics i que els sacerdots expulsats puguin tornar al país".

Quan Luisa Rivero, del barri "Violeta Parra", anomenat així en honor de la cantant morta el 1969, i Mario, un altre home de les regions marginades, cridaren al Papa: "Que els poderosos deixin de matar en les poblacions", Joan Pau II digué abans del seu missatge: "Sento el meu esperit commogut".

POBRESA I OPULÈNCIA

La resposta del Papa en aquest barri fou emocionant: "He pogut veure amb dolor la pobresa de molts en contrast amb l'opulència d'alguns". També donà suport a la tasca desplegada per l'Església —allí resideixen els bisbes que més s'enfronten al règim i molts dels quals estan d'acord amb la teologia de l'alliberament— i no deixà de recordar: "No permeteu que els interessos d'índole ideològica o política, estranys a l'Evangeli, enterboleixin la puresa de la vostra tasca assistencial i de santificació".

RETORN A LA DEMOCRÀCIA

Durant el dijous hi hagué una crida, tant per part del poble com del Sant Pare, a la democràcia i al respecte als drets humans. Així ho manifestà el Papa als bisbes xilens, que aplaudiren les seves paraules, que digué entre altres coses: "És urgent la possibilitat efectiva de prendre part lliurement i activament en la fixació dels fonaments jurídics de la comunitat política, en el govern de la cosa pública, en la determinació dels camps d'acció i dels límits de les diferents institucions i en l'elecció dels governants".

Polònia, una dictadura; Pinochet, un dictador.

En un disturbi una dona ferida mortalment prop de la catedral mentre el Papa dirigia una al·locució.

UN RECORD EMOCIONANT SOBRE L'EXILI

Tampoc no va oblidar Joan Pau II el problema de l'exili que dessagna aquest país. Des de les altures del serrat de Sant Cristóbal, a la part nord de Santiago, exclamà: "Tenen també acollida en el meu cor de pastor tots els xilens, que des de tantes parts del món miren amb nostàlgia la pàtria llunyana".

En la majoria d'aquests actes assistiren centenars de milers de persones, abundant la joventut.

RECEPCIÓ A L'OPOSICIÓ GOVERNAMENTAL

Un altre gest de Joan Pau II que no passarà inadvertit és l'encontre amb l'oposició política. Els partits que obtingueren audiència foren els que en un escrit manifestaren el compromís que la convivència nacional ha de fonamentar-se en principis ètics, que hi haurà

respecte a la tradició cristiana de la majoria del poble xilè, que es comprometen a afavorir els camins del diàleg i que ex-

cloguin tot mètode violent. Sota aquestes promeses, el Papa accedí de bon grat a l'entrevista.

Aquí posem punt final a la nostra crònica, que continuarem en el número vinent del nostre setmanari.

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Sta. Puig.

Horaris de Setmana Santa

S.E. Catedral B. de Barcelona.- Diumenge de Rams o de la Passió del Senyor: 10.15, Laudes. 11, Benedicció de les Palmes. Processó. **MISSA PONTIFICAL CONCELEBRADA.- Dimarts Sant:** 11, MISSA CRISMAL CONCELEBRADA.- **Dijous Sant:** 10, Ofici de Lectura i Laudes; 6.30, tarda, MISSA PONTIFICAL CONCELEBRADA DE LA CENA DEL SENYOR. 11, nit, Vetlla eucarística. **Divendres Sant:** 10, matí, Ofici de Lectura i Laudes; 3, tarda, Celebració de la Paraula davant la imatge del Sant Crist de Lepant. Adoració de les cinc ferides de Jesús Crucificat i sermó de les Set Paraules; 5, tarda, ACCIÓ LITÚRGICA DE LA PASSIÓ I MORT DEL SENYOR; 7 tarda, Via Crucis per l'avinguda de la Catedral.- **Dissabte Sant:** 10, matí, Ofici de Lectura i Laudes. **Diumenge de Pasqua - Resurrecció del Senyor:** Vetlla Pasqual, 10.30 (nit del dissabte al diumenge), lucernari, litúrgia de la Paraula, litúrgia Baptismal. **MISSA PONTIFICAL CONCELEBRADA.- PASQUA:** 10.15, matí, Laudes; 11, matí, MISSA PONTIFICAL CONCELEBRADA. Benedicció Papal.

* * * *

BASILICA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT.- DIUMENGE DE RAMS: A les 7.30, Laudes. 10.30, Processó de Rams i Missa conventual. A les 13, Salve de l'Escolania. A les 18.45, Vespres.

DILLUNS, DIMARTS i DIMECRES SANTS: A les 7.15, Laudes. A les 11, Missa conventual. A les 13, Salve de l'Escolania. A les 18.45, Vespres. **DIJOURS SANT:** A les 8, Laudes. A les 11, celebració comunitària del Sagrament de la Reconciliació. A les 13, Salve de l'Escolania. A les 18.30, Missa de la Cena del Senyor. 21.45, audició de música sacra. A les 24, s'acaba l'Adoració del Santíssim i es tanca la Basílica. **DIVENDRES SANT:** A les 8, pregària del matí. A les 11, Via Crucis per l'interior de la Basílica. A les 12.45, Pregària ecumènica i motets polifònics. A les 5, celebració de la Passió del Senyor. A les 21.45, cant de la seqüència Stabat Mater, de Palestrina. A les 22, conferència a la Basílica.

DISSABTE SANT: A les 8, pregària del matí. A les 12.45, pregària ecumènica i motets polifònics. A les 18.45, Vespres. A les 22, Vetlla Pasqual.

DIUMENGE DE PASQUA: A les 8.30, Laudes. A les 11, Missa del dia. A les 13, Salve de l'Escolania. A les 18.45, Vespres.

* * * *

Parròquia de Sant Josep - Santa Mònica.- (Rambla de Santa Mònica, 7). Diumenge de Rams: Benedicció, a les 12.45. **Dijous Sant:** Missa Cena del Senyor, a les 8 del vespre. **Divendres Sant:** Via Crucis pels carrers, a les 8 del matí. Ofici de la Mort del Senyor, a les 5 de la tarda. Vetlla Pasqual-Dissabte Sant, a les 8 del vespre.

* * * *

Parròquia de Sant Francesc de Sales.- Dijous Sant: 7 del vespre, Celebració de la Cena del Senyor.- **Divendres Sant:** 5 de la tarda, Celebració de la Passió del Senyor.- **Dissabte Sant:** 11 nit, Vetlla Pasqual. **Diumenge de Pasqua:** Misses a les 10.30, 12 i 1.

Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia.- Diumenge de Rams: 12, Benedicció de Rams; a les 19.15, Vespres. **Dilluns Sant:** A les 20.30, Celebració comunitària de la Penitència amb confessió individual. **Dimarts i dimecres Sant:** A les 20.30, Vespres. **Dijous Sant:** 19.30, Celebració de la Cena del Senyor; a les 22, Pregària (joves de l'Arxiprestat). **Divendres Sant:** 9.30, Ofici de Lectura i Laudes (cantades); 12, Via Crucis; 18.30, Acció litúrgica en memòria de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** 9.30, Ofici de Lectura i Laudes (cantades). **Nit de Pasqua:** 21.45, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** Misses a les 9.30, 12.30 (solemne) i 20 h. **Dilluns de Pasqua:** Missa a les 20. **Cinquentena Pasqual:** Diumenges, a les 19.15, Vespres cantades. Dies feiners: A les 20.30, Vespres resades.

* * * *

Santuari de Sant Josep de la Muntanya.- Diumenge de Rams: 11.45, Benedicció de Rams. **Dijous Sant:** 19 h., Eucaristia commemorativa del Sopar del Senyor. **Divendres Sant:** A les 17, celebració litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 20.30, VETLLA PASQUAL.

* * * *

Monestir de l'Encarnació.- (Monges Carmelites, c/ Panamá, 12). Diumenge de Rams: A les 12, Benedicció de Rams i Eucaristia. **Dijous Sant:** 18.30, Missa de la Cena del Senyor. **Divendres**

Sant: 7.45, Laudes; 10.30, Ofici de Lectura; 16.30, Acció Litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** 7.15, Laudes; 10.30, Ofici de Lectura; 18.45, Vespres; 22.30, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** 12, Celebració de l'Eucaristia.

* * * *

Església del Santíssim Sagrament: (c/ Aragó, 268). Dijous Sant: 20.30, Missa de la Cena del Senyor; 22.30, Vetlla d'Adoració. **Divendres Sant:** 12.30, Acció Litúrgica en memòria de la Passió i Mort del Senyor.

* * * *

Monestir de clarisses de Santa Maria de Pedralbes.- Diumenge de la Passió del Senyor o dels Rams: 11.15, Benedicció dels Rams i Missa conventual (català); 13.30, Benedicció de Rams i Missa (castellà). **Dijous Sant:** de 18 a 19.30, seran atesos els qui desitgin celebrar el sagrament de la Penitència amb confessió individual; a les 20, Missa del Sopar del Senyor (l'església quedarà oberta fins a les 12 de la nit per l'adoració de l'Eucaristia). **Divendres Sant:** A les 18, Solemne celebració de la Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** 8.30, Laudes; 10.30, Ofici de Lectura. **Diumenge de la Pasqua de Resurrecció:** A les 22.30 (del dissabte) Solemne celebració de la VETLLA PASQUAL. A les 12, Missa de Pasqua, a les 19, Vespres conclusives del Triduum Pasqual.

Monestir Cistercenc de Santa Maria de Valldonzella.- Dijous Sant: A 18.30, Celebració de l'Eucaristia. **Divendres Sant:** A les 16, Acció litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 22.30, Solemne VETLLA PASQUAL. **Diumenge de la Resurrecció del Senyor:** A les 10.30, celebració de l'Eucaristia.

* * * *

Monestir de Santa Maria Magdalena.- (Monges Agustines, c/. Vallmajor, 29). Diumenge de Rams: 9.30, Missa; a les 11.15, Benedicció de Rams; a les 20, Missa. **Dijous Sant:** A les 20, Missa de la Cena del Senyor. **Divendres Sant,** a les 17, Acció Litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 21.30, Solemne Vetlla Pasqual. **Diumenge de Pasqua:** Misses a les 9.30 i 11.30 del matí i a les 8 del vespre. **Dilluns de Pasqua:** Misses a les 9 i a la 1 del matí.

* * * *

Monestir de Sant Maties.- (Monges jerònimes, c/. Bellesguard s/n. final camí). Diumenge de Rams: A les 10.30, Benedicció de Rams, processó i celebració de l'Eucaristia. **Dijous Sant:** A les 19, Missa del Sant Sopar del Senyor. **Divendres Sant:** A les 8.30 Laudes; a les 11, Ofici de Lectura; a les 17, Solemne Acció Litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 8.30, Laudes; a les 11, Ofici de Lectura; a les 19.15, Vespres; a les 22.30, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 9, Laudes; a les 11, Celebració de l'Eucaristia; a les 19, Vespres.

Parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova.- Diumenge de Rams i de la Passió. A totes les misses: Commemoració de l'entrada de Jesús a Jerusalem. A les 6 de la tarda: CAMÍ DE LA CREU (Viacrucis). **Dijous Sant.** De 7 a 8 de la tarda: Confessions. A les 8: CELEBRACIÓ DE LA CENA DEL SENYOR. A 2/4 d'onze de la nit: HORA SANTA (Adoració comunitària de l'Eucaristia). **DIVENDRES SANT.** A 2/4 de 10 del matí: OFICI DE LECTURA I LAUDES. A les 12 del migdia: SOLEMNE ACCIÓ LITÚRGICA. A les 5 de la tarda: CAMÍ DE LA CREU (Viacrucis). **Dissabte Sant.** A 2/4 de 10 del matí: OFICI DE LECTURA I LAUDES. De 7 a 8 de la tarda: Confessions. A les 10 de la nit: SOLEMNE VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua.** Misses: 2/4 d'11, 12, 13 y vespertina a 2/4 de 9. Renovació dels compromisos baptismals a totes elles.

* * * *

SABADELL

Monestir de Santa Teresa.- (Monges Carmelites, c/. Quevedo, 12). Diumenge de Rams: A les 9, Benedicció dels Rams, processó i Eucaristia. **Dijous Sant:** A les 19, Missa de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** A les 8, Ofici de Lectura i Laudes; a les 17, Celebració litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 8, Ofici de Lectura i Laudes; a les 19, Vespres; a les 22.30, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 11, Eucaristia.

* * * *

TARRAGONA

Monestir Cistercenc de Santa Maria de Vallbona.- Diumenge de Rams: A 2/4 d'11, Benedicció de Rams i Eucaristia; a 3/4 de 8, Vespres. **Dijous Sant:** A les 7 del vespre, Cena del Senyor; a 2/4 de 10 del vespre, Completes; a les 10, Hora de Vetlla. **Divendres Sant:** A 2/4 de 8, Matines; a 1/4 de 10, Laudes; a la 1, pregària del migdia; a les 17, Celebració de la Passió i Mort del Senyor; a les 21, Completes.

* * * *

GIRONA

Monestir de Santa Maria de Solius.- Diumenge de Rams: A les 10, Benedicció, Processó i Missa. **Dijous Sant:** A les 5, Missa vespertina de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** A 2/4 d'11 del matí, Celebració comunitària de la Penitència; a les 17, Celebració de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** a 2/4 d'11 de la nit, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Resurrecció:** A les 10, Missa.

Monestir cistercenc de Santa Maria de Cadins.- (Sant Medir, Girona) Diumenge de Rams: A 3/4 d'11, Benedicció de Rams i Eucaristia. **Dijous Sant:** A les 5 de la tarda, Missa de la Cena del Senyor. A les 21, Hora Santa i Completes. **Divendres Sant:** A les 7 del matí, Laudes; a les 9, Ofici de Lectura; a les 15, Celebració de la Passió i Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 7 del matí, Laudes; a les 9, Ofici de Lectura; a les 19, Vespres; a les 21, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Resurrecció:** A les 8 del matí, Laudes; a les 11, Missa Solemne; a les 19, Vespres.

AVISOS I COMUNICATS

S.E. Catedral Basílica de Barcelona.- Tindrà lloc el dimecres, dia 15 d'abril, a les 7.30 de la tarda, amb absolució individual. S'invita a totes les persones que vulguin participar en aquesta celebració com a preparació immediata del Triduum pasqual.

III Trobada de Religiosos joves de Catalunya.- Tindrà lloc a Montserrat, el diumenge dia 26, a les 9 del matí, per reflexionar sobre el tema: "RELIGIOSOS JOVES AL SERVEI DEL MON, DE L'ESGLÉSIA i DE LES CONGREGACIONS. MARIA SERVENTA". Ens hi ajudarà el P. Cebrià Piferrer, monjo de Montserrat. Acabarem la nostra jornada participant a la Vetlla de Santa Maria. I que de veritat, Maria ens sigui cada cop més el nostre model. Per informació: Truqueu —a les tardes— a l'U.R.C., tel. 302 43 67.

Vetlla de Dijous Sant.- El Dijous Sant, dia 16 d'abril, a 2/4 d'11 de la nit, tindrà lloc una VETLLA DE PREGÀRIA a l'església del Santíssim Sagrament, c/d'Aragó, 268 bxs. (Tel. 216 02 13). S'iniciarà amb una hora de pregària comunitària i es perllongarà al llarg de la nit en torns d'oració. Després de la celebració de la "Cena del Senyor" en la qual commemorem la institució de l'Eucaristia, i en iniciar el Divendres Sant, ens uni-

rem en pregària silenciosa i en adoració tot preparant per a la joia de la Pasqua. La celebració és oberta a tothom. Per informació: CEDAIR, tel. 216 02 13, de dilluns a divendres, de 6 a 8 del vespre.

Setmana Santa al Santuari del Miracle.- La comunitat de monjos benedictins, us invita a compartir la litúrgia, a profunditzar i reflexionar sobre el Misteri Pasqual, en un ambient d'intensa pregària. Del Dijous Sant, a la tarda, al Diumenge de Pasqua, al matí. Per informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat - 25287 EL MIRACLE (Solsonès) Tel. (973) 48 00 45.

VIC

Recés Comarcal del Bages.- Tindrà lloc a la Cova de Sant Ignasi, el diumenge 26 d'abril, des de les 10 del matí fins a les 6 de la tarda. Director: Mn. Genís Padrós i Pladevall. Tema: "La família cristiana, suport de la perseverança en la fe". Per informació i inscripcions: Casa d'Exercicis de la Cova de Sant Ignasi. Tel. 872 04 22.

URGELL

10 Anys del Moviment de Joves de l'Urgell.- TRES DIES JUNTS PER CELEBRAR AMB JOIA: L'AMOR MÉS GRAN.

(Dijous Sant). Lloc: SALGAR. Cercarem un compromís més ferm.- En l'Eucaristia del cap tard reviuem la intimitat i germanor de la Cena.- Al vespre l'Orfeó Artesenc ens oferirà un concert de música sacra. **L'ALLIBERAMENT TOTAL.** (Divendres Sant). Lloc: VILANOVA DE MELÀ.- Seguint l'èxode bíblic ens posarem en camí, cap a l'Ermita de Meià amb actitud de pelegrinatge.- Tot pujant la muntanya, reviuem el camí del Calvari.- Farem real el nostre alliberament amb la Celebració del Perdó, a l'Església de Vilanova. **EL FET MES TRASCENDENT DE LA HISTÒRIA.-** (Dissabte Sant). Lloc: ARTESA DE SEGRE. **CRIST HA RESSUCITAT! ALLELUIA!** Aprofundirem el sentit de la RESURRECCIÓ.- En la VETLLA PASQUAL, a l'Església parroquial d'Artesa de Segre (10 del vespre), esclatarem de joia per la BONA NOVA: VIU! DURA-DA: Cal arribar el Dijous Sant a dinar, i es marxarà el Dissabte Sant a la nit o el dia de Pasqua de bon matí.

Atenció:

Amb motiu dels 10 anys, es convidava a participar, d'una manera especial a la Vetlla Pasqual (10 del vespre) i a l'acte posterior de celebració, els joves que han passat anys en terra, pel moviment i també a tots els vostres pares, familiars i amics.

Informació: Parròquia d'Artesa de Segre. Tel. (973) 40 01 70.

URGELL

Proposta de la Delegació de la Pastoral Sanitària

Les clíniques andorranes tindran uns serveis religiosos regulars

ANDORRA LA VELLA.—Recentment mossèn Ramon Font, Delegat de Pastoral Sanitària a la diòcesi, i mossèn Pau Vidal, Arxiprest de les parròquies del Principat, han presentat al Conseller de

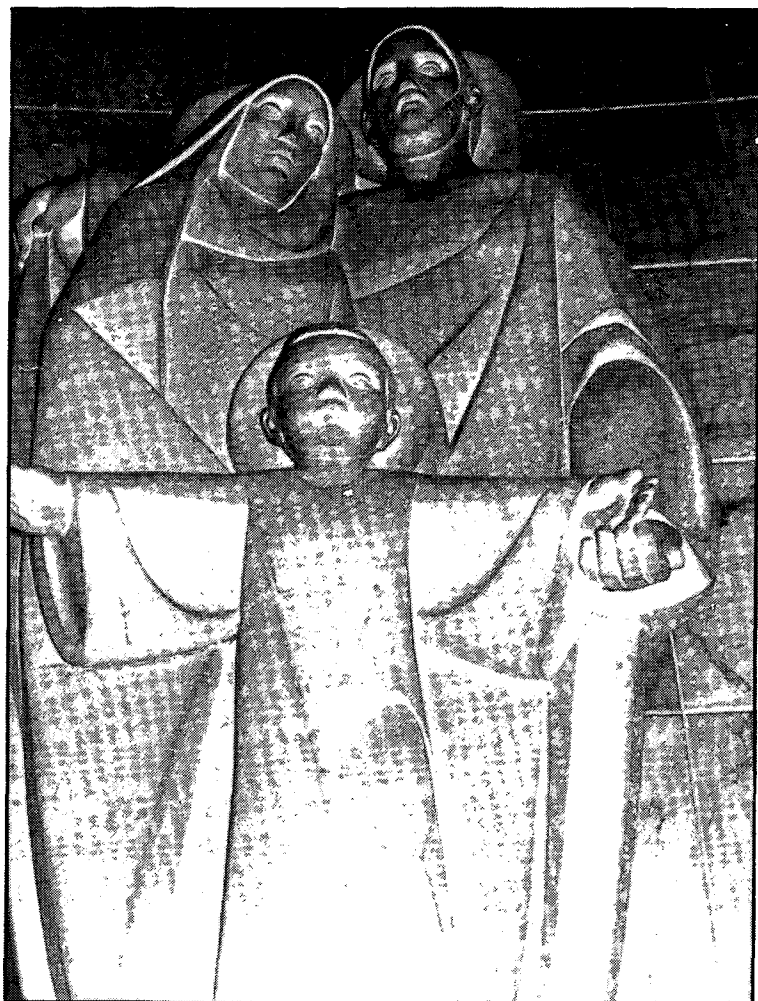
Sanitat d'Andorra una proposta per millorar i establir de forma regular el servei religiós en les clíniques del país.

Segons el projecte presentat, el servei religiós seria inserit en l'or-

ganigrama general de cada centre, es nomenaria personal qualificat, convenientment preparat, i s'hi assignaria un pressupost específic. El treball de l'assistència pastoral als malalts es desenvoluparia sempre en un clima de llibertat i comprendria les visites als interns, l'atenció als seus familiars, l'assessorament ètic i religiós del personal mèdic, la celebració del culte i l'administració dels sagraments.

El projecte subratlla l'esforç que el personal del servei religiós ha d'esmerçar per humanitzar l'ambient hospitalari i per augmentar la col·laboració amb els altres serveis del centre i entre els malalts i les parròquies. En l'aspecte material cada centre disposaria de dependències fixes per al servei religiós: capella, despatx, habitació de descans, tot clarament senyalitzat.

Actualment el responsable i coordinador de l'atenció pastoral als malalts dels dos centres clínics d'Andorra és el Sr. Marian Armengol.

Imatge que presideix la capella de la residència de les Religioses de la Sagrada Família d'Urgell, a la Seu.

Una residència estudiantil acollirà avis

LA SEU D'URGELL.—Les religioses de la Sagrada Família d'Urgell estudien el projecte de convertir l'actual residència estudiantil en un centre d'acolliment d'ancians. El tema serà resolt en el proper capítol general que les religioses celebraran el proper estiu.

Fa vint-i-cinc anys la casa està destinada a residència estudiantil, i en aquest sentit ha ofert un bon servei sobretot a les comarques de muntanya que fins fa poc no disposaven d'instituts de batxillerat. Els diversos canvis que darrerament hi ha hagut en el camp han fet que el nombre de noies internes de la residència hagi baixat de 75, en els anys 80 i 81, a les 17 d'enguany. Aquest fet, que afecta considerablement la rendibilitat de la residència, fa urgent també un replantejament dels seus serveis de cara al futur. Els propers capítols provincial i general, a celebrar respectivament el proper mes de juliol a Santa Coloma i a Rubí, podrien determinar una resolució per a futur de la casa.

Una part de la casa podria ser destinada a residència, en principi temporal, d'ancians i persones xacroses. Seria un centre amb una finalitat intermèdia entre la casa particular i l'hospital. En aquests moments ja s'estan realitzant algunes obres de transformació en la casa, fet que confirma el projecte anunciat.

Hi ha un altre fet que confirma la necessitat d'un centre d'acolliment d'ancians, així que han corregut els rumors de la notícia, diverses famílies ja han visitat les religioses i han preguntat si algun familiar podia ser acollit en la casa. L'Alt Urgell, com totes les comarques de muntanya, és una zona amb una demografia d'envel·liment accelerat i amb escassetat de serveis assistencials. Aquest fenomen ha estat provocat pel baix nivell de naixements i per la fugida de la joventut a la ciutat.

La Vall d'Aran: Demografia estable

VIELHA.—L'Aran és una excepció en la pèrdua accelerada de població, almenys els darrers anys; efectivament les dades del 1986 indiquen que la seva demografia manté un equilibri estable. Si els baptismes, segons l'informatiu "Era veu dera Glèria", han augmentat un 20% els darrers dotze mesos, també les defuncions han crescut de forma semblant. Aquesta estabilitat és fruit, almenys en bona part, dels llocs de treball que el turisme i l'esport blanc creen en la vall. Sense oblidar la promoció que ha significat per als aranesos el desenvolupament turístic i esportiu de l'Aran.

Entre les dades recollides destaca la que correspon als matrimonis canònics, que el darrer any han assolit la xifra de 31, xifra que en relació a l'any anterior significa un augment del 80%. És clar que aquest apartat sem-

pre acusa oscil·lacions agudes.

Els aranesos, el 1986, han aportat a l'Església un total d'1.472.904 ptes., xifra que suposa un augment del 5% en relació a l'any anterior. La quantitat més voluminosa dels donatius correspon a la col·lecta de l'ajuda a l'Església diocesana, amb un total de 348.668 ptes., xifra que dona un augment de l'11% en relació a l'any anterior. En segon lloc figura la col·lecta de la campanya contra la fam en el món amb un total de 345.724 ptas.

Hom suposa que una part dels donatius prové dels visitants que assisteixen als actes de culte en les esglésies de la vall, però l'aportació total dels aranesos és ben generosa. I caldria afegir-hi també els donatius que fan per a la conservació i restauració del patrimoni arquitectònic.

MONGES ALEMANYES

(Santa Elisabeth i B.M.V.)

Estem preparant el 50è aniversari de la fundació del col·legi de Barcelona.

Per això necessitem contactar amb totes les antigues alumnes.

BARCELONA

Adregeu la vostra direcció i promoció a
MATER HILDELITHA
Copèrnic, 55
08006 BARCELONA
Tel. 201 85 55

La propera reunió serà el 28-IV-87 a les 7 tarda.

PENSANT-HO BÉ

El tocadiscos

XESC SOLIU

D'infants, un dels objectes privilegiats de casa nostra era el fonògraf. El teníem en un racó d'una saleta que rebia la llum de la finestra enreixada que donava al carrer, i l'anomenàvem "reixa". En aquesta saleta hi havia també el despatx del pare, amb l'armari biblioteca, el piano que tocava la "nena", i un senzill mobiliari de rebedor. Tot plegat ben poca cosa, i tanmateix molt valorat als nostres ulls que no podien gaudir de grans millores.

El fonògraf-moble era bonic de debò. La fusta era molt bona, i envernissada d'un roig fosc molt elegant. La trompa, dissimulada i amagada a l'interior, es tancava amb els batents d'una portella, decorada en part en marqueteria amb molt de gust. El fonògraf, millor diríem gramòfon, descansava sobre un armari discoteca, tancat per una persiana de fusta; només donant un quart de volta a la clau del pany, queia sobtadament amagant-se desso- ta entre els quatre peus que sostenien el conjunt.

Tocar el fonògraf era tot un ritu: aixecar la tapa, col·locar el disc en el giradisc apelfat, canviar l'agulla per un si de cas, passar amb cura el petit plomall, donar voltes a la maneta fins acabar la corda, alliberar el fre, accionar el braç articulat i col·locar l'agulla en el primer solc per, finalment, poder escoltar la música preferida. Quines estones de lleure més selectes i emotives!

Des de la incipient fonografia, de mitjans mecànics a les darreries del s. XIX fins avui, ha plogut molt. L'electricitat, la cinta magnetofònica, els transistors, els raigs làsser, etc., han fet autèntiques meravelles en la producció dels sons enregistrats. Gairebé en totes les llars hi ha una vertadera fonoteca amb documents sonors i àdhuc visuals de tota mena. Un bon compact-disc ens permet gaudir de la música i del cant amb una gran qualitat de so i de discerniment orquestral. Els discòfils es-

tan d'enhorabona. La discografia és prou abundant per triar i remenar.

El so enregistrat pel gramòfon era molt deficient, però discret i prudent. Avui, el tocadiscos ha guanyat en qualitat, però també en agressivitat. Hi ha un moment en el qual el so més meravellós pot convertir-se en soroll. Ves per on, el tocadiscos pot malmetre la bona convivència familiar i veïnal. És curiós, i sovint llastimós, veure la gran munió de persones que es creuen el melic del món, i tiren al dret imposant velis nolis als altres allò que els plau i quan els plau. Caldria proveir-les d'un bon fonòmetre que els permetés de mesurar la intensitat de veus, sons i sorolls, i així fóra d'esperar que les persones que els envolten no haguessin de patir els decibels esbojarrats del volum de la seva veu o del seu tocadiscos. És discutible si les parets tenen o no tenen orelles, però que tots els humans tenen orelles i la majoria oïda és inqüestionable.

Algun extraterrestre despistat, donada la gran proliferació de discoteques, podria creure ingènuament que els terrícoles del nostre temps han esdevingut entusiastes melòmans. El sentit primigeni de discoteca se n'ha anat en orris. Cert, tothom pot ballar i saltar al so de la música que vulgui; però em sap greu com la balla, en tants ordres de la vida, tant jovent manipulat al so de la música que li toquen. Bé, ara no és pas el moment d'enegar el disc, sinó de canviar de disc. **Dic això perquè aquesta col·laboració acaba la sèrie que podríem dir-ne: "Diàleg amb les coses de cada dia", i que al llarg de dos anys, setmana rera setmana, s'ha anat publicant. Unes setmanes d'excedència no ens aniran pas gens malament: a mi, per invocar les muses, i a vosaltres per cabdellar de nou el fil de la paciència. Gràcies, lectors amics. Cordialment.**

TORTOSA

"Aquests dies han estat com un oasi enmig del desert."

L'aplegaren en una Convivència d'Espiritualitat

26 matrimonis renovaren els propòsits de fidelitat als compromisos cristians

TORTOSA.— Un any més, en arribar la Quaresma, els matrimonis ens hem aprofitat per refer la nostra vida espiritual. És aquest el tercer any en què la Delegació Diocesana de Pastoral Familiar, la Federació Diocesana d'Associacions de Pares de Família i d'Alumnes i els Equips de la Mare de Déu han organitzat una Convivència d'Espiritualitat. Ha tingut lloc els dies 21 i 22 de març en la Casa d'Espiritualitat de les Germanes de la Consolació, a Jesús-Tortosa. Ha estat dirigida pel Bisbe de la Diòcesi, D. Ricard M.ª Carles i Gordó, amb una col·laboració molt directa del Consiliari de la Delegació Diocesana de Pastoral Familiar i dels Equips de la Mare de Déu, mossèn Francisco Ciuraneta. Hi han participat 26 matrimonis, provinents de Tortosa, Amposta, Benicarló, Jesús, Roquetes, Sant Carles de la Ràpita i Vinaròs.

Aquests dies han estat com un oasi enmig del desert, donada la nostra vida tan atrafegada. Hem trobat un clima necessari per la pau interior i el recolliment, que

ha facilitat la reflexió, el diàleg conjugal, el sentir-nos més a prop de Déu i ens ha ajudat a renovar els nostres propòsits de fidelitat als nostres compromisos cristians.

Sis meditacions

Al llarg d'aquests dos dies hem tingut sis meditacions, seguides d'oració personal i de diàleg conjugal. A més hem tingut oportunitat d'unir-nos a la pregària oficial de l'Església amb el rès de Laudes i Vespres, com també amb la Celebració de l'Eucaristia.

Féu la presentació de la Convivència el matrimoni Gasulla-Alguero, President de la Federació Diocesana d'Associacions de Pares de Família i d'Alumnes. Amb motiu de la Beatificació de "Mossèn Sol" i, aprofitant l'avinencesa que la Convivència se celebrava en la Casa-Mare de les Germanes de la Consolació, que foren fundades per la Beata Rosa M.ª Molas i Vallvé, i molt a prop del Noviciat de les Teresianes, fundades per un altre Beat diocesà, Enric d'Ossó, invocaren la protecció d'aquests

Beats pels fruits espirituals de la Convivència.

El Bisbe ens dirigí quatre meditacions. Aquesta fou la seva temàtica: "Servei"; "Amor generós"; "Experiències de Déu" i "Actitud de conversió". Mossèn Ciuraneta féu els comentaris als textos de la Litúrgia de les Hores i ens dirigí dues meditacions amb aquesta temàtica: "Obrir-nos amb confiança al Déu de Jesucrist"; "Viure en la veritat, com a exigència de maduresa humana i cristiana".

R.S.

FETS I CRITERIS

Hem estat redimits amb la sang de Crist

La Setmana Santa ens porta a contemplar el misteri de la nostra redempció. El misteri de la Redempció és una realitat complexa i concreta on conflueixen el misteri de Déu i la seva santedat, i el misteri del pecat i del mal.

La Paraula de Déu ens parla d'una forma clara i repetida: "Tant va estimar Déu el món que va donar el seu Fill unigènit perquè tot el qui creu en ell no es perdi, sinó que tingui la vida eterna" (Jo 3,16).

Sant Pere ens diu: "heu estat rescatats... no pas amb res de corruptible, amb plata o amb or, sinó amb una sang preciosa, com la d'un anyell immaculat i innocent, el Crist" (1 Pe 1, 18-19).

Més que els altres el misteri de la Redempció ha d'ésser acceptat a la llum de la fe. El misteri de la Redempció és el punt de trobada de la justícia i de l'amor.

Sant Pau arriba a dir: "Vaig creure que no havia de saber altra cosa sinó Jesucrist i Jesucrist crucificat" (1Cor 2,2).

El misteri de la Redempció realitzat per Jesucrist clavat en Creu continua essent escàndol per a l'home orgullós que es creu capaç de justícia com també per al que és autosuficient i que confia en la seva saviesa.

Avui com ahir la Creu és escàndol per als "jueus" que s'escandalitzen i volen prodigis, com també per als "grecs" que hi veuen una "bogeria" i demanen saviesa. Tot passa com si Déu hagués volgut "desconcertar-nos" per un esclat de llum i d'amor tan fort i a l'ensens tan senzill que només pot ser copsat pels humils i pels petits.

La mort de Crist en la creu és més que un fet històric. Hi ha molt més que un espectacle de Crist crucificat capaç de produir en l'ànima del pecador un sentiment d'emoció i de penediment.

Nosaltres creiem que el mateix Fill de Déu s'entregà a la mort de Creu a fi que el nostre pecat ens fos perdonat, a fi que en el món fossin definitivament vençuts el mal i la mort. Aquesta és la fe en la Redempció.

El misteri de la Redempció és a la vegada i de manera inseparable un misteri de justícia i un misteri d'amor infinit. No podem pas arribar a veure Crist con desesperat davant la còlera del Pare, però tampoc no podem suprimir l'aspecte de justícia que ha de reparar l'ofensa feta a Déu pel pecat.

L'ofensa només pot ésser "compensada" per un acte d'amor més gloriós per a Déu que l'ofensa del pecat. Jesucrist acceptant per amor ésser clavat a la Creu aconsegueix la reparació. L'amor obedient de Jesús al Pare ens salva i ens redimeix.

La Redempció, doncs, és essencialment fruit de l'amor: "Ningú no té un amor més gran que aquest de donar la vida pels seus amics" (Jo 15,13).

Aquest és el sentit profund de la Redempció i el sentit de la Creu en la qual renovem el sentir-nos pecadors i tenim també la prova del perdó de Déu.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat.

TARRAGONA

"Celebrem la nostra fe": un bon lema per a la Setmana de la Catequesi de Reus

REUS.— Les comunitats de la interparroquial aporten l'experiència viscuda a la ciutat de Reus la setmana del 16 al 21 de març. La setmana de la Catequesi, organitzada per la interparroquial de Reus, se celebra cada dos anys; aquest any se li ha donat una tonalitat de trobada de fe; així, sota el lema "celebrem la nostra fe", durant cinc dies, per nivells, ens hem trobat a la Prioral de sant Pere per CELEBRAR LA FE. Cada grup o nivell ha participat en la seva trobada, ha viscut i ha expressat la fe donant relleu a la Paraula de Déu, als signes i símbols, a la pregària, als cants, etc. En conjunt podem dir que la setmana de catequesi ha tingut el ressò que preteníem: celebrar la fe amb els més de tres mil nois de la catequesi acompanyats dels seus catequistes i un bon nombre de pares.

Aquesta setmana de la catequesi és un reflex extern de la història viscuda en el si d'unes comunitats parroquials de la ciutat de Reus, Castellvell del Camp i Al-

moster, més dos centres de catequesi: La Salle i La Sagrada Família.

Fa una colla d'anys que algunes parròquies de la ciutat i els dos centres anomenats porten en comú una pastoral catequètica, la qual s'estén, a nivell d'infants i preadolescents, des del curs iniciador (1er. EGB) fins a primer de BUP o FP. En aquesta acció catequètica estan compromesos al voltant de 300 catequistes, entre 3.500 i 4.000 nois-noies, i els preveres i religiosos com a animadors de la pastoral catequètica. Tot aquest moviment de persones és coordinat per una comissió interparroquial, la missió de la qual consisteix a animar, preparar, ajudar, revisar, coordinar i preveure tot el que faci referència a la catequesi infantil-juvenil.

Des del curs passat la Comissió Interparroquial de Catequesi ha potenciat i impulsat "l'escola de catequistes". D'aquesta manera, a més de la preparació conjunta i per nivells que quinquenalment

reben els catequistes, aquests poden intensificar i millorar llur formació a través de "l'escola". A la ciutat de Reus estan funcionant dos cursos, amb una participació ben creixent. Una cinquantena de catequistes s'han matriculat al primer curs, i una trentena segueixen el segon. Aquest interès per aprofitar els cursos que "l'escola" programa, i la mateixa assistència a la preparació quinquenal dels temes catequètics, repercuteixen no solament en les sessions setmanals amb els nois, sinó, sobre tot, en la vida de fe dels mateixos catequistes.

Avui més que mai, les comunitats cristianes necessitem comptar amb persones que, ultra tenir molt bona voluntat (aquesta sortosament no hi manca), estiguin preparades per transmetre els continguts i vivències de fe als nostres nens i als nostres joves.

(Comissió Interparroquial de Catequesi. Reus.)

Desitjant constituir o completar col·leccions de la revista CATALUNYA SOCIAL, amb finalitat d'estudi i, sobretot, de PRESERVACIÓ DOCUMENTAL DE LA HISTÒRIA I CULTURA CRISTIANES DE CATALUNYA, preguem als qui disposin de la col·lecció o d'exemplars solts i vulguin cooperar a aquesta tasca, que s'adrecin a:

MANUEL RUCABADO I VERDAGUER,
Travessera de Gràcia, 40, 2n, 1^a
Tel. 209 44 26 - 08021 Barcelona

o a:

JOSEP-RAFAEL CARRERAS DE NADAL,
Aragó, 337, 4t
Tel. 258 61 25 - 08009 Barcelona

SOLSONA

Celebracions dominicals sense preveres a l'arxiprestat de Cervera

CERVERA.— Aquest arxiprestat de la Segarra ha pres a través del seu Consell de Pastoral una iniciativa tan arriscada com estimul·lant: les celebracions dominicals sense prevere, acord que ja es començarà de posar en pràctica en algunes parròquies durant aquest Quaresma, concretament en sis, les primeres que ho han acceptat.

El Consell justifica la mesura de la manera següent: cal donar a totes les parròquies, per petites que siguin, l'oportunitat de reunir-se cada diumenge per celebrar la seva fe; aquestes celebracions podran ser presidides per un laic qualificat, si no ho pot fer el capellà, ja que més endavant serà necessari per inevitable, donada la disminució del nombre de capellans; aquesta experiència es portarà a terme un cop al mes o cada dos mesos, segons. Serà, naturalment, un capellà el responsable de dites celebracions.

Es sabut que els mossens de Cervera serveixen mancomunadament les diverses parròquies, molt nombroses, de l'arxiprestat. Bé caldrà informar després del resultat d'aquesta experiència tan innovadora.

Un grup de Navàs tira endavant amb èxit aquesta interessant experiència

Escola d'Oració

NAVÀS.— Des de finals de 1986 que funciona en aquesta parròquia del Llobregat un nou grup que es titula "Escola d'oració", promogut per les Germanes Carmelites Missioneres que hi tenen un convent·col·legi, i per un grup de joves. És a base d'una reunió mensual celebrada en dissabets el vespre, que consta de dues parts, teòrica i pràctica. És a dir, primer es parla del que és ho hauria de ser la pregària, i després es fa una estona de pregària pròpiament dita. Alguns temes a tractar: La pregària en la vida de l'home. Pregària, experiència d'amistat. La pregària, recerca-trobada en

fe. La pregària a la Bíblia. La pregària del Crist. La pregària en l'Església, etc. No desitjariem sinó santa perseverança a aquest nou grup parroquial creat expressament amb aquesta intenció o finalitat.

Una altra residència d'avis

SANT LLORENÇ DE MORUNYS.— A no trigar es construirà, si Déu vol, en aquest poble de l'alta muntanya solsonina una Residència d'Avis la qual vindrà a sumar-se a les moltes que ja existeixen a les nostres comarques i que responen a una necessitat cada dia més sentida. Aquesta bona

notícia podríem dir que la van portar els reis de l'Orient, ja que fou en l'acte de la seva rebuda el dia 5 de gener d'aquest any quan el batlle de la població la va fer pública. Diuen les cròniques que tot-hom va aplaudir amb entusiasme la iniciativa. Nosaltres també l'aplaudim i ens hi adherim de tot cor. Tant de bo que el somni o la promesa es transformi en realitat ben aviat.

Recordant els fundadors

PUIG-REIG.— Ja n'hem parlat alguna altra vegada: com que a Puig-reig hi viu el consiliari de les Cooperadores Sacerdotals del

nostre bisbat, mossèn Rafel Rovira, de Puig-reig surt un butlletí periòdic tan modest com interessant que parla de dita associació. En el darrer número que ha vist la llum i que correspon al mes de gener d'aquest any, hom hi ret l'homenatge del record al que en fou primer consiliari, mossèn Anton Santamaria que va morir l'any 1962. A més a més, però, s'hi parla d'un tema ben just i necessari: la Casa de retir per a la vellesa. Ja que es parla d'una residència per a sacerdots vells, ¿no fóra millor, comenta el butlletí, que es pensés també en les cooperadores o majojones les quals podrien continuar fent costat als mossens que han atès i ajudat al llarg de la seva vida? I tant —hi afegim nosaltres. Tot un projecte a pensar-hi.

IMPROMPTU

El pèndol...?

ORIOL CAMPS

D'acord que els empatxos, del que sigui, sempre són nocius. No hi ha ventrell que resisteixi una dosi massiva de la més selecta de les menges. Ni cap cervell que resisteixi un rentat intensiu sense atrofiar-se.

Temps era temps, i no voldria tornar-hi, la Setmana Santa emplenava a vessar tots els mitjans àudio·visuals. També era una mena de rentat de cervells, tant, que els mateixos catòlics, en alguns casos, se sentien embafats de tanta religiositat estereotipada.

La llei del pèndol s'ha fet present, i actua inexorable. La Setmana Santa en alguns mitjans de casa nostra no té més presència que l'absolutament necessària i, diríem, gairebé vergonyant. Així, per exemple, en la programació de TV3 no hi ha durant la Setmana Santa d'enguany més presència religiosa que la pel·lícula "La Bíblia" (de John Huston i de dubtosa interpretació teològica), i la Vetlla Pasqual retransmesa des de la Catedral de Barcelona.

Els dirigents del nostre ens televisiu no deuen haver llegit el document dels bisbes catalans "Les arrels cristianes de Catalunya" perquè, si el coneguessin, potser actuarien més respectuosament amb la fe que va bressar el nostre poble i que féu possible el seu renaixement quan més abatut estava.

Clar que ens resta el recurs de mantenir desconnectat el televisor durant els dies sants. Però ens dol aquesta mena de marginació.

GLOSSES DOMINICALS

El camí del Calvari

La literatura allunyada del catolicisme ha ensenyat que la passió i el suplici de Jesús van ser un acte de violència, imposat des de fora i absolutament contrari a la seva voluntat. I també defensa que la mort redemptora de Jesús no és altra cosa que un producte de l'especulació cristiana posterior.

Els evangelistes ens diuen però tot el contrari. Sant Marc, per exemple, ens recorda la missió de Jesús segons les seves mateixes paraules: "el Fill de l'home ha vingut no pas a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per una multitud". És clar que aquestes paraules i d'altres més explícites sobre la seva passió —"el condemnaran a mort i el posaran a les mans dels estrangers i l'escarniran, li escopiran, l'assotaran i el mataran"— escandalitzaven els apòstols. I els entristien profundament, de tal manera que no acabaven d'entendre aquestes prediccions i temien d'interrogar-lo. És que els jueus somniaven un Messies gloriós i triomfant.

No mancaven pas les profecies del Vell Testament que anunciaven un Messies immersit en el dolor, Isaïas en parla i descriu el Servent de Jahveh, "traspassat per les nostres infidelitats, capolat per les nostres culpes", de manera que "el castig que ens torna la pau queia sobre ell i és gràcies a les seves nafres que som curats". Els turments de la passió del Messies no podien ser més exactes en visió profètica: "de tan desfigurat que estava, ja no tenia ni aspecte d'home, ni era humana la seva forma"; maltractat, "no obria la boca com un anyell conduït a l'escorxador, com una ovel·la muda davant els esquiladors".

Era inaudit el que veieren els jueus, quan apregué Jesús assotat i coronat d'espines, en l'escena coneguda pel nom d'"Ecce homo". I més encara, en contemplar-lo clavat a la creu. Qui ho havia de dir! Des de la seva incredulitat radical, els escribes i els fariseus i els ancians cridaven: "va salvar-ne d'altres i a si mateix no es pot salvar; és el rei d'Israel; que baixi ara de la creu i creurem en ell". Es comprèn aleshores que molts que havien cregut en Jesús i esperaven contra tota esperança, perdessin la mica de fe que els quedava. La solitud més fonda i trista va acompanyar els sofriments esgarriatsos d'aquell Jesús de Natzaret; Déu i home vertader. Quina paradoxa i quin misteri!

Davant el Crist crucificat s'imposa una reflexió silenciosa, atenta i plena de respecte i d'amor. Ell, que morí per nosaltres, ens ha obert la porta del nostre destí etern, que no és altra que la totalitat de la nostra aliança definitiva amb Déu. D'altra banda, Ell ens explica d'alguna manera el perquè de l'existència del dolor en la vida humana, d'aquest camí de la creu de tantes i tantes persones que pateixen. Déu mateix, en Crist, ens ha descobert el profund sentit de salvació i redempció que té la sufrença.

Després de la mort, la resurrecció és anunci d'esperança i missatge d'alegria. El Crucificat, senyor de la vida i de la mort, és viu i és promesa de resurrecció per a tots el homes. El cristianisme no és una religió de contingut dolorista o masoquista. És la religió de la plenitud de la vida en el goig pasqual del Crist Senyor.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-arquebisbe de Barcelona

VIC

Cal salvar els joves

No se'ns pot pas dir que fem nacionalcatolicisme si, atenent-nos escrupolosament a la realitat històrica de Catalunya, recordem que l'Església —que fou anterior a la nació catalana—, ajudà a forjar la nostra pàtria. És allò que, referint-se als fills de sant Benet, escrivia Josep M. de Sagarra: "D'ells aprenia a ben guarnir el paller, i l'empelt impecable de l'estaca...". Quan l'Administració s'oblidava de l'ensenyament i dels hospitals, l'Església realitzava la suplència i ho feia millor que l'Estat no ho hauria fet. I encara avui, si l'Església abandonés l'ensenyament i els hospitals i les cases de beneficència, asils, etc. etc., l'Estat no podria pas atendre aquests serveis. La via de suplència! Allà on no pot arribar l'Estat, hi arriba, amb pocs recursos econòmics i, això sí, amb sacrifici i abnegació i, sobretot, amb caritat, l'Església. Podríem allargar-nos molt en aquest tema. Valgui l'anècdota que vam sentir explicar al President Pujol, en un acte d'inauguració d'una residència d'avis. Hi havia un alcalde ateu —deia que no creia en Déu—, però en una casa de beneficència va demanar que la servissin unes monges. El President li féu: "Però, vós, senyor Alcalde, no sou ateu?" I l'Alcalde li respongué: "En Déu no hi crec, però sí que crec en les monges..."

Anècdotes a part, i en el panorama social de la Catalunya hodierna, creuríem que allò que necessitem més són sacerdots que tinguin cura dels joves. La societat en alguns llocs ha sabut valdre's d'uns funcionaris que s'anomenen "educadors de carrer" o "de joventut". Però, a la pràctica, l'Administració no pot sostenir, potser perquè els fruits no arriben a compensar l'esforç econòmic que això suposa, aquesta espècie de "sacerdots laics" que vetllen per la recta orientació dels nostres joves.

Llegiu, si us plau, les estadístiques del departament de Justícia de la Generalitat, pel que fa a la població reclusa de Catalunya. La meitat dels reclusos són joves de 16 a 25 anys. El nivell d'instrucció, baixíssim. Davant aquest panorama, potser l'Església caldrà que consideri si en l'època actual l'esforç de suplència no hauria d'anar per aquest camí de preservació dels joves i d'educar-los cristianament, puix l'educació cristiana és l'antídot més valuós per a promocionar-los humanament i socialment. Potser arribarà el dia que les monges dels hospitals i els religiosos que es dediquen a l'ensenyament hauran d'abandonar els hospitals i les aules i salvar la nostra joventut. Aquest seria el camí de la veritable inserció social dels joves. La tasca de sacerdots i religiosos en aquest camp és imprescindible si volem salvar la joventut. Puix que l'Estat, per moltes Olimpíades que organitzi, no pot arribar a les consciències. L'Església sí.

A. DALMAU i JOVER

L'església vigatana aposta decididament pel treball de donar a conèixer la realitat cristiana.

S'està preparant un vídeo sobre la vida cristiana al bisbat

Un fulletó ajuda a les tasques dels catequistes

VIC.— El Secretariat Diocesà de Catequesi ha editat un fulletó amb el material adient per a una catequesi sobre l'Església particular de Vic.

Ho fa responant al desig del Bisbe, Dr. Guix, manifestat per la commemoració dels onze cents anys de restauració del bisbat, fa poc celebrats.

Per això, la base de la catequesi esmentada recau en la pastoral "Onze segles de vida diocesana" escrita pel nostre senyor Bisbe.

En el fulletó en qüestió, s'hi observen els tres passos següents: Església, comunitat de creients; Església particular, i Església de Vic. En cada un es troben idees clau del tema, desenrotllament de la sessió i abundants models d'activitats a tres nivells dels catequizands.

La durada d'aquesta catequesi seria de tres o quatre sessions i, encara que no vagi adreçada explícitament als grups de catequesi d'adults, seria bo que aquests també se'n servissin per a llegir i comentar la carta pastoral.

En una línia similar, esmentem que la Delegació de Mitjans de Comunicació Social està preparant un vídeo i un àudio-visual sobre la vida cristiana al bisbat de Vic en el decurs del temps i en els moments actuals. S'espera de projectar-los al seminari, el dimarts sant, en la jornada sacerdotal. Esperem que tant la catequesi com aquests dos mitjans visuals ajudin a fer-nos estimar més la nostra església particular de Vic i ensems l'Església Universal.

"Homilies breus"

VIC.— Acaba de sortir un llibret en què, amb el títol de "Homilies breus", Mn. Josep Bellpuig Vila, fins fa poc rector de Sant Feliet de Terrassola, trameta a la lletra impresa el seu homiliari de tres anys. Diu en el pròleg el Bisbe Dr. Guix: "Cal afegir que, a més de breus, són senzilles, entenedores, encertades i pràctiques. I això només ho sabrà el qui les llegeixi, les mediti o en faci ús com d'un ajut per a glossar les lectures de l'eucaristia dels diumenges." Cal dir que el text de cada homilia, pronunciat a poc a poc i amb les degudes pauses, dura quatre minuts. S'hi recullen tots els diumenges de l'any litúrgic, com també les festes del cicle de tres anys. Aquest llibre es pot trobar en les llibreries religioses i en els centres catequètics del bisbat.

Fem camí en l'església

IGUALADA.— L'arxiprestat d'Anoia-Segarra ha volgut ajudar a viure el temps fort de quaresma amb un esperit de renovació cristiana. Per això ha programat aquest temps a dos nivells: parroquial, amb predicacions i actes a les parròquies respectives, i arxiprestat, tenint com a base unes conferències amb el lema de l'encapçalament: "Fem camí en l'Església", pensat com a signe de comunió amb el Sínode de bisbes a Roma per la tardor vinent, que tractarà sobre el laicat. Les conferències són una ajuda per a veure el paper que tenen els laics en l'Església del Concili Vaticà II, unes pautes de reflexió per a un qüestionari i també uns compromisos concrets. Així, aquest treball permet d'avaluar l'acció dels laics a casa nostra i avançar per a esdevenir membres vius i dinàmics de l'Església.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

ESGLÉSIA I ESCOLA

A quina escola ho han après?

La Declaració Universal dels Drets Humans i els Pactes Internacionals que Espanya ha ratificat remarquen les exigències que el pluralisme i la llibertat comporten en el conjunt de les escoles de qualsevol país democràtic.

En la mateixa línia, la Constitució de 1978 consagra els principis bàsics que regulen la nostra convivència i, en concret, el pluralisme i la llibertat en el camp de l'ensenyament. També reconeix el dret de tothom a l'educació i el dret a la formació religiosa en l'àmbit escolar d'acord amb les conviccions de cadascú.

Per la seva banda, l'Església proclama que només la pluralitat d'escoles fa possible l'educació en llibertat. I insisteix que en el marc d'aquesta pluralitat d'escoles l'Església presta la seva contribució específica i enriquidora amb l'escola catòlica i a través de l'acció dels catòlics en les diverses escoles no confessionals.

Sobre aquests temes, doncs, ni l'Església catòlica ni els països democràtics no tenen cap dubte.

Els ideals estan ben definits, si bé cal reconèixer que en alguns casos les realitzacions encara són deficientes.

I ara, en ple 1987, un Sindicat d'Estudiants (?), en un congrés celebrat a Madrid, ha decidit "lluitar per una escola pública, gratuïta, científica i laica". I ha proclamat la necessitat d'expropiar les escoles privades i de suprimir l'ensenyament de la Religió en tots els centres escolars com a mitjà per assolir aquest objectiu.

"L'educació té per finalitat el desenvolupament de la personalitat humana en el respecte als principis democràtics de convivència i als drets i llibertats fonamentals", diu la Constitució.

¿Hem de suposar que aquests estudiants del congrés de Madrid s'han educat amb criteris totalment contraris? ¿Quina explicació té la seva lluita contra el pluralisme i la llibertat? ¿On han après aquest concepte de democràcia? ¿A les escoles? No me'n sé avenir.

FRANCESC RIU

GIRONA

Un munt de situacions que rodegen la misèria expliquen en bona part la degradació del barri

Necessitat de la confessió

Arribem al punt cimbal del camí de la conversió i de la penitència: el sagrament del perdó. "Déu és etern prop del nostre perill".

El sagrament del perdó, la confessió, no es pot reduir a un acte puntual; sinó que és el moment fort d'un camí de maduració penitencial. La confessió no és un tràmit fàcil per obtenir el perdó de Déu pels pecats personals que hem comès. Té molt més gruix: és introduir-se eclesialment en la participació del misteri pasqual del Senyor mort i ressuscitat.

D'aquí que, si bé el sagrament del perdó té vigència tot l'any, en té sobretot en el temps en què tota l'Església es posa en estat de conversió i en actitud de perdó.

Hem ofès Déu i els germans. Però sortosament "Crist és la nostra pau". Només Ell pot dir: "Jo et perdono".

Ara bé, Ell ha volgut donar a aquest perdó un ordenament sacramental. Déu és completament lliure per concedir la gràcia a qui vulgui i com vulgui, tanmateix vol que passi per les mans de l'Església. Amb la pau de l'Església, Crist, que n'és el cap, ens dona la seva pau.

No és pas un sagrament fàcil. A l'home li costa d'expressar la seva intimitat més profunda, especialment si aquesta intimitat és tèrbola. I no obstant, difícilment s'allibera del seu "jo infidel", aquest "altre jo" que s'esgarria, si no el manifesta explícitament. La manifestació dels pecats en el procés d'una conversió veritable, té més importància del que es creu.

La confessió individual dels pecats és un element personalitzador de la conversió. En l'absolució col·lectiva, que el Ritual de la penitència preveu per alguns casos d'urgència, no s'hi dona aquest element personalitzador que, per altra banda, trobem en tots els sagraments.

En canvi, celebracions comunitàries de la penitència amb la confessió i absolució individuals, ajuden a actualitzar els elements del sagrament com són: l'audició de la Paraula, la crida a la conversió, la presa de consciència del pecat, les decisions que cal adoptar per a un canvi de conducta, l'oració comunitària i el sentit eclesial de la nostra conversió.

El sagrament del perdó no és el sagrament de l'obscuritat, sinó de la llum. "Viure és fer nostre el que de Déu rebem". D'Ell hem rebut el do de la vida —a través dels pares— i d'Ell —a través de l'Església— rebem el do de la VIDA, amb lletres grosses.

Diumenge entrarem a la Setmana Santa. Si les reflexions quaresmals ens han ajudat a viure de ple les celebracions pasquals, que Déu ens ho tingui en compte.

Dr. JAUME CAMPRODON
Bisbe de Girona

GIRONA.— "Ataquen dos nens amb sulfamat en ple centre de Girona Els autors? Tres nens de 14 anys de FONT DE LA PÓLVORA El mòbil: Divertir-se!!!

Aquesta notícia apareguda a la premsa de la ciutat el 4 de febrer d'enguany, ha posat la pell de gallina a més d'una família de Girona.

Què hi ha darrera aquest fet? Destapem l'olla!!

Hi ha qui afirma despectivament que el sector de Vila-roja i concretament de la Font de la Pólvora és "la claveguera humana" de Girona i que, justament perquè és això s'ha de tapar i fer els possibles perquè la seva "mala... olor" no arribi al centre de la ciutat. Escoltant la gent del nostre barri se senten comentaris resoluts com aquest: L'ÚNICA SOLUCIÓ PER A FONT DE LA PÓLVORA ES CALAR-HI FOC I ARRASAR-HO!

Als qui vivim en aquest sector ens dol haver d'abaixar el cap quan els fets i els criteris dels nostres veïns donen la raó als prejudicis despectius que d'una manera indiscriminada es tenen sobre el nostre barri.

Teló de fons

Fets repugnants i opinions contundents com els esmentats ens donen peu per fer sortir a la llum pública una colla de constatacions:

1.— D'ençà d'un temps observem, impotents, la progressiva degradació social de la Font de la Pólvora. Nombrosos fets, aquí i a la ciutat de Girona, ho confirmen: destrossa i pillatge generalitzat a l'escola, a magatzems, a locals públics, ... A la premsa, no hi ha dia que no es faci referència a persones d'aquí que presumptament són responsables de fets delictius.

2.— Les famílies més promocionades i que donen un to al barri esperen la primera oportunitat per "fugir-ne". Paral·lelament, ens adonem de l'arribada de noves famílies d'un nivell cultural baixíssim que s'hi instal·len sumant-hi tota la seva problemàtica d'atur

i de mancances. Lògicament, la pobresa humana de Font de la Pólvora es preveu que sigui cada vegada més gran.

3.— Els mitjans habituals que solen tenir aquestes famílies per guanyar-se la vida, s'han devaluat. Pensem en les moltes famílies que mengen gràcies a:

* la recollida de papers i cartons (actualment a 3'50 pessetes el quilo).

* la ferralla (actualment a 6'30 pessetes el quilo).

* la venda al mercat. Per a moltes famílies ha esdevingut impossi-

dicació d'un mestre. Preguntem a un mestre qualsevol si hi portaria els seus fills en cas de viure en el barri! Cada dos per tres les baixes per malaltia dels mestres responen a situacions depressives.

6.— Cap entitat del barri no té prou empena, independència i autoritat per mobilitzar. Que les nostres autoritats estiguin tranquil·les perquè la nostra gent està marcada per la por i el desencís. Les denúncies formalitzades per les entitats del sector i per particulars als organismes competents, de poca cosa serveixen. Fins avui hem educat i pensem continuar

Una punyent denúncia del Grup de Caritas sobre aquest barri de Girona.

ble. Cal veure la burocràcia, el cost dels impostos per obtenir un lloc, d'assegurança d'autònoms, ... que s'exigeix avui.

Si per a aquestes professions se'ls tanquen les portes, ¿com s'obriran pas a altres de més sofisticades o que demanen un nivell cultural inabastable per a ells?

4.— La desescolarització o semi-desescolarització de molts nens i adolescents pràcticament analfabets i sense cap futur laboral en un context familiar "desmanegat", crea unes condicions òptimes per a l'excel·lent "escola de delinqüència" que s'està gestant al nostre barri.

5.— L'escola exerceix de mur de contenció d'una generació de nens terciarundista, molts d'ells desnudats (s'està plantejant de donar esmorzar diàriament fins a 3er d'E.G.B.), mancats d'higiene i maltractats a casa seva. El Consell Escolar i l'Associació de Veïns, van publicant regularment informació als diaris per sensibilitzar l'opinió pública sobre aquest quart món que hi ha a casa nostra. Els mestres lluiten més del que els correspon per aixecar el llistó humà i educatiu, sense que els resultats siguin massa esperançadors. La problemàtica familiar dels nens supera les possibilitats de de-

educant pel camí del diàleg. Però la pràctica demostra que sols les mesures de pressió donen resultat.

Respostes

Girona: quina resposta dones a la "claveguera" de casa teva? La quantitat de milions provinents dels ciutadans que s'estan invertint per refer les muralles, el cementiri i la presó, és tot un símbol.

* Refer les muralles. Alegrem-nos-en! Que vinguin turistes, però no els de la Font de la Pólvora. Aquests els hem d'excloure, com feien amb els leprosos antigament, els hem d'amagar.

* Refer la presó. Alegrem-nos-en! Ens hem d'equipar per afrontar amb "dignitat" una societat cada vegada més repressiva i violenta. Ens podem alegrar del fet que Girona tingui una de les millors presons de l'Estat. Què volem més? És tota una gentilesa per la gent del nostre barri.

* Refer el cementiri. Alegrem-nos-en! El respecte als difunts sempre ha estat més fort que el respecte als marginats i als morts de gana. El cementiri dona entrada a tot aquest sector. Tot un símbol.

Preguntes

El crit d'auxili que llença la Font de la Pólvora i els altres barris és eminentment humanitari i social. La resposta fins ara s'ha concretat sobretot en sacs de portant pels nostres carrers i places. S'ha invertit i s'invertirà (esperem-ho) per tenir cura de la imatge exterior, que és el més fàcil. Però ¿qui té cura de fer un seguiment seriós de les famílies més conflictives i marginades per tal que no caiguin en el remolí de la delinqüència i puguin aixecar el cap? ¿Qui es cuida de fer un seguiment seriós dels nens i adolescents desescolaritzats? On són els educadors de carrer? ¿Quantes hores de permanència diàries es paguen a l'Assistent Social i quin suport rep per tal de poder exercir positivament la seva tasca?

Afinar la punteria abans de disparar

Estem convençuts que tot el que la ciutat inverteixi en la promoció humana i social dels nostres barris serà inferior al cost dels desperfectes, el pillatge, la presó, ... que la ciutat haurà de pagar si no es fa aquesta inversió.

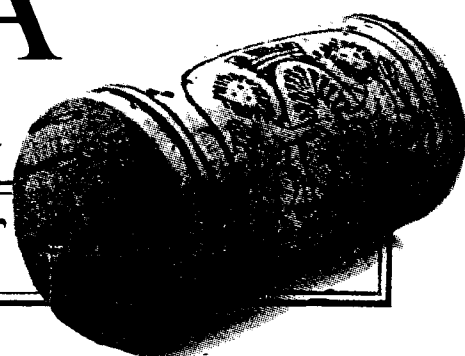
Calen propostes valentes i amb imaginació, però sobretot que no siguin inventades des d'un despatx sinó feites a partir dels suggeriments-iniciatives de totes les entitats i centres que estem al servei dels nostres barris. El nostre col·lectiu està disposat a aportar-ne algunes que en pròxims articles anirem concretant. Agraïrem qualsevol iniciativa o suggeriment del ciutadà en aquest sentit.

La nostra intenció no és ferir la sensibilitat de cap organisme ni de ningú. Sembla que ara s'està iniciant un treball conjunt amb les diferents entitats de la Font de la Pólvora. Caldrà veure la consistència i la seriositat d'aquest projecte. El nostre objectiu és la promoció humana de la nostra gent i dels qui estem fent un servei. El to irònic que haureu pogut copsar en algun moment d'aquest article, atribuïu-lo al llenguatge periodístic que reclama un diari.

Grup de Caritas
Sector Vila-roja

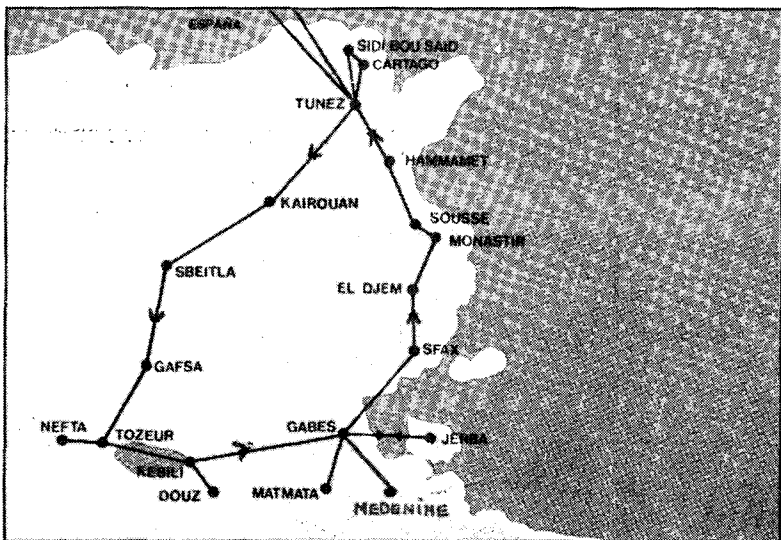
Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

VISITEM TUNÍSIA AMB MOTIU DEL MIL·LENARI DE SANT AGUSTÍ

Del 5 al 12 de juny

ITINERARI:

5 de juny - Barcelona - Tunis

6 de juny - Tunis - Cartago - Sidi Bou Said - Kairouan

7 de juny - Kairouan - Sbeitla - Gafsa - Tozeur

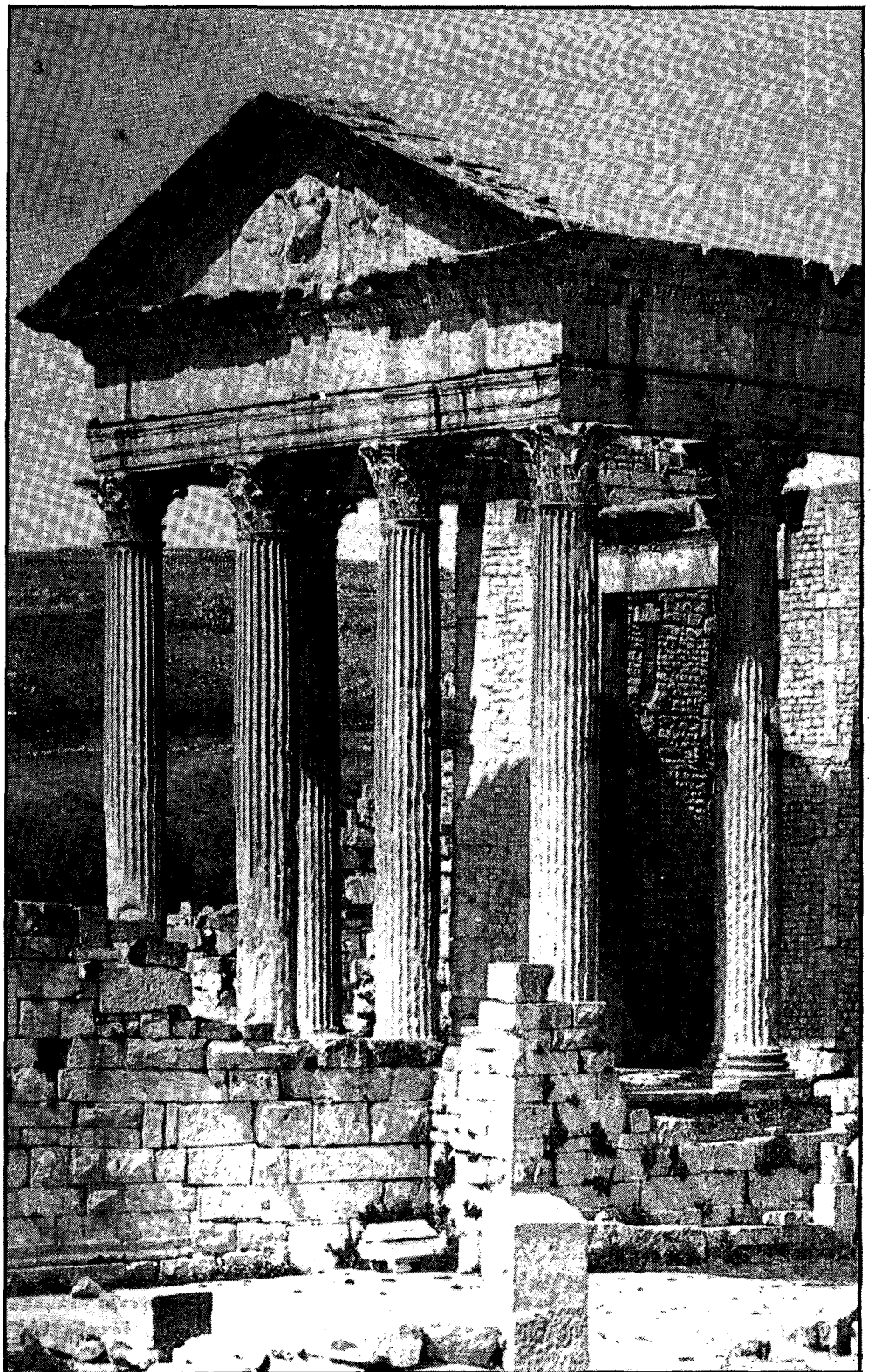
8 de juny - Tozeur - Nefta - Douz - Gabes

9 de juny - Gabes - Matmata - Medenina - Djerba

10 de juny - Djerba - Sfax

11 de juny - Sfax - El Djem - Monastir - Sousse - Tunis

12 de juny - Tunis - Barcelona

Capitolio de Dugga

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona. De 10 a 1 i de 5 a 7 (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 27 39 / 27 84.
La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica G.A.T. 48

ALTRES VIATGES

De l'1 a l'11 d'agost, SUÏSSA
Del 9 al 18 d'octubre, TERRA SANTA

EL SALVADOR

Milers de persones van recordar el setè aniversari de l'assassinat de monsenyor Romero

SAN SALVADOR.— Malgrat els anuncis alarmistes de les forces armades, les manifestacions commemoratives del setè aniversari de l'assassinat de monsenyor Arnulfo Romero se celebraren a San Salvador sense que cap incident greu pertorbés aquesta cerimònia de record.

Milers de salvadorencs es manifestaren pels carrers exigint el judici dels assassins de l'arquebisbe de Sant Salvador, mort el 24 de març del 1980 per un "escamot de la mort". La commemoració va acabar amb una missa a la Catedral, on descansaven les despulles mortals d'aquell pastor que els humils del Salvador han batejat com "Sant Romero de les Amèriques".

En el curs de la seva marxa a través dels carrers de la capital, sota la vigilància d'un imponent servei de seguretat, els manifestants han demanat que es faci justícia i que es castigui els responsables de l'assassinat de monsenyor Romero i que es jutgin els responsables de milers d'assassinats polítics. Aquest fet es produí prop del "Bunker" de l'ambaixada americana on els

incidents entre les forces de seguretat foren més importants. Els estudiants, feren una pintada en els murs de l'edifici, amb eslògans hostils a la intervenció militar americana al Salvador. A causa d'això, un grup de manifestants ha cremat una efígie de l'"oncle Sam".

Seguint l'exemple de milers d'altres assassinats polítics, els assassins de monsenyor Romero, d'una desena de sacerdots i de religiosos, mai no han estat inquietats per la justícia salvadorenc. Segons el president Napoleón Duarte, que estava al cap d'una junta civil-militar en l'època de l'assassinat de monsenyor Romero, aquest afer no ha estat clos i les interrogacions policials encara continuen. Duarte ha fet comprendre que considera els "escamots de la mort" com els responsables de l'assassinat de monsenyor Romero. Al Salvador els "escamots de la mort" treballen amb estreta col·laboració amb les forces de seguretat, de les quals molts en procedeixen, la qual cosa els permet disposar de vehicles, armes, salconduït per travessar els controls de la policia.

Una corrent que pren cos en l'Església

Els moviments apostòlics aviat seran insubstituïbles

ROMA.— Fa pocs dies s'ha celebrat al poble romà de Rocca di Papa la trobada internacional de moviments de l'Església, organitzat per Comunió i Alliberament, Schoenstatt i Renovació Carismàtica. Representants de dinou moviments i importants membres de la jerarquia eclesial debatiren, durant quatre dies, de cara al pròxim Sinode de laics, el paper dels moviments.

Són ja una novetat en l'Església però en el repte de la segona evangelització que espera el poble cristià seran encara més protagonistes "insubstituïbles". Nous i insubstituïbles: amb aquestes simples paraules de Joan Pau II, que afirmen directament la missió dels moviments en l'Església, els representants dels dinou moviments internacionals (realitats que abracen a més de vint milions de creients) feren les maletes deixant el petit poble de Rocca di Papa per tornar als seus respectius llocs d'origen. De fet, els membres d'aquests moviments són catòlics que viuen actualment el seu compromís amb l'evangeli. Diferents en llengua, cultura, història, condició social i estat de vida; separats a vegades per milers de quilòmetres; en canvi, amb la mateixa consciència i orgull de pertànyer a

un únic i gran poble, el poble de l'Església de Déu.

Si aquesta és la certesa, l'esperança és que "tota l'Església cremi en el foc dels nostres moviments, rellevants o desconeguts, per la glòria de Crist". Això ho ha afirmat Luigi Giussani, fundador de Comunió i Alliberament en l'acte de cloenda del conveni.

Als bisbes que preparen esdeveniments tan importants com el sinode, els moviments deixen quelcom que podria definir-se com un manifest mundial dels moviments i junts llancen una crida perquè els pastors de l'Església sàpigan "acollir i estimular i si cal corregir, l'aportació dels seus carismes per a l'evangelització del món en les portes del segon mil·lenni". Per la seva part renoven el compromís de "ser només en l'Església i per a l'Església".

Es veritat que no han mancat dificultats en aquest terreny insegur i accidentat i que en algunes ocasions ha existit el risc d'entorpir la unitat de l'Església. Però, assenyalen ara els moviments en el seu manifest, no s'han degut a una mala voluntat. Si més no a l'inexperiència en tenir darrera el "vigorós i jove" buf de l'Esperit.

Joan Pau II va rebre en audiència els participants i les seves pa-

raules per a tots resultaren decisives. Ha definit els moviments com a realitat insubstituïbles que concurreixen a la vida, a la renovació i a la santificació. Això ha estat suficient perquè el conveni centrés sense dificultats el seu objectiu. "El que el Papa dit —recordava Luigi Giussani— representa un punt sense retorn en l'Església. Que les coses siguin veritablement així ho demostra la presència de tants bisbes i cardenals que han intervingut en el debat durant els quatre dies del conveni; els cardenals Suenens i Bifi, els bisbes Cordes, Hamer i Moreira Neves. El bisbe brasiler fou l'encarregat de l'última ponència relativa al magisteri de Joan Pau II i els moviments. Tots els moviments, digué Neves, són indispensables perquè reflecteixen la totalitat de l'Església, tenen una dimensió que el col·loca per damunt de les parròquies i de les diòcesis, però precisament per això són cridats a col·laborar-hi.

"Moviment —ha conclòs Luigi Giussani— és tot allò que fa persuasiva la fe a la ment i al cor de l'home i tot allò que tradueix en proposta operativa l'esperança i la caritat". En el conveni ha participat també el representant espanyol de Comunió i Alliberament.

XLV VIATGE CULTURAL

26 d'abril 1987

ENTRE LA BISBAL D'EMPORDÀ I GIRONA, UN ITINERARI MOLT INTERESSANT

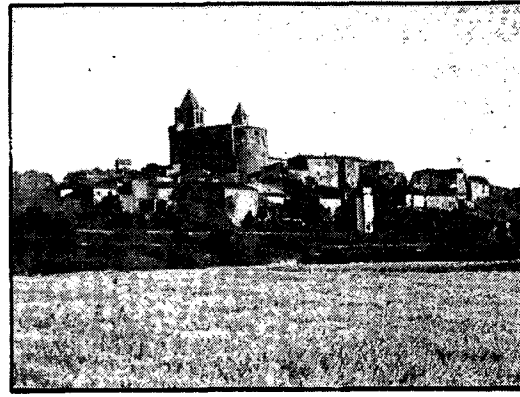
SANT SADURNÍ DE L'HEURA - SANT MIQUEL DE CRUÏLLES - CRUÏLLES - MONELLS - SANT GENÍS DE MONELLS - CASERIU DE MILLANS - MADREMANYA - SANTUARI DELS ÀNGELS

Monells.

Santuario dels Àngels.

Madremanya.

Preu 2.500 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Dinarem a
L'HOSTETGERIA

DEL SANTUARI
DELS ÀNGELS

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

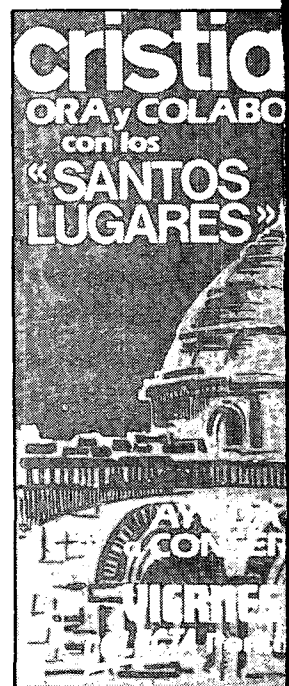
AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anular l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

El pare Manuel Prades, delegat de la "Custodia de Terra Santa"

"Cal que el guia dels pelegrinatges sigui cristià i no jueu"

"Quan el guia és un jueu, els pelegrins a Terra Santa entren per una porta i surten per l'altra", en el sentit que no s'assabenten gens del què són i representen els Sants Llocs per un creient", manifesta el pare Manuel Prades, Delegat a Catalunya de la Custòdia de Terra Santa.

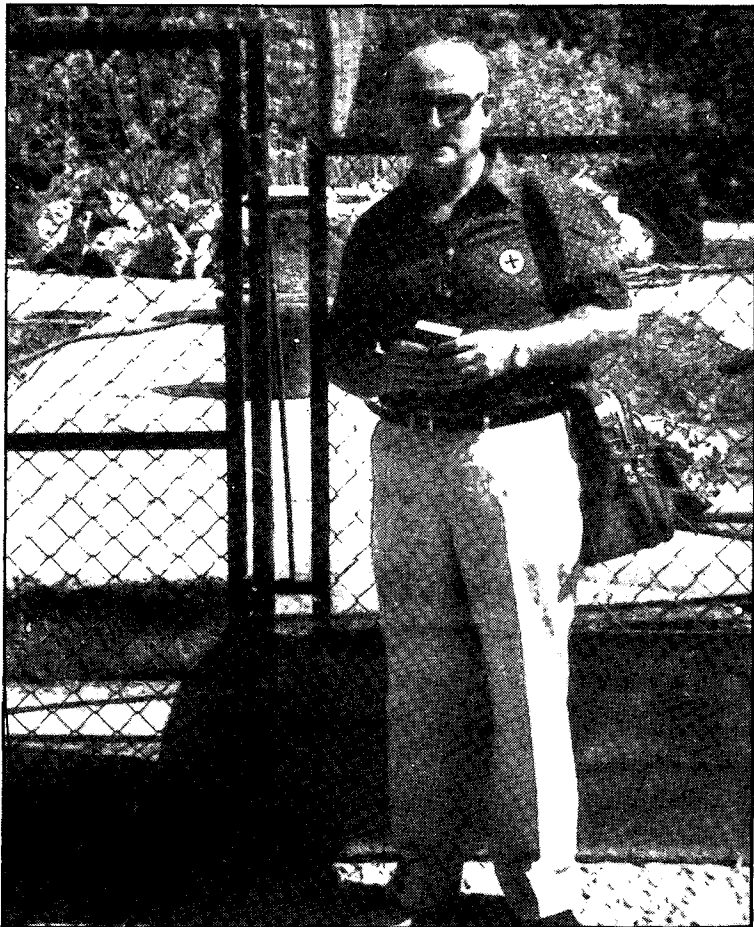
La Delegació de la Custòdia de Terra Santa a Catalunya té la seva seu a Barcelona, carrer de Santaló, 80. La seva comesa, a més d'organitzar pelegrinatges, és recollir les almoines de la col·lecta del Divendres Sant que va destinada als Sants Llocs, i oferir material -Bíblies, mapes geogràfics, làmines, documentals, audiovisuals, etc.— que fan referència a Palestina i la seva història.

El pare Manuel m'ha fet les següents declaracions per "Catalunya Cristiana".

—En tot el món hi ha 69 delegacions, vuit de les quals són a Espanya, amb una d'elles a Catalunya, que inclou Menorca i Osa. La nostra Delegació organitza la mitjana de dos pelegrinatges anuals, si bé algun any n'hem fet tres i quatre.

—Ofereixen alguna singularitat els vostres pelegrinatges?

—No voldria pas fer publicitat dels nostres pelegrinatges. Et diré, però, que nosaltres connectem sempre amb una agència cristiana. Això és molt important. El nostre guia és sempre cristià, que parla perfectament el castellà; a voltes és algun missioner franciscà de Terra Santa. Jo intervingo en la celebració de l'Eucaristia, que és diària, en alguns dels llocs sants més significatius. El sentit dels nostres pelegrinatges és eminentment vivencial, per refrescar el que ens diu la Bíblia de cada lloc i reafirmar així els sentiments de la fe. Llegim el text evangèlic, o bíblic en general, que fa referència al lloc sant visitat. El perill d'un pelegrinatge qualsevol, organitzat sense experiència, és que es caigui a les mans d'una agència jueva, perquè aleshores, amb guia jueu, els pelegrins "entren

per una porta i surten per l'altra", és a dir, que no s'assabenten gens del què són i representen pel creient els Sants Llocs.

—De quin país del món van més pelegrinatges a Terra Santa?

—El primer país és Estats Units. El segueix Alemanya, després, Itàlia i finalment, Espanya. D'Hispanoamèrica, Colòmbia ocupa el primer lloc. Referent a Espanya, Madrid aplega gent de tot l'Estat. Les de Catalunya són més reduïdes a causa de la llengua pròpia i de cert tarannà nostre. Els últims anys havien fet una certa devallada, però des de l'any passat els pelegrinatges han tornat a augmentar.

—Quina classe de gent hi va, de Catalunya?

—De tota mena: jovent, matrimonis i jubilats. En totes s'inscriu algun sacerdot, religiós i religiosa.

—Les Delegacions disposen de material sobre el país de Jesús?

—Certament. A Barcelona està a la disposició del públic, tota classe de Bíblies, evangelis, mapes geogràfics, història, làmines, pintures, imatges, medalles i rosaris, així com de diapositives, documentals, audiovisuals, cassettes, etc. Tot un material de primera mà i garantit, ja que prové directament de la mateixa Custòdia de Terra San-

ta. Vull dir també que un dels nostres objectius irrenunciabls és que quan la gent s'inscriu, els adverteixo que es tracta no d'uns dies de turisme i descans visitant l'Estat d'Israel, sinó d'un pelegrinatge espiritual, per viure i reviuire els esdeveniments més importants de tota la història de la salvació.

—Quan duren els pelegrinatges?

—Els nostres són de dotze dies complets, via aèrea: Barcelona-Zuric-Tel Aviv. A vegades viatgem amb IBERIA que ve de Madrid, fa escala a Barcelona i va directament a Tel Aviv.

—Intervieniu en la col·lecta mundial que es fa per Terra Santa?

—Sí. La majoria de centres de culte i parròquies fan la col·lecta manada per la Santa Seu el Divendres Sant. Es la col·lecta pels Sants Llocs. Aquests diners van als propis bisbats i aquests ens els lliuren a nosaltres. A Catalunya tots els bisbats —menys un— ens envien el

que han recollit el Divendres Sant per aquesta finalitat.

—Quines són les finalitats de la col·lecta?

—El 65% dels diners van a la Custòdia de Terra Santa. Serveix no sols per contribuir el manteniment dels temples i monuments significatius, sinó per la permanència dels missioners franciscans allà, que tenen cura de les parròquies, de mil centres socials i assistencials i per fer de guies dels pelegrinatges. L'altre 35% es lliura a l'Església catòlica oriental: grecs, coptes, armenis, etc.

—Quin és el panorama present i futur dels Sants Llocs?

—A l'orde franciscà, que constitueix la Custòdia de Terra Santa i que representà allà l'Església catòlica llatina, li reporta un gran sacrifici, com ho ha estat en el passat. L'orde té un gran interès que aquells llocs no restin petrificats i abandonats en una mena de santuaris en ruïna. No es tracta d'anar a veure només runes i pedres mortes, o de fer estudis d'arqueologia bíblica, sinó que els santuaris siguin signe d'una fe viva, tant pels pelegrins com pels cristians nadius, als quals cal ajudar a mantenir la seva fe i a fer front a les mil dificultats que avui passen. Els cristians nadius són igualment marginats pels jueus com pels àrabs. Els primers perquè no creuen en Crist, i el seu interès és consolidar el seu estat d'Israel, i els segons perquè consideren com a "musulmans renegats" tots els àrabs cristians. És per això que aquelles comunitats, ateses espiritualment i socialment pels franciscans, rebin un ajut de tots els seus germans en la fe del món, que som nosaltres.

—Si un dia desapareguessin aquelles comunitats i els franciscans abandonessin els Sants Llocs, què passaria?

—No ha passat mai ni una cosa ni l'altra en tota la història. A cada època han hagut de fer front a molts problemes i tragèdies, i fins ara, sempre els han superat. L'orde franciscà té encara corda per molts anys i segles.

Admiro l'optimisme del pare Manuel. Per alguna cosa és franciscà.

FRANCESC GAMISSANS

A Catalunya la col·lecta del Divendres Sant i tota ajuda per a l'Església a Terra Santa, es pot enviar a les cúries diocesanes o directament a la Delegació de la "Custòdia de Terra Santa", Barcelona, carrer Santaló, 80.

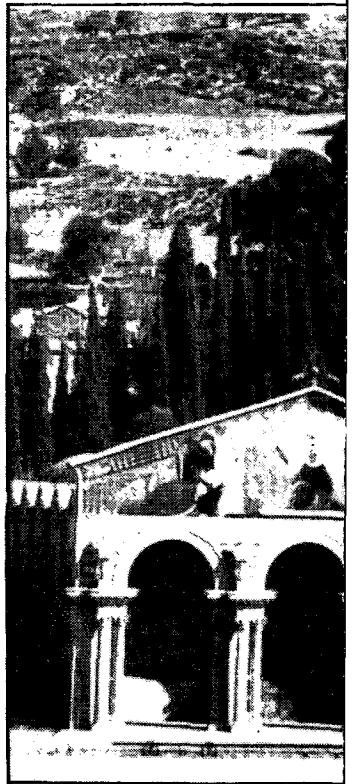
Aquest dia l'Església, del temps immemorial, té establerta una jornada d'oració i de laboració de totes les comunitats cristianes del món amb l'Església Mare de Jerusalem.

Pedres històriques

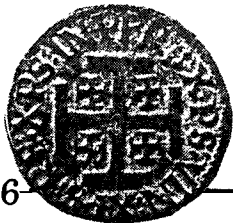
Ja que el cartell d'aquest any ens remarca els santuaris, cal recordar que a Terra Santa es venen 74 llocs que recorden els moments, els fets de la vida concreta de Jesús de Natzaret a la nostra terra. Dels quals 58 són a mans de l'Església catòlica a través de la Custòdia de Terra Santa, dirigit pels franciscans; 3 compartit amb els germans separats; 10 mans d'aquesta i 3 en mans de jueus o musulmans: Cenacle, Ascensió i Tomba de Llätzer.

Valorar la dimensió testimonial i espiritual

La pàtria de Jesús és la nostra pàtria espiritual, ja que és "bressol testimonial" de la nostra fe. D'aquest bressol diuen els Sants Pares que és "el centre del món", "la terra de l'esperança", "la metròpoli del món", "la terra

Basilica de Getsemaní, vora l'horresà i va suar sang la vigília de l'

La col·lecta del Divendres Sant, una ajuda per als cristians de Palestina

Són les "pedres vives" dels Sants Llocs

Una vegada més, el Divendres Sant, l'Església dirigeix la seva mirada a la terra en la qual va ocórrer el drama de la Passió de Jesús, gràcies a la qual l'obra redemptora ha arribat a tots nosaltres, els cristians.

promesa, gràcies a la passió i resurrecció de Crist".

I dins d'aquesta terra, els santuaris són llocs de gràcia i carismàtics. La gràcia i el carisma dels Llocs beneïts és "el pas històric del Déu-Home, que ha deixat una empremta profunda i inesborrable". Són "la geografia de la redempció".

Els "santuàries vius" són els cristians de Terra Santa

Als segles passats era una necessitat imperiosa recuperar o conservar els santuaris evangèlics en mans de la cristiandat. Actualment, les circumstàncies han canviat i els santuaris no corren cap perill. El que corre perill és la presència cristiana a Terra Santa. Allí hi ha una comunitat de creients minoritària dins de la gran majoria de població jueva i musulmana. La comunitat dividida en aquest gran mosaic de confessions cristianes. Comunitat marginada i pobra que necessita que els cristians d'arreu del món es mostrin generosos perquè pugui sobreviure.

Aquestes comunitats formen "els santuaris vius", els que fan que aquells llocs entranyables, com deia el papa actual, Joan Pau

II, a un grup de cristians de Jerusalem, "que siguin no solament monuments buits i muts, sinó records eloqüents de la vida, de la mort i de la resurrecció del Senyor".

En ells, finalment, s'hi va fer present el Senyor i el seu misteri salvífic sobreviu on tingué lloc per primera vegada. Es va veure Terra Santa perquè està beneïda, gràcies a Crist Jesús. Avui continua viu en els santuaris i en els cristians de Jerusalem.

Els papes demanen solidaritat

Pau VI va escriure una exhortació apostòlica en la qual, "mogat pel nostre ministeri pastoral" renova i amplia les normes de papes anteriors sobre la solidaritat que han de mostrar l'Església universal vers Terra Santa.

Joan Pau II concreta aquesta solidaritat universal: "Desitjo recordar i encomanar als germans en l'episcopat, als sacerdots, als religiosos i a tots els fidels, la col·lecta anual que es realitza el Divendres Sant, per sortir al pas de les necessitats dels nostres germans cristians que viuen a la Terra de Jesús. Invito a tots els fidels a donar la seva aportació, destinada no solament a favor dels Sants Llocs pròpiament dits, sinó sobre-

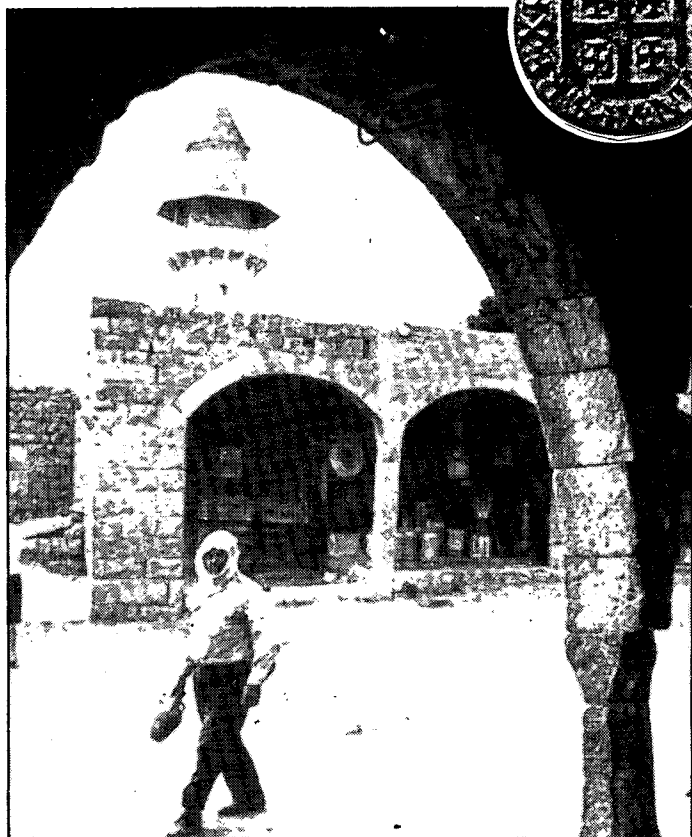
tot per al sosteniment i desenvolupament de les obres pastorals, caritatives i socials a les quals a l'Església ha donat vida a aquesta beneïda terra, prop dels santuaris i els Sants Llocs".

Més sensibilització

La Santa Seu ha recomanat, aquests últims anys, l'obligació de tots els qui formem part de l'església, a atendre i ajudar per a la supervivència del cristianisme a Terra Santa. En aquestes mateixes pàgines, el Delegat de Terra Santa a Catalunya parla d'aquest tema amb experiència i detalladament.

Però encara hi ha fidels que es queixen que "en la meua parròquia fa cinc o sis anys que no es fa ni col·lecta ni es parla de Terra Santa en aquest dia". ¿Per manca d'aquesta solidaritat podrien quedar els Sants Llocs abandonats o passar a mans dels jueus i musulmans? Seria un trist esdeveniment. Si avui és possible visitar la terra de Crist i augmenten considerablement els pelegrinatges, és gràcies a la permanència de comunitats cristianes-catòliques en aquell lloc, i a l'obra de la Custòdia de Terra Santa que dirigeix l'orde franciscà.

F.G.

Pelegrí i no turista

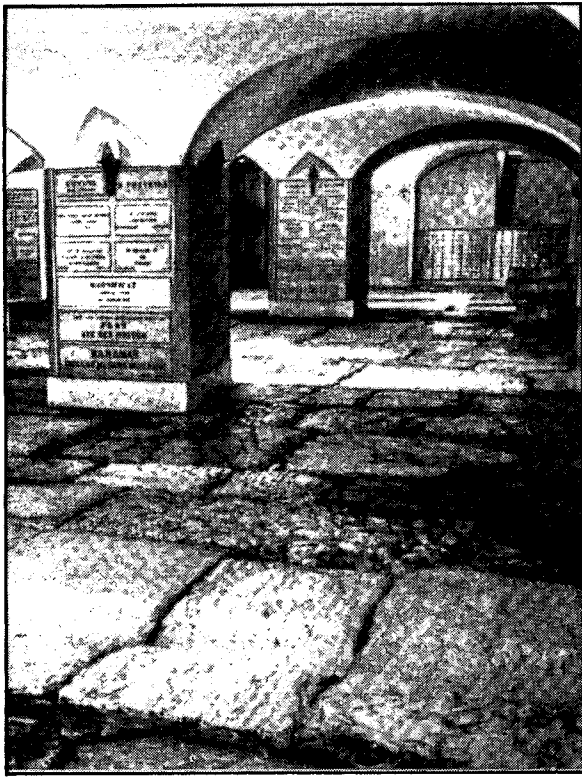
Avió, pullman, hotels, souvenirs i tantes d'altres coses, són símbols del turisme idèntics arreu del món. Potser has viatjat molt, qui ho sap, com a turista. Si viatges a Terra Santa, també trobaràs tots aquests símbols i aquests mitjans. Però podries endur-te'n un desgany si vas a Terra Santa només com a turista; hi ha regions arreu del món molt més formoses que aquesta.

Aquesta és una terra estranya i misteriosa sense parió. Malgrat la llarga història que l'ha transformat, ningú no ha aconseguit aturar-la, convertir-la en objecte de consum. En això hi ha quelcom misteriós que la fa encisadora, provocadora, pel qui arriba despreocupat i sense d'altres interessos que els d'unes vacances de distracció i fins i tot frívols. Aquesta terra té una ànima. I ningú no ha aconseguit fer-la morir. És una ànima que penetra en qualsevol lloc, qualsevol camí, qualsevol angle, qualsevol fragment del seu horitzó. Els grans records antics i sagrats de la Bíblia, de l'Antic al Nou Testament, els records d'un pas fa gairebé dos mil anys, el de Crist, els inexplicables drames que encara avui la turmenten: és una suma de realitats que requereixen una ànima per copsar-la, comprendre-la, viure-la. Cal tenir l'ànima de pelegrí, no la de turista. I pelegrí ho és tothom que no ha fet de la seva vida una pobra capsula tancada a tota emoció, a tot missatge. Pelegrí ho és aquell que no ha renunciat encara cercar, honestament, raons per viure i per viure més dignament, més sàviament. També tu, doncs, ets un pelegrí: ja la teua ànima va a Terra Santa per respirar!

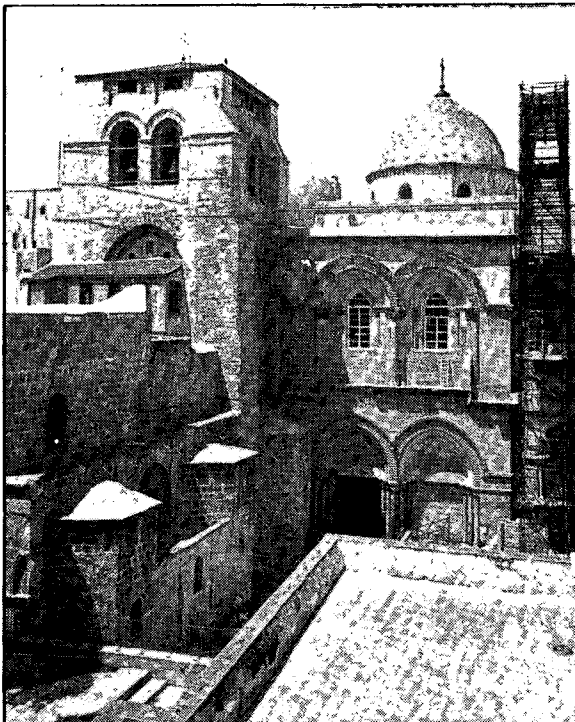
Llocs de la Passió

de les oliveres on Jesús va la seva Passió.

Encara es conserven les lloses, sobre les quals Jesús fou flagel·lat.

El temple de Sant Sepulcre, sobre l'emplaçament de la tomba de Crist. L'Església actual fou construïda pels croats sobre els fonaments del temple de l'emperador Constantí.

Jerusalem. Un aspecte de la "Via Dolorosa" on Jesús passà amb la creu a coll camí del Calvari.

CALENDARI

Diumenge, 12 d'abril de Rams de la Passió del Senyor. Sant Juli I, papa; sant Damià i sant Zenon, bisbes i santa Visia, verge màrtir.

El sol surt a les 5,17 i es pon a les 6,28 (hora solar).

Dilluns, dia 13 d'abril. Sant Hermenegild, rei màrtir; sant Martí I, papa màrtir; sant Carpi, màrtir i sant Ursus, bisbe.

Dimarts, dia 14 d'abril. Sant Tiburci, sant Valerià i sant Màxim, màrtirs. Sant Telm, dominic i sant Lambert, bisbe.

Dimecres, 15 d'abril. Santa Basilisa i santa Anastàsia, màrtirs; sant Crescent, màrtir.

Dijous Sant, 16 d'abril. Sant Toribi, bisbe; santa Engràcia, màrtir i santa M.ª Bernadeta Soubirous, verge.

Divendres Sant, 17 d'abril. Sant Anicet, màrtir; sant Pau i sant Isidor, monjos. Beata Kateri Tekakwitha, verge, i la beata Mariana de Jesús.

Dissabte Sant, 18 d'abril. Sant Eleuteri, bisbe màrtir; sant Perfepte, prevere màrtir i santa Antia, màrtir.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

12 d'abril. Diumenge de Rams. Passió del Senyor. Evangeli de la processó dels rams, Mt 21,1-11.

Lectures: Primera, Is 50,4-7, S 21, segona Fl 2,6-11, tercera Mt 26,14-27,66.

13 d'abril, Dilluns Sant: Lectures: Primera, Is 42,1-7, S 26, segona Jo 12,1-11.

14 d'abril, Dimarts Sant: Lectures: Primera, Is 49,1-6, S 70, segona Jo 13,21-33,36-38.

15 d'abril, Dimecres Sant: Lectures: Primera, Is 50,4-9a, S 68, segona Mt 26,14-25.

16 d'abril, Dijous Sant: Lectures: Primera, Ex 12,1-8,11-14, S 115, segona 1C 11,23-26, tercera Jo 13,1-15.

17 d'abril, Divendres Sant: Lectures: Primera, Is 52,13-53,12, S 30, segona He 4,14-16;5,7-9, tercera Jo 18,1-19,42.

Litúrgia de les hores: Setmana II.

DE AQUÍ Y DE ALLÁ

Fidelitat i fidelitats

Sovint en la celebració del matrimoni a l'església sembla que, amb tanta paraula poètica, feta d'idil·lis i cants místics, es tanca la parella dins d'un cercle d'egocentrisme. No n'hi ha prou de parlar de FIDELITAT físico-biològica, sinó que s'han d'indicar també les FIDELITATS a les quals cada u de la parella haurà de donar cristiana resposta. Per exemple, la FIDELITAT al temps que s'haurà de dedicar, ara el pare, ara la mare, als fills, farà que no pugui ser dedicat a l'altra part. Aquestes FIDELITATS porten sovint conflictes i no s'hi compta. La FIDELITAT que cada un dels esposos deu als llaços que continuen unint-lo als seus pares, també haurà de ser "negociada" davant de Déu. Tampoc cap de la parella haurà de renunciar a les militàncies anteriors les quals demanen FIDELITAT. Jesús mateix censura el qui, convidat al banquet del Regne, surt amb aquesta evasiva: —"M'he casat i no puc venir-hi".

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

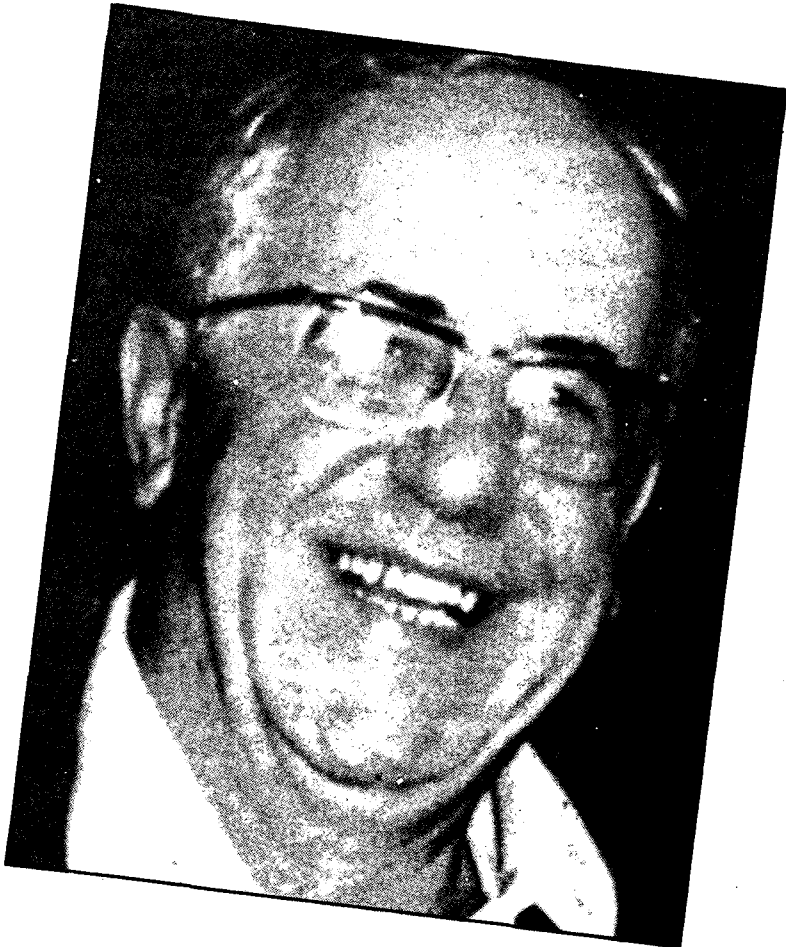
Phil Bosmans i els seus llibres

Phil Bosmans sempre ha viscut molt a prop dels homes i s'ha sentit especialment de gust entre la gent senzilla. Nascut l'1 de juliol del 1922, de pares pobres, però feliços, pogué estudiar mentre els seus germans baixaven a la mina. Es féu sacerdot religiós i residí a França.

Admirat pel lliurament dels sacerdots obrers, passà personalment una temporada en una barraca entre miners. El 1954 emmalaltí mortalment. Desnonat per la ciència, estigué dos anys estirat al llit a la casa parroquial més hospitalària del món en un poblet perdut. Un temps valuós de silenci a l'ombra del crucifix. En llarg període d'incubació. Els metges l'havien condemnat a ser una ruïna per tota la vida. Tanmateix, es va refer totalment.

I a partir d'aleshores, dedicà més encara la seva vida al proïsme. La seva profunda personalitat així com el seu missatge començaren a ser útils als altres. En els seus famosos llibres, *Sí a la vida, Las flores del bien, El derecho al amor, La alegría de vivir* i altres, parla d'habitatges on hi viu la gent amuntegada, de mares que tenen on portar els seus fills, de gent que, després d'haver comprat catifes i televisió en color per a totes les habitacions se senten presoners d'un món mort i sense sentit, que elles mateixes fabricaren.

Els llibres que hem esmentat han tingut una difusió molt

gran arreu del món. Potser contribueix a aquest fet, que Phil Bosmans entri en el lector no tan sols i principalment pels temes tractats, sinó també per la seva bonica presentació: caràcters de lletra gran, molt suggestives i belles fotografies, que insinuen i suggereixen el pensament del guió. Seria d'agrair que alguna

editorial presentés en versió catalana els llibres de Bosmans, tant més que els temes religiosos escollits per l'autor s'ajusten perfectament amb la idiosincràcia del nostre país i del nostre poble. Dins de la literatura religiosa, Bosmans és ara per ara un dels autors més llegits.

S.F.

ADULTS EN LA FE

Preparem la Pasqua amb el Sagrament de la Penitència

JOAN GUITERAS i VILANOVA

transformació de les raons inspiradores de la vida, en l'acollida dels valors evangèlics, en l'establiment d'unes prioritats recolzades en la paraula de Déu... En definitiva, parlar de conversió és referir-se a la restauració de la llibertat. Segons el disseny de l'home nou.

En la vida eclesial la conversió es ratifica amb el sagrament del baptisme. Aquest és la porta d'entrada dels altres sagraments. Per ell hom esdevé fill de Déu i membre de l'Església.

Baptisme i Penitència

Els escriptors eclesiàstics primerencs afirmaven que el baptisme era "el primer salvavides després del naufragi". I afegien que el sagrament de la penitència era "el segon salvavides". Així, gràficament, expressaven la relació entre la penitència i el baptisme. Posaven en relleu com la penitència és el sagrament que fou instituit per a perdonar els pecats greus comesos després del baptisme.

El paral·lisme d'ambdós sagraments és clar en llur dinàmica. En efecte, hi ha la primera conversió que, en l'inici, comporta la inscripció al catecumenat; en el desenvolupament o procés de conversió, hom està en el catecumenat; finalment, hi ha la celebració del baptisme, en el qual un rep el segell de la fe. La segona conversió té un esquema similar: declarar-se pecador, la qual cosa es fa

amb l'acusació dels pecats o confessió; segueix el desenvolupament, el fer penitència, realitat que descriu el procés de la conversió i que anomenem "satisfacció"; en darrer terme, hom celebra la penitència i, per l'absolució, rep el segell de la conversió. La penitència actual manté aquests elements, encara que en varia l'ordre.

Cal, doncs, veure l'íntima connexió entre el baptisme i la penitència. Aquesta és un segon baptisme. Per això l'espiritualitat baptismal necessita sempre recórrer a la misericòrdia de Déu que ens és donada, tal com Crist volgué, pel ministeri de l'Església. A ella li ha estat confiada la reconciliació.

Dijous sant i reconciliació dels pecadors

Amb els infants de l'escola hem comptat els quaranta dies de la Quaresma. I hem hagut de pactar que aquest període s'iniciava el primer diumenge i acabava el Dijous sant. Resulta que hem coincidit amb la tradició eclesial. Sí, el Dijous sant és el final de la quarantena preparatòria de les festes pasquals. L'Església antiga, en aquesta solemnitat, reconciliava els pecadors davant tota la comunitat. En aquest aspecte és curiós recordar el ritu, enormement visual, de dur els pecadors lligats de mans al bisbe. Un per un els deslligava o absolia. Els antics eren, com és obvi, molt propensos a la ritualització expressiva.

Sigui el que sigui de la història, resta l'esperit de la Quaresma. Per això en aquest "temps favorable", en la gran ocasió d'aquesta època de l'any litúrgic, els cristians ja batejats som cridats a apropar-nos al sagrament que ens atorga "el perdó i la pau". Seria ben significatiu participar en aquest sagrament quan s'acaben els dies quaresmals. Si fos possible, hom hauria d'apropar-s'hi el mateix Dijous sant. Sense presses, fent un espai ampli a aquest sagrament. Heus aquí una bona manera de disposar-se a "celebrar amb l'ànima purificada" la Pasqua sencera.

Hom constata, darrerament, un desvetllament progressiu pel que fa a la pastoral del sagrament de la Penitència. La primera sorpresa vaig tenir-la arran de les classes professades a la Facultat de Teologia de Catalunya el curs anterior. Els joves alumnes manifestaren un enorme interès per aquest tema. I jo mateix, en haver de preparar seriosament les lliçons, vaig adonar-me de molts aspectes d'aquest sagrament que una mirada superficial tendiria a menysvalorar. He de reconèixer que una de les coses que em deixà més admirat fou l'evolució històrica del ritus. Se'm feren avinents una colla de constants que manifesten la natura íntima d'aquesta realitat sacramental i la sol·licitud misericordiosa de l'Església envers els seus fidels. M'agradaria, des d'aquest setmanari, referir-me a l'evolució històrica de la pràctica penitencial. És molt alligadora.

Quant a la constatació inicial, he d'afegir que, en guany, he hagut de predicar força sobre aquest tema. Així m'ho han demanat altres companys sacerdots. El Capítol de la Seu barcelonina també ha organitzat un cicle quaresmal amb el títol que encapçala aquestes notes.

La conversió

L'Església, en el temps quaresmal, és cridada a la conversió. Els cristians, en aquest moment privilegiat —amb l'oració, el dejuni i la caritat— es preparen per a celebrar les festes de Pasqua. En aquesta solemnitat són duts a refer el seu baptisme. En efecte, en la "nit tan clara com al dia", quan ressonarà l'al·leluia pel triomf de Crist, l'Església demanarà als seus fills que renovin l'aliança. La renovació de les promeses baptismals serà el signe d'un endinsament més profund en el misteri del Crist salvador.

El "sí" de la nit de Pasqua, però, no s'improvisa. Té les arrels en la conversió. És a dir, en el canvi de ment, en la

DIUMENGE DE LA PASSIÓ O DE RAMS

A cura del Dr. PERE TENA

COMMEMORACIÓ DE L'ENTRADA DEL SENYOR A JERUSALEM

“BENEÏT EL QUI VE EN NOM DEL SENYOR”

La narració de Mateu presenta clarament l'entrada de Jesús a Jerusalem com el compliment de la profecia de Zacarias: el rei entra a la seva ciutat! Tots els evangelistes coincideixen en el sentit del fet, però Mateu el remarca, en la línia constant del seu evangeli. Això ens porta a celebrar l'entrada de Jesús com a anunci de l'entrada definitiva de Jesús a Jerusalem celestial, i la nostra processó d'acompanyament com la imatge del que és la nostra vida: una comunió, en la fe, amb el Senyor, pel camí de la mort vers la resurrecció i la vida. L'acclamació amb els rams és ben bé un anunci del triomf pasqual.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (21:1-11)

Quan eren prop de Jerusalem, arribaren a Bet-Fagué, a la muntanya de les Oliveres. Allà Jesús envià dos deixebles amb aquest encàrrec: “Aneu al poble d'aquí al davant, i trobareu tot seguit una somera fèrma, amb el seu pollí. Deslligueu-la i porteu-me'ls. Si algú us deia res, responeu-li que el Senyor els ha de menester, però els tornarà de seguida”. Tot això va succeir perquè els complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: “Digueu a la ciutat de Sió: Mira, el teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en una somera, en un pollí, fill d'un animal de càrrega”. Els deixebles hi anaren, feren el que Jesús els havia manat, portaren la somera i el pollí, els guarniren amb els seus mantells, i ell hi pujà. Molta gent entapissava el camí amb els seus mantells, altres tallaven branques dels arbres per encatifar la terra i la gent que anava al davant i la que el seguia cridava: “Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel”.

MISSA DE LA PASSIÓ

“NO HE AMAGAT LA CARA DAVANT LES OFENSES I SÉ QUE NO QUEDARÉ AVERGONYIT”

Les paraules del profeta bé podem llegir-les com si vinguessin dels llavis de Jesús. Expressen el més íntim de l'esperit del Mestre —l'únic Mestre— en el moment de donar a tots els homes la suprema lliçó: la fidelitat al Pare, enmig de totes les dificultats, a causa de l'amor que el fa confiar malgrat tot. La continuació d'aquest text —els anomenats “càntics del Servent”— els llegeix l'Església durant la Setmana Santa, i especialment el Divendres Sant.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (50:4-7)

El Senyor m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un mestre. El Senyor m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

• “DÉU MEU, DÉU MEU, ¿PER QUÈ M'HEU ABANDONAT?”

El salm 21 expressa exactament la mateixa actitud que es manifesta en la primera lectura: una profunda angoixa de l'home just, rodejat de malfactors, com allunyat de Déu, però finalment segur de la glòria de Déu. Mateu i Marc posen aquesta pregària en llavis de Jesús, en la narració de la passió. Certament, ningú amb més seguretat que Jesús a la creu podia dir aquestes paraules.

Salm 21:8-9,17-18a,19-20,23-24 (R.:2a)

Tots els qui em veuen es riuen de mi, amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: “S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; que el salvi, si tant se l'estima”.

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'ha lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, es jugen als daus la meua roba. Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; força meua, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit. Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Els costums de Setmana Santa

• Els costums religiosos

Els costums religiosos són una de les coses que resulta més difícils canviar. És normal que sigui així, i àdhuc és un bon senyal. És normal, perquè els costums religiosos han entrat en la nostra existència, habitualment, en èpoques molt primeres de la vida, i han quedat vinculats a primeres experiències humanes. Els costums religiosos ens identifiquen a nosaltres mateixos, ens defineixen d'alguna manera. I és un bon senyal, quan de fet resulta difícil canviar-los, perquè vol dir que estaven arrelats en nosaltres, que formaven part de la nostra vida. Quan una cosa és superficial, no costa res canviar-la per una altra. I quan canviem amb facilitat les coses podem preguntar-nos si realment les valorem. Un costum religiós no pot ésser tractat com un bolígraf o com una fulla d'afeitar...

Aquestes consideracions són particularment adients en començar altra vegada la celebració de la Setmana Santa. Aquests dies són, en efecte, dies molt marcats pels costums religiosos; àdhuc les emissores de ràdio se'n preocupen, moltes vegades precisament per remarcar si els costums religiosos es conserven o no... I per això també, podem comprovar cada any com n'és de difícil fer entrar en la vida dels cristians una revisió del sentit d'allò que els és habitual. La reforma de la Setmana Santa que va decidir Pius XII l'any 1956 —ben abans del Concili Vaticà II— demanava i demana encara un esforç d'explicació dels canvis —no pas tant grans, d'altra banda!— per tal de poder assumir-los i integrar-los en els costums existents.

Tanmateix, quan es tracta de celebracions litúrgiques, la millor manera de presentar el sentit que tenen

és realitzar-les tal com cal destacant el valor expressiu de cada un dels ritus. Aleshores, d'una manera espontània i immediata, tots els participants s'adonen del significat d'allò que es fa. Celebrar millor i entendre millor és la manera de millorar també els costums religiosos, litúrgics en aquest cas.

• El diumenge de Rams

Una de les coses més típiques de la Setmana Santa és el diumenge de Rams. Amb aquest diumenge comença precisament la Setmana —Major, en deien en algun temps, els llibres litúrgics—. La més popular de les cerimònies d'aquest dia es refereix als rams. ¿Qui no hi ha participat alguna vegada? Però heus aquí una de les coses que convé anar canviant vers un sentit millor.

Habitualment es parlava de “benedicció dels rams”, o “anar a beneir”. Quan el sacerdot aspergia els rams, semblava que tot s'hagués acomplert. Hom s'emportava el ram o el palmó a casa, i el guardava amb un cert respecte. Tanmateix, tot quedava molt centrat en el ram o en el palmó beneït.

L'actual ritu continua beneït els rams, però no pas simplement perquè els fidels s'emportin a casa un ram beneït, sinó perquè, amb aquest ram a les mans aclamin el Crist triomfant, durant la processó d'entrada a l'església. Es tracta, per tant, d'un símbol posat al nostre servei per expressar la nostra fe, i per ajudar-nos, alhora, a “recordar l'entrada salvadora de Jesús a la ciutat de Jerusalem, i així començar amb tota l'Església la celebració del misteri pasqual del Senyor”. Dit amb altres termes: el centre no són els rams sinó la

(Continua a la pàgina següent)

• “JESÚS S'ABAIXÀ. PER AIXÒ DÉU L'EXALÇÀ”

El text d'aquesta lectura és, probablement, una cita que fa l'apòstol d'un càntic que tenia la comunitat cristiana per professar la fe en el misteri pasqual de Crist. Això ens parla de la seva proximitat als primers anys de cristianisme. Alhora ens fa percebre la profunda comunió dels creients a través dels segles i de l'espai. Tot el misteri de Crist hi és proclamat: des del Pare fins a la mort, des de la mort fins a la glòria del Pare. El que s'ha abaixat ha estat glorificat. Això és el misteri pasqual.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (2:6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

LA PASSIÓ DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST, SEGONS SANT MATEU (Mt 26:14-27:66)

La característica de la narració de la Passió segons sant Mateu és, d'una banda, la seva amplitud —és la narració més llarga entre les quatre—, i, d'altra banda, la seva insistència a referir-ho tot al compliment de les escriptures. D'aquesta manera, l'evangelista deixava ben clar als seus destinataris, acostumats a llegir les escriptures de l'antic testament, que Jesús era de veritat el Messies anunciat pels profetes i pels salms, encara que no ho era de la manera que molts pensaven que seria. Per això també destaca Mateu la presència de personatges pagans —la dona de Pilat, el centurió— que estan més a favor de Jesús que les autoritats religioses d'Israel. Destaca també amb força, sobretot en la institució de l'eucaristia, que Jesús és el Servent que ofereix la seva vida —sang— per fer l'aliança universal dels homes amb Déu, superació de l'aliança provisional feta al Sinai amb el poble d'Israel. Finalment, es pot remarcar que sant Mateu és l'únic evangelista que presenta clarament la mort de Jesús com el començament d'un món nou: el terratrèmol, el vel del temple esquinçat, els sepulcres oberts...

TRÍDUUM PASQUAL

EL PÒRTIC DEL TRÍDUUM I EL SOPAR DEL SENYOR

DIJOURS SANT

"EL RITU DEL SOPAR PASQUAL"

La lectura d'aquest ritual de la pasqua jueva és especialment impressionant en aquesta tarda del dijous sant. Tot el que allò significava, i fins i tot potser el mateix ritual, ha estat assumit i transformat per Jesús en el vespre del darrer sopar amb els deixebles, abans de morir. L'anyell pasqual és sacrificat, i és menjat per les famílies d'Israel, i només pels que són israelites, o estan agregats formalment al poble. El sopar de l'anyell, i la sang de l'animal als dos muntants i a les llindes de les portes, són un senyal per a la llibertat. El Crist, anyell pasqual, s'ofereix Ell mateix al Pare, i es dona com aliment al seu poble, l'Església, perquè tots els fidels celebren l'eucaristia "en memòria d'Ell".

Lectura del llibre de l'Èxode
(12:1-8.11-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisés i a Aharon mentre eren al país d'Egipte: «Per a vosaltres, aquest mes serà el primer de tots els mesos de l'any. Digueu a tota la comunitat del poble d'Israel: "El dia deu d'aquest mes, que cada família, cada casa, prengui un anyell o un cabrit. Si una família fos massa petita, que el prengui junt amb la família del veí més pròxim, fins a completar el nombre de persones. Compteu quants en calen per menjar-se'l. Que sigui mascle, sense tara, i que no tingui més d'un any. Podeu prendre igual un anyell que un cabrit. L'heu de guardar fins al dia catorze del mes, i que tots els qui formen part de la comunitat del poble d'Israel el degollin al capvespre d'aquell dia, que prenguin de la seva sang i en posin als dos muntants i a la llinda de les cases on se'l menjaran.

»Aquella mateixa nit han de menjar-ne la carn, rostida a la brasa, amb pans sense llevat i herbes amargues. Per a menjar-vos-el, aneu cenyits, amb les sandàlies posades i el bastó a la mà, i us l'heu de menjar a corre-cuita: aquesta víctima és la Pasqua, és a dir, el 'pas' del Senyor. Aquella nit passaré pel país d'Egipte i faré morir tots els primogènits d'Egipte, tant els dels homes com els dels animals, i faré justícia contra les divinitats d'Egipte. Jo sóc el Senyor. La sang serà un senyal a les cases on vosaltres viviu. Quan veurà la sang, 'passaré' enllà i, al moment que jo castigui el país d'Egipte, no caurà damunt vostre la plaga de l'extermini.

»Tingueu aquest dia com un memorial, i celebren-lo amb un pelegrinatge en honor del Senyor. Que totes les generacions el celebrin com 'una institució perpètua'».

"EL CALZE DE LA BENEDICCIÓ
ÉS COMUNIÓ AMB LA SANG DE CRIST"

La sang de l'anyell immaculat, el Crist, la tenim nosaltres oferta en el calze d'acció de gràcies (de benedicció, eucarística). No és pas la sang dels animals, com en la pasqua jueva o en el temple de Jerusalem, sang que no pot purificar per si mateixa; és la sang de Crist, el nostre germà i Senyor, "que purifica la nostra consciència de les obres mortes, perquè puguem donar culte al Déu vivent" (Heb 9, 14). El calze del Senyor ocupa un lloc especial en l'atenció de l'Església en el dijous sant, i a l'entorn d'aquest tema han sorgit força llegendes simbòliques.

Salm 115: 12-13,15-16,17-18
(R.: 1C 10:12)

¿Com podria retornar al Senyor
tot el bé que m'ha fet?
Invocant el seu nom, alçaré el calze
per celebrar la salvació.

R.: El calze de la benedicció
és comunió amb la sang de Crist.

Al Senyor li doldria
la mort dels qui l'estimen.
Ah, Senyor, sóc el vostre servent,
hò sóc des del dia que vaig néixer,
vós em trencàreu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom,
compliré les meves promences,
ho faré davant del poble. R.

Els costums de Setmana Santa

(Ve de la pàgina anterior)

processó d'entrada a l'església, portant rams a les mans, i avivant la fe en els cors.

El canvi de costum és aquí no separar la benedicció dels rams de la participació a la missa, i no quedar-se fora de l'església després de la benedicció, sinó fer precisament allò que és la finalitat de la benedicció: entrar a l'església per celebrar el misteri de Crist, l'eucaristia, després de la lectura dramàtica de la Passió.

• Confessar i combregar

Un altre costum, ben lloable, i ben arrelat fins fa uns anys, era confessar i combregar durant aquests dies de la Setmana Santa, especialment el Dijous sant, o el Diumenge de Pasqua. Cal dir que no sols era un costum, sinó l'observança d'un mínim de celebració dels sacraments que l'Església, des de l'Edat Mitjana, vol que facin tots els fidels.

Aquesta voluntat de l'Església no ha canviat gens. És realment el mínim de participació en els sacraments que cal que faci un cristià. Per coherència interna: ¿com celebrar en veritat la Pasqua sense acollir el perdó dels pecats i combregar amb el Senyor resuscitat?

Però la manera concreta de fer-ho pot millorar. En primer lloc, pel que fa al sagrament de la penitència, convé no esperar aquests dies per celebrar-lo. Tota la Quaresma està a la nostra disposició, sobretot, per acostar-nos a celebrar la reconciliació d'una manera ben personal, amb un esperit sincer de renovació de vida, amb el desig d'acollir les orientacions del ministre de l'Església. Deixar-ho tot per a última hora, pensant que potser hi haurà una absolució col·lectiva, no és pas la millor disposició per celebrar el perdó de Déu. Heus aquí un costum, potser recent aquest, que cal revisar ben sincerament.

Pel que fa a la comunió pasqual, està clar que és la millor forma de celebrar la Pasqua. I no sols "una" comunió, sinó una nova entrada al sentit de l'eucaristia, dominical primer, però després l'eucaristia diària, si és possible. Heus aquí un altre costum que molts cris-

tians han perdut, i és una llàstima: la participació diària a l'eucaristia. El temps pasqual seria una bona ocasió per exercitar-se en aquesta recuperació. Hom pot provar si és tan difícil...; potser sí: la vida és cada vegada més complicada; però potser no, i aleshores...

• L'adoració del Santíssim
Sagrament

Un tercer costum típic de Setmana Santa, concretament del Dijous Sant, és el que s'anomena "visita al monument". Aquí sí que convé estar atents al canvi, a la millora de sentit, que ha operat la reforma de la Setmana Santa. En primer lloc, cal dir que de "monument" ja no se'n fa, el Dijous sant. Explico: la paraula

"monument" té dos sentits, en llatí, i els dos sentits influeixen en aquest tema. D'una banda, significa quelcom "monumental", solemne, honorífic; d'altra banda, significa "sepulcre". Per aquests dos sentits, la reserva eucarística era posada solemnement, "monumentalment", en un lloc important de l'església; però alhora, l'urna on es posava l'eucaristia era vista com una imatge del sepulcre de Crist (per això civilment es guardava un ambient de dol públic des del final de la missa del dijous sant fins l'hora de les celebracions versperlines del divendres sant, quan ja s'havia acabat la reserva solemne).

La reforma ha tomat les coses al seu sentit propi. No es tracta de fer un "monument", sinó una reserva solemne de l'eucaristia consagrada a la missa del Dijous, i amb la qual s'ha de combregar el Divendres. Ara bé, com que el Divendres sant té, com a centre d'interès la Creu del Senyor, i no la institució de l'eucaristia, és més propi que la pregària, i àdhuc que la solemnitat de la reserva, davant de l'eucaristia es facin el mateix Dijous Sant al vespre. Evidentment, adorar l'eucaristia és sempre una pràctica magnífica; es tracta en aquest cas d'un costum que pot millorar de sentit. I, com en el cas de la missa, també és una bona oportunitat reflexionar sobre la freqüència amb què, durant l'any, fem estones d'adoració eucarística. ¿Per què no més sovint?

"CADA VEGADA QUE MENGEM AQUEST PA I BEVEM AQUEST CALZE,
ANUNCIEM LA MORT DEL SENYOR"

Del ritual pasqual d'abans i fins al Crist (1.ª lectura) passem en la segona lectura a la taula de l'Església. La narració paulina evoca les primeres experiències de la comunitat cristiana, ja que Pau fa referència a la "tradició que havia rebut", s'entén en la seva conversió. Estem, doncs, en un text que ens remet a uns deu anys després dels esdeveniments de la nostra salvació. El manament del memorial hi és fermament present. Sant Pau accentua l'interès que els corintis no es confonguin: cal fer allò que el Senyor va fer, i no altres coses, perquè el memorial del Senyor ve d'Ell mateix, i no està pas a l'arbitri de la invenció d'altres.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (11:23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i dient l'acció de gràcies, el parti i digué: "Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial". Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: "Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial". Així, doncs, cada vegada que mengem aquest pa i bevem aquest calze anunciem la mort del Senyor fins que torni.

"JESÚS DEMOSTRÀ FINS A QUIN EXTREM ESTIMAVA ELS SEUS"

Sembla extrany, a primera vista, llegir a l'evangeli la narració del sopar que no parla de la institució de l'eucaristia. Tanmateix, aquesta narració l'hem llegida en la segona lectura. El que sant Joan ens explica són els gestos simbòlics que expressen el sentit profund de la mort de Jesús i de la nostra comunió amb ell, i per tant no és cert que no parlin de l'eucaristia: quan la celebrem tal com Jesús ens la donà anunciem la seva mort fins que torni!

Jesús és el Servent i el Senyor i el Mestre. Com a Servent ofereix la seva vida per la humanitat; com a Senyor ens dona l'Eucaristia i el Do de l'Esperit Sant; com a Mestre ens presenta el camí i la veritat per arribar a la comunió amb el Pare. Pere és la imatge de tots nosaltres. Si no ens deixem purificar per Jesús no podem ésser dels seus.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (13:1-15)

Eren ja les vigílies de la festa de la Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare. Ell que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava. Durant el sopar, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de traïr-lo, Jesús, conscient que el Pare li havia deixat a les mans totes les coses, conscient que venia de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després tirà aigua en un gibrell i es posà a rentar els peus als deixebles i a eixugar-los-els amb la tovallola que duia a la cintura. Quan anava a rentar Simó Pere, aquest li diu: "Senyor, ¿vós voleu rentar-me els peus a mi?" Jesús li respon: "Ara no entens això que faig; ho entendràs després". Pere li diu: "Mai de la vida! Vós no em rentareu els peus". Jesús li contestà: "Si no et rento, tu no ets dels meus". Li diu Simó Pere: "Si és així, Senyor, no em renteu només els peus: renteu-me també les mans i el cap". Jesús li respon: "Qui s'ha banyat només necessita rentar-se els peus; ja està net tot ell. I vosaltres ja esteu nets, encara que no tots". Jesús sabia qui l'havia de traïr; per això deia que no tots estaven nets.

Després de rentar-los els peus, quan s'hagué posat el mantell i assegut a taula, els digué: "¿Enteneu això que us acabo de fer? Vosaltres em dieu 'Mestre' i 'Senyor', i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres. Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet".

"PER LES NOSTRES FALTES, HA MORT MALFERIT"

Aquest és el text profètic més vibrant sobre la passió i la glòria de Jesucrist. Tota la descripció és com un dibuix del Servent per excel·lència. Destaca la solidaritat amb els pecadors. El Servent, amb la seva sofrença, fruit alhora de la persecució i de la fidelitat a la missió, esdevé font de salvació i purificació. Al final, s'obra la perspectiva a l'esperança: "veurà una descendència, viurà llargament..., veurà la llum!". És l'anunci de la glòria de Crist i del naixement de l'Església, cos de Crist. Aquesta primera lectura ens dona el to just de la celebració del divendres sant.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (52:13-53-12)

Mireu, el meu servent prosperarà, s'eleva i serà posat molt amunt.

Així com tothom s'esglaià de veure'l, ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home, no tenia res d'humana la seva presència, així també se n'admiraran tots els pobles, els reis no badaran boca quan veuran amb els ulls allò que mai no s'havia contat, i sabran de cert la cosa més inaudita. ¿Qui ho pot creure, allò que hem sentit? ¿A qui s'ha revelat la potència del braç del Senyor? El servent ha crescut davant d'ell com un rebrot, com la soca tallada que reviu en una terra eixuta; no tenia ni figura, ni res que es fes admirar, no tenia l'aspecte atractiu, era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia, semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no-res.

Tanmateix, ell portava les nostres malalties, i havia pres damunt seu els nostres dolors; nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilia. Mentre ell, per les nostres faltes, moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven. Tots anàvem errant com un ramat que es dispersa, cadascú seguia el seu camí, mentre el Senyor li infligia la pena que tots nosaltres havíem merescut. Quan era maltractat, ell s'humiliava i no obria la boca; com els anyells portats a matar, o les ovelles mentre les esquil·len, ell callava i no obria ni tan sols la boca. Se l'han endut de la presó i del tribunal, i, ¿qui es preocupa de la seva sort? Perquè fou segat d'entre els qui viuen, en pena de la infidelitat del meu poble. L'han sepultat amb els injustos, l'han enterrat amb els malfactors, a ell que no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.

El Senyor volgué que el sofriment el tritúrés. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells; per això li dono els altres per herència i tots seran el seu botí, ell que s'ha entregat a la mort i ha estat comptat entre els infidels quan de fet prenia damunt seu el pecat de tots i intercedia a favor d'ells.

DIVENDRES SANT

PRIMER DIA DEL TRIDUUM: LA MORT DEL SENYOR

"PARE, CONFIO EL MEU ALÈ A LES VOSTRES MANS"

Jesús mor a la creu amb la mort del just per excel·lència: lliurant el seu esperit a les mans del Pare. També en aquest salm hi ha la perspectiva a l'esperança: la claror de la mirada del Pare és més clara i confortant que la tenebra de les burles dels enemics. L'Església no pot celebrar la mort del Senyor com si tot hagués acabat amb ella.

Salm 30: 2 i 6,12-13,15-16,17 i 25 (R.: Lc 23:46)

En vós, Senyor, m'emparo,
que no en tingui un desengany.
Allibereu-me, vós que sou bo;
confio el meu alè a les vostres mans,
vós, Déu fidel, m'heu rescatat.

R.: Pare, confio el meu alè a les vostres mans.

Sóc la befa dels enemics,
burla dels veïns,
esglai dels coneguts.
Es decanten de mi els qui em veuen pel carrer,
els seus cors m'han oblidat com si fos mort,
em tenen per una eina que no és bona per a res. R.

Però jo confio en vós, Senyor,
us dic: "Sou el meu Déu,
teniu el meu destí a les vostres mans;
deslliureu-me dels enemics que em persegueixen". R.

Deixeu veure el vostre servent
la claror de la vostra mirada;
salveu-me, per l'amor que em teniu.
Sigueu valents, tingueu coratge,
tots els qui espereu en el Senyor. R.

"APRENGUÉ QUÈ ÉS OBEIR I ES CONVERTÍ EN FONT DE SALVACIÓ ETERNA PER A TOTS ELS QUE SE LI SOTMETEN"

Dels anuncis profètics del Servent i del Just, passem a la professió de fe i la proclamació del Sacerdot escatològic, definitiu.

Crist ha mort una vegada, en la història, i ha entrat per sempre davant Déu. És el nostre mitjancer, gran sacerdot. És, per això, la font de salvació anunciada pel profeta Isaïes. No és cap a Jerusalem, vers l'any 30, que hem de mirar avui. La fe de l'Església, que és la fe pasqual, ens porta a travessar els cels i a mantenir-nos en comunió amb aquest Crist, capaç de compadir-se de les nostres febleses, perquè ha experimentat el sofriment.

Lectura de la carta als cristians hebreus (4:14-16; 5:7-9)

Germans, mantingueu ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

Ell, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

PASSIÓ DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST SEGONS SANT JOAN (18,1-19,42)

No és pas per a suscitar sentiments de tristesa o de compassió que l'evangelista Joan explica la passió de Jesús. D'altra banda, tampoc aquesta no és la intenció dels altres evangelistes. La passió és explicada com la proclamació de l'esdeveniment central de la nostra fe cristiana. Això és particularment visible en l'evangelí de Joan. Ell vol fer-nos veure, sobretot, com la glori-ficació de Jesús va començar amb la seva mort, en el seu trànsit d'aquest món al Pare, un cop "tot s'havia complert".

En la narració Jesús és anomenat successivament el "Jósoc", el Rei, l'Home. Indirectament, és també anomenat l'Anyell pasqual, puix Joan considera que la mort de Jesús coincideix amb la immolació dels anyells al temple, per a la preparació de la Pasqua.

Llegit en aquesta clau, el text pren el seu veritable sentit. I és significatiu que l'Església hagi escollit, des de segles, aquesta narració de la passió per a llegir-la precisament el Divendres sant. Vol dir que celebra la passió de Crist com a gesta gloriosa, veritable començament de la Pasqua.

El Dissabte Sant és el dia de l'any litúrgic en què ens abstenim de combregar. Ni tan sols hi ha l'oportunitat de fer l'adoració del Santíssim Sagrament a les esglésies. El sagrari està buit. Aquest fet marca molt clarament el sentit del Dissabte Sant: dia de silenci, de pregària, d'expectativa. Dia del repòs de Crist, dia setè de la Setmana Santa i segon del Triduum Pasqual. És veritat: el divendres a la creu, ha aparegut el nou Adam, Jesucrist, i del seu costat obert s'ha format la nova Eva, l'Església. És l'obra del sisè dia. Després d'una "obra" tan gran, calia reposar en el dia setè: el dissabte.

El repòs de Déu, però, no és pas peresa, sinó comunió. Per això la celebració del Dissabte Sant comporta, especialment a la litúrgia oriental, però també a la llatina, una memòria d'aquest misteri de la presència de Jesús entre els morts: "davallà als inferns". El repòs d'un sepulcre és fred i solitari. El repòs del Dissabte Sant és invitació a la victòria sobre la mort, manifestada en la seva resurrecció i aparicions de Crist. El magnífic text que llegim a l'ofici de lectures del Dissabte Sant és d'una vivesa extraordinària per explicar, amb llenguatge poètic i simbòlic, aquest misteri.

El Senyor davallà als inferns

¿Què és això? Avui hi ha un gran silenci a la terra; un gran silenci i solitud. Un gran silenci, perquè el rei dorm. La terra s'ha esgarriat i ha restat immòbil, perquè Déu s'ha adormit en la carn i ha ressuscitat els qui dormien feia segles. Déu ha mort en la carn, i ha desvetllat els de l'abisme.

Es ben cert que ve a cercar el primer home com si aquest fos l'ovella perduda. Ve a veure els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort; Déu i el seu Fill s'adrecen a alliberar de llurs dolors Adam, esclavitzat, i Eva ensems, també captiva.

El Senyor va entrar on eren ells amb l'arma vencedora, la creu. Adam, el primer home, el va veure, i tot colpit-se el pit per l'esbalament, cridà tothom, i els va dir: «El meu Senyor és amb tots.» Crist va respondre i va dir a Adam: «I

DISSABTE SANT

SEGON DIA DEL TRIDUUM: LA SEPULTURA DEL SENYOR

amb el teu esperit.» Va agafar-li la mà i va fer-lo alçar; li deia: «Desperta't, tu que dorms, aixeca't d'entre els morts, i Crist t'il·luminarà.

Jo sóc el teu Déu, que per tu m'he fet fill teu; per tu i

per la teva descendència ara parlo i em giro amb potestat als qui estan lligats: "Sortiu!", als qui estan en la tenebra: "Ompliu-vos de llum!", i als morts: "Ressusciteu!"

A tu t'ho mano: aixeca't, tu que dorms, perquè jo no et vaig crear perquè et retinguessin, lligat, a l'abisme. Alça't d'entre els morts, que jo en sóc la vida. Aixeca't, plasmació meua, aixeca't, figura meua, feta segons la meua imatge. Desvetlla't, marxem d'aquí, perquè tu estàs en mi i jo en tu, fem una unitat indestruïble.

Per tu, jo, el teu Déu, m'he fet fill teu; per tu, jo, el Senyor, vaig adoptar forma de servent; per tu, jo, que residexo més amunt del cel, he baixat a la terra, i adhuc més avall d'ella; per tu, home, m'he convertit com en un home sense forces, deixat entre els morts; per tu, que vas eixir de l'hort del paradís, he estat lliurat als jueus en un hort, i en un hort he estat crucificat.

Mira les escopinades sobre el meu rostre; les vaig tolerar per retornar-te aquell primer alè de vida que vas perdre. Mira les bufetades sobre les meves galtes, que vaig rebre per adreçar, segons la imatge meua, la teva bellesa perduda.

Mira la flagel·lació de la meua esquena, que vaig aguantar per desfer-te de la càrrega dels pecats que portaves sobre les espatlles. Contempla les meves mans, clavades pels claus a la creu per causa teua; tu havies allargat lletjament fins a l'arbre la teua mà.

Vaig adormir-me en la creu, i una llança va percutir-me el costat; fou per tu, que, en el paradís, vas adormir-te, i Eva fou treta del teu costat. El meu costat va guarir el dolor del teu; el meu son et deturà del son de l'infern. La meua llança va detenir la que es girava contra teu.

Alça't i marxem d'aquí. L'enemic et va treure de la terra del paradís, però jo et reintegraré no pas al paradís, ans al soli celestial. L'enemic et privà de l'arbre de la vida, però vet aquí que jo mateix, la vida, m'he fet u amb tu. He ordenat als querubins que et vetlessin com escau que ho facin els servents; faré que t'adorin com cal adorar Déu.

El tron dels querubins ja és a punt, els servidors estan preparats i disposats, la sala adornada i la taula parada. Les tendes i les mansions eternes també estan preparades; han obert ja els tresors dels escollits. En una paraula: tens el Regne del cel preparat des de tota l'eternitat."

LA BÍBLIA A L'ABAST

Acció de gràcies

La versió Vulgata de la Bíblia presenta com a salm 115 del seu salteri, la segona part del salm 116 del sateri hebreu, que resta així partit en dos, seguint la manera de fer de les versions: salm 114 -H. 116:1-9 i salm 115 -H. 116: 10-19. Aquesta divisió en dos poemes distints de l'hebreu 116 és realment impròpia i trenca arbitràriament la unitat temàtica del salm, que ofereix com en un díptic de desesperada realitat en la qual el salmista es trobava, eliminada i superada per l'auxili de Jahvè (vv. 1-10), i el càntic d'acció de gràcies que aquest home entona al seu alliberador (vv. 11-19).

Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet? Davant dels favors rebuts de Déu, el salmista es pregunta com podrà manifestar-li adequadament el seu pregon agraïment. I troba la resposta en la litúrgia d'acció de gràcies. Li oferirà una libació "eucarística": **Invocant el seu nom, alçaré el calze per celebrar la salvació** (vv. 12-13). La pregària i l'acció ritual porten el salmista a **celebrar la salvació**. No es tracta de fer una simple memòria d'allò que li ha esdevingut, sinó de reviuire el do de Déu. El Senyor l'ha salvat, que és molt més que un moment, que ja ha passat, de treure'l del perill. De fet la salvació de Déu ha suposat per al salmista com un nou naixement. **Jo era feble i m'ha salvat... Ha alliberat de la mort la meua vida...** (vv. 6b i 8a). Això es va produir en temps determinat. Pertany al passat. Però la "situació" creada per l'acció salvadora de Déu, perdura. **Continuaré caminant entre els qui viuen, a la pre-**

sència del Senyor (v. 9). Vet aquí la força de la celebració, i, en aquest cas, de la celebració d'acció de gràcies. Per això exclamarà: **Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, invocant el vostre nom** (v. 17). I dona una dimensió comunitària —de celebració eclesial— al seu sacrifici eucarístic. **Ho faré davant del poble** (v. 18b).

L'eucaristia del Servent

El responsori del salm ens dona la pauta per a fer-ne una lectura cristiana. **El calze de la benedicció és comunió amb la sant de Crist**. El text d'aquesta resposta és de la primera carta als corintis, i posa el salm responsorial al servei d'introduir-nos a la segona lectura de la missa de la Cena del Senyor. Sant Pau ens recordarà la tradició que ell ha rebut i que ens ha transmès, que no és altra que la de celebrar el memorial del Senyor Jesús. **Cada vegada**

Eucaristia

(Salm 115 -H. 116:10-19-:12-13. 15-16. 17-18 R.: cf. 1C 10:16)

JOSEP M.ª ARAGONÈS

que mengueu aquest pa i beueu aquest calze, anuncieu la mort del Senyor fins que torni (1C 11:26). Sota aquesta llum podem descobrir tota la profunditat profètica del salm que ens ocupa. Jesús és el vertader Servent de Déu, vingut a aquest món per fer la voluntat del Senyor. Així aconsegueix en ell el projecte de Déu sobre la creació-realització de l'home. Ell és l'home típic. L'home modelat i realitzat segons el cor de Déu. **Ah, Senyor, sóc el vostre servent, ho sóc des del dia que vaig néixer** (v. 16). En la veu del salmista hi endevinem l'expressió de Jesucrist, el qui ofereix una víctima d'acció de gràcies, invocant el nom de Déu i que ho fa davant de tot el poble. Aquesta víctima d'acció de gràcies, que és la causa de la nostra redempció, és ell mateix, el vertader Anyell de Déu, ofert a la creu i ressuscitat pel poder del Pare. Per això, el Crist ressuscitat, que ara és present en la nostra celebració

eucarística, diu a Déu: **Vós em trencàreu les cadenes de la mort** (v. 16c). És l'amor de Déu envers el seu servent, el qui ha posat en joc la força del seu poder. Perquè al **Senyor li dolidria la mort dels qui l'estimen** (v. 15). Reunits en la celebració eucarística, els cristians celebrem l'amor i la salvació de Déu, donant-li gràcies pel do de Jesucrist, el Redemptor de tots, que és el qui ha trencat les cadenes de la nostra mort per-sempre i ens ha introduït en la comunió de la vida de Déu.

Dijous Sant

Avui és el dia de l'Eucaristia. Ens reunim per celebrar la missa de la Cena del Senyor. Recordem i vivim davant de tot el poble, l'oferiment de la nostra Victima d'acció de gràcies, invocant el nom de Déu i alçant el calze de la benedicció per celebrar la salvació. Així seguim la tradició que els Apòstols reberen i van transmetre als seus successors, i ha arribat fins a nosaltres amb la urgència de viure-la i de passar-la viva als qui ens segueixen. És la tradició que ve del Senyor Jesús. Que consisteix certament a prendre el pa i el vi, dir l'acció de gràcies, i distribuir-ho a tots com aliment de comunió. Però al mateix temps som empesos a escoltar i també a viure i a donar-ne testimoniatge existencial, el manament del Senyor: **Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat** (Jo 13:34). Perquè la nostra acció de gràcies al Pare —l'acció de gràcies de tota l'Església— és urgència de caritat. Eucaristia.

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

46. La complexitat de la mitosi

Si una complicada factoria química, capaç d'elaborar més de dos mil productes diferents, tingues, gràcies a les mateixes substàncies fabricades, la facultat de créixer per si sola i de dividir-se després en dues factories iguals en tot a la primera, bo i seguint fent la producció d'aquells dos mil preparats que dèiem, hom podria dir ben raonablement que l'arquitecte dissenyador d'una tal meravellosa construcció autoduplicativa mereixeria un premi extraordinari al seu ingeni. Doncs això és el que fa tot naturalment la cèl·lula.

Més encara: quan la cèl·lula-ou o zigot es divideix, per a formar l'embrió, en dues cèl·lules, en quatre, en vuit... no ho fa sempre de manera que les cèl·lules que van apareixent siguin iguals en tot a la inicial; només s'hi manté còpia exacta del material cromosòmic, o sigui de les molècules d'ADN portadores del codi genètic, mentre que el citoplasma de les cèl·lules successives es va diferenciant. En l'embrió humà ben aviat s'hi veuen tres capes distintes de cèl·lules anomenades ectoderm, mesoderm i endoderm. I encara hi haurà més diversificacions fins a formar els diversos teixits, nerviós, muscular, cartilaginós, ossi, conjuntiu... Com pot una sola cèl·lula de partida transmetre ordres per a unes diferenciacions tan notables? No ho sabem. Però sí que podem descriure què fa una cèl·lula per a dividir-se en dues. Avui parlarem d'això:

lula per a dividir-se en dues. Avui parlarem d'això:

Quatre fases

"Omnis cellula ex cellula" (Tota cèl·lula ve d'una cèl·lula) va enunciar Rudolf Virchow (1821-1902) el 1860, i aquest principi és admès avui dia per tots els científics. L'observació l'ha demostrat. I una cèl·lula pot dividir-se en dues o bé estrangulant-se o bé fent un procés que és anomenat **mitosi**, que és com ho fa més ordinàriament.

El primer biòleg que va observar detalladament aquest complicat procés de divisió cel·lular fou l'anatomista alemany **Walter Flemming** (1843-1905). Ja feia més de trenta anys que Schwann i Schleiden havien formulat la teoria que la cèl·lula era la mínima unitat vital, però poc se sabia encara del seu contingut i dels seus mecanismes, per manca d'un tint adequat que en possibilités la visió. Aquests dos autors havien arribat a imaginar que una cèl·lula podia originar-ne una altra de la superfície del seu nucli. Flemming el 1870 va començar a aplicar els mètodes de tinció descoberts el 1856 per W.H. Perkin a l'observació de les cèl·lules i hi veié més clar: la substància del nucli prenia color mentre que no ho feia el citoplasma. Per això posà el nom de **cromatina** (de "chromos", co-

FRANCESC NICOLAU
Profesor de la Facultat de
Teologia de Catalunya

lor, en grec) a la substància nuclear i el de **cromosoma** a cada unitat que s'hi veia. Mirant amb el microscopi distintes cèl·lules en divisió, pogué establir-hi un ordre de quadre fases successives: profase, metafase, anafase i telofase. I anomenà **mitosi** el conjunt de tot el fenomen (de "mitos", fil o filament, en grec) perquè hi apareixien uns filaments que semblaven dirigir tot el procés. Flemming publicà els resultats de les seves observacions el 1882 en l'obra "Substància cel·lular, nucli i divisió cel·lular".

Resumint, el procés és el següent: **Profase**: Els dos centríols del centre nuclear se separen i van a parar als pols oposats, mentre que el nucli augmenta de volum i hi apareixen més visibles els cromosomes. La membrana nuclear desapareix i entre els centríols s'hi comença a veure el conjunt de filaments que han originat el nom de mitosi i que prenen la forma d'un fus, anomenat **fus acromàtic**, perquè no pren color. Aquests filaments són acumulacions de microtúbuls, com ja vam explicar. **Metafase**: Els cromosomes, ben separats i cada un dividit, longitudinalment, quasibé del tot en dos, es col·loquen en un

pla equatorial respecte dels pols determinats pels centríols en forma d'estrella, és a dir amb els seus braços cap enfora. **Anafase**: Cada cromosoma s'acaba de partir en dues parts, que s'anomenen **cromàtides**, les quals se separen bo i emigrant en direcció als pols. **Telofase**: Els dos grups de cromàtides es concentren i es converteixen en nuclis cel·lulars, a l'entorn dels quals hi reapareix la corresponent membrana; el fus acromàtic desapareix i el citoplasma es migparteix i es forma una membrana divisòria de les dues parts. En total tenim dues cèl·lules filles.

Què és el que provoca la mitosi?

Entre mitosi i mitosi es diu que la cèl·lula és la interfase. Durant la interfase pren aliments, fabrica proteïnes i exerceix activitats diverses, però també fa una altra cosa: les cromàtides es converteixen en cromosomes iguals als de la cèl·lula mare duplicant el seu contingut d'ADN, i també es dupliquen molts òrgans cel·lulars: el centríol, els mitocondris, l'aparell de Golgi, els ribosomes... Però el gran interrogant és: i quin mecanisme físico-químic provoca que en un moment donat la cèl·lula comenci una nova mitosi? És una qüestió que ha intrigat els biòlegs. Hi ha cèl·lules, com les nervioses, que ja no es divideixen més un cop han desenvolupat el teixit

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

corresponent, d'altres que es migparteixen només de tant en tant, d'altres que ho fan quan el cos ho necessita, com ara les epitelials de la pell, en el cas d'una ferida...

Fóra llarg explicar detalladament les opinions que els biòlegs han anat aventurant al llarg dels anys sobre els mecanismes que provoquen la mitosi. **Van Beneden**, per exemple, va dir que la contractilitat dels filaments del fus acromàtic, que és forma per l'acció dels centríols, explica la succió dels cromosomes cap als pols. **Hartog** digué que, essent insuficient aquesta acció mecànica, cal pensar en forces electromagnètiques. **Bütschli** que més aviat són fenòmens físicoquímics de tensió superficial, difusió, canvis de viscositat, etc., els qui hi actuen. Però **Schrader** afirmà que cap d'aquests factors pot explicar tot el mecanisme. **Schmidt** aventurà que potser accions de diversos ions són la causa més eficaç... Lleialment hem de dir que la cosa encara no s'ha aclarit. Només sabem que certes condicions de nutrició, d'agents externs, de certes hormones, provoquen la mitosi i que la col·loquicina la pot aturar perquè destrueix el fus... Però totes aquestes notícies no resolien el problema. La complexitat d'aquest procés reproductiu tan important forma part de les meravelles inexplicades de la vida.

La col·lecció de llibres d'E.G.B. i BUP

Una tasca de gran valor

Avui presentem un model de textos que catalogaríem entre els primers. La col·lecció ens la brinda l'Editorial Cruïlla de Barcelona. Mostra una gran capacitat de síntesi teològica i ensem una gran experiència pedagògica dels seus autors. Cal afegir les bellíssimes il·lustracions de primeres figures en el dibuix, complementades per una selecció acurada de fotografies en blanc i negre i a tot color. La claredat de la tipografia i la qualitat del paper emprat dona tot un conjunt harmoniós i encertat de llibres de primer ordre. Cal també agrair a Cruïlla l'esforç econòmic que suposa l'edició, o versió catalana, de tot el material.

CICLE INICIAL D'E.G.B.:
"PARLO DE DÉU"

El text és de Miquel Gallart i Montserrat Amat. Les il·lustracions o dibuixos de Pilarín Bayés. La idea global del text, és fer descobrir als infants el concepte, o millor dit, la imatge del veritable Déu: "Com deu ser Déu", "què vol Déu", i "què ensenya Jesús". Són les preguntes que cal que es faci el nen. El segon volum conté preguntes i respostes sobre, "coses que Déu vol", "coses que Jesús ensenya" i "Jesús es fa present".

Els gravats de Pilarín Bayés, a tot color, juguen un lloc molt important en el text; es fan assequibles a la ment de tots els nanos: els "personatges" brinden placidesa, bondomia i benvolença que captiven l'infant i l'ajuden a llegir el text. Per altra part, perquè el mateix alumne prengui part activa en la descoberta d'un Déu-Pare i de Jesús, —que "ensenya a estimar tothom"—, s'intercalen suggeriments al mateix nen o nena: retallar les vinyetes del llibre, col·locant-les de nou amb certa coherència; dibuixar gravats pel mateix alumne, que expressin allò que el llibre ensenya; ús dels colors; comentaris que han de fer a algunes il·lustracions, etc. Tot es desenvolupa dins un marc de diàleg festiu entre els professors i llurs alumnes. Tenint en compte la importància que el nen fa de les primeres imatges de les coses, és fonamental que es faci una idea de Déu autèntica, perquè... "si Déu estigués trist i fes mala cara, faria pena i no ajudaria els homes a ser feliços".

El "leit motiv" del segon volum és que Déu vol que els homes siguin feliços, que s'estimin com a germans, que basteixin un món més bonic. Déu envia a la terra el seu Fill per salvar els homes, ensenyant-

Fa mesos i en aquestes mateixes pàgines fèiem una valoració positiva dels textos de religió per l'ensenyament bàsic i mitjà, redactats i editats pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament religiós de Catalunya.

Aprofitàvem l'avinentsa per manifestar que no tots els llibres didàctics de religió oferien una mateixa garantia d'acceptació tant pel que fa al contingut com per la forma pedagògica. Explicàvem les motivacions per elogiar uns i doldre'ns dels altres. No repetirem ara aquelles idees.

los a ser bons amics, a perdonar, a conviure, a ser generosos. Aquest mateix Jesús es fa present a l'Eucaristia i en els seus ensenyaments. L'Església és la gran família dels fills de Déu, i quan aquests fills es morin, viuran amb Déu "una festa per sempre en el més enllà".

El text, que és reduït, per donar pas a la il·lustració, va imprès en caràcter manuscrit infantil; són freqüents els espais en blanc perquè els alumnes hi treballin.

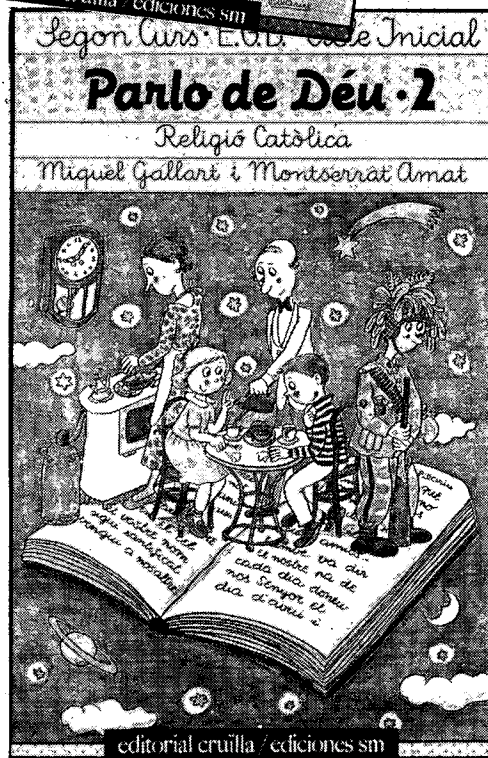
CICLE MITJÀ D'E.G.B.:
"PARLO D'ESPERANÇA,
DE LA SALVACIÓ I DE
JESÚS"

El text és de Miquel Gallart i Joan Vernet, i les il·lustracions de Rosa Sánchez i Mercè Arànega. Les fotografies són de diversos autors i agències. S'amplia la idea de Déu, de Jesucrist i es dona a conèixer la Bíblia. Jesús ens fa descobrir Déu com a Pare i els homes com a germans, amb les conseqüències morals que se'n deriven. També aquí l'alta qualitat de la fotografia i dibuix ajuden a seguir millor el fil de l'argumentació.

**PRIMER, SEGON I
TERCER DE B.U.P.:**
"JESUCRIST",
"ELS CRISTIANS", I,
"MÓN CONTEMPORANI"

Els text dels volums que corresponen al BUP és una versió catalana d'un equip d'autors de l'Editorial SM de Madrid.

El primer volum, "Jesucrist", dona a conèixer Jesús, centre dels seus deixebles i de tots els homes. "Tant de bo que vosaltres —diuen els au-

tors als seus joves lectors— coneixent-lo millor, us deixeu arrossegar per Ell". Al final hi ha un vocabulari d'aquells mots bíblics i teològics que poden comportar alguna dificultat de comprensió pel lector.

El segon volum "Els cristians" presenta l'Església dels apòstols, de l'Imperi romà, l'Església medieval, Reforma i Església contemporània. S'insisteix com a llei suprema del cristià, en l'amor, que s'expressa en l'Eucaristia, en el perdó, com també en el matrimoni, en la família i el celibat. Es dissenyen les línies fonamentals de la moral cristiana, que re-

percuteix en la cultura, en els mitjans informatius, en l'activitat econòmica i en les relacions socials i polítiques, i acaba amb un comentari —inspirat en l'evangeli— sobre la pau al món.

"Món contemporani i fe" és el tema de l'últim volum. Se situa en un món plagat de dubtes, entre ells, el dubte de la fe en el jove. El llibre no respon amb receptes fetes, sinó seguint els millors pensadors, il·luminats per l'evangeli. S'analitza l'impacte de la ciència i la tècnica, avui; l'esdeveniment religiós en totes les èpoques i cultures, així com el compromís del cristià d'alliberar l'home de totes les esclavituts i construir un món d'esperança en la dimensió històrica i en el més enllà. L'oferta dels valors cristians es fa present en totes les realitats i esdeveniments humans: en la persona, en la família i en la societat.

Els autors fan un advertiment que és una tanca d'or sobre tot el que han escrit: "El coneixement de les coses de Déu no es troba en els llibres, pertany al terreny de l'experiència viscuda personalment. Els llibres en tot cas, són un ajut, i a vegades un entrebanc. Voldríem que aquest llibre fos més allò primer que això segon".

PUNT FINAL

Hem fet una exposició molt atapeïda d'aquesta col·lecció de llibres de religió, editats per Cruïlla. Ben mirat, però, un llibre val més per allò que diu i com ho diu que no pel que poden dir d'ell els altres, quan aquests altres no són experts en la matèria. Seran els mestres, els professors i els mateixos alumnes els qui millor poden valorar la qualitat d'aquesta col·lecció, els uns com a persones expertes i experimentades, i els altres com a alumnes que volen aprendre. Nosaltres només suggerim als responsables, la incorporació de tot aquest material didàctic en l'ensenyament de la religió catòlica. Creiem que no se'n penediran. Si els apliquessin a llurs centres educatius constituiria una satisfacció pels qui els hem recomanat, i més encara pels qui els han escrit, il·lustrat i editat.

FRANCESC GAMISSANS

Em dic Giovanni Salerno. Sóc sacerdot agustí i metge. Fa dinou anys que vaig arribar a aquestes terres peruanes per servir els indis de l'alta Serralada Andina en la Prelatura de Chuquibambilla.

La realitat dolorosíssima d'aquest Tercer Món, m'ha plantejat seriosos interrogants durant la meua estada al Perú. Dòcil a l'Esperit Sant i als consells dels meus superiors agustins, així com de sants Bisbes del Perú, em vaig veure obligat a fundar el Moviment dels Servents dels Pobres del Tercer Món com a una resposta d'Església als problemes lacerants del Tercer Món. Per a aquest fi, el Moviment dels Servents dels Pobres ha nascut i vol difondre's per realitzar en plenitud els desigs del Papa, de l'Església que vol amb amor de preferència els més pobres i humils, porció predilecta del Senyor.

Aquest moviment ha de servir només Déu enmig dels més pobres. No volem dependre de cap organisme, per rebre, així, tot el que necessitem únicament i exclusivament de la Divina Providència: **Cerqueu abans de tot el Regne de Déu i la seva justícia i les altres coses us vindran per afegit.**

Cada servent està cridat a ser testimoni vivent del Senyor Jesús entre els pobres cansats enmig dels problemes lacerants de la fam, la injustícia, lepra i tantes classes de malalties i explotació. Indicar-los el camí del cel; enmig d'ells volem ser com una columna de foc.

Veig la necessitat urgent que algú es faci portaveu de les necessitats dels pobres. Els marxistes arriben de Moscou, de Cuba, de la Xina, etc. per crear desordre a Amèrica llatina, i amb molts sacrificis subvencionen arreu grups de guerrillers. En aquest continent, els pobres són cada vegada més pobres i el comunisme pene-

Giovanni Salerno, fundador dels "Servents del Tercer Món"

"Volem donar una resposta d'Església als problemes lacerants dels pobres"

El pare Giovanni Salerno, sacerdot agustí i metge, fundà el moviment "Els Servents dels Pobres del Tercer Món" per ajudar els pobres i marginats del Tercer Món. Pensa que la situació dels països subdesenvolupats és tan greu que cap catòlic hi pot romandre indiferent. En aquest article ens explica la seva experiència.

tra fàcilment a la massa marginada.

La situació del Tercer Món és tan greu i urgent, que cap catòlic europeu o nord-americà hi pot romandre tranquil. Hem de donar gràcies a Déu per haver-nos donat aquest papa, Joan Pau II, qui en els seus angoixants viatges per Amèrica llatina fou la veu de tants homes que no tenen veu.

Dificultats

Són moltes les dificultats que hi trobo per dur endavant aquest Moviment, que és obra de Déu, en canvi no cesso de donar gràcies a santa Maria, Mare dels Pobres, per l'ajuda que em dona per superar tantes dificultats.

A Espanya he trobat més comprensió i suport en el Cardenal Primat, Marcelo González Martín. Igualment, a Espanya, hi ha diversos seminaristes atrets pel Moviment.

Vull que els membres del Moviment siguem conscients que la nostra condició de cristians ens exigeix deixar de pensar en nosaltres mateixos per pensar en el més necessitat. Per això hem volgut que el nostre Moviment sigui assentat en els nostres joves con-

templatius i siguin ells els qui ens donin la garantia de perseverar com a fills fidels de l'Església, a fi que sempre siguem un Moviment providencial, volgut i dirigit per Déu.

En aquests moments la meua principal preocupació és tenir en el Moviment, Fraternitat de nois joves totalment contemplatius, els quals amb el seu silenci, oració i penitència ajuden els seus germans servents lliurats als serveis dels pobres i, especialment, perquè amb el seu sacrifici i penitència millorin la situació d'aquest continent.

Aquí, en plena nit, molts joves es reuneixen clandestinament per preparar projectes de destrucció, de terror i sembrar sang de víctimes humanes. ¿Per què en lloc de tenir aquests grups clandestins de terroristes, no hi ha grups de joves que nit i dia lloin el Senyor promouent la vida, l'amor i la pau? I tot en silenci, així com ho fan els terroristes. Crec que això és de gran urgència en aquest continent. Al Perú no hi ha cap comunitat de nois contemplatius.

Monsenyor Alcides Mendoza Castro, Arquebisbe del Cuzco, ha aprovat el Moviment i els seus Estatuts. Aquest Moviment ha d'es-

tar sempre sota la Jerarquia eclesiàstica, treballant en silenci, tenint com a única Regla: La Imitació de Crist.

Des d'Europa i del Perú, han arribat al Cuzco matrimonis joves amb fills, els quals han deixat tota classe de comoditats per servir els més desamparats del nostre Moviment. Això m'assegura que el Moviment dels Servents dels Pobres és actual i urgent.

El Moviment dels Servents dels Pobres vol ser l'advocat dels pobres, dels abandonats i vol realitzar els desigs del Papa per canviar la vida dels marginats.

Homes lliures

Aquest moviment, inspirant-se en la Populorum Progressio, no solament acull els homes malalts per assistir-los, sinó, més aviat, fa tot el possible per fer-los lliures, autònoms, donant-los treball i integrant-los a la societat.

Gran part dels diners que rebem ho esmercem en transplants d'ulls, cames artificials, cura de leprosos. A l'Alta Serralada, on els indis viuen absolutament abandonats, construïm amb el seu ajut: carreteres, perquè puguin tenir un mitjà de comunicació, pous d'aigua potable i disminuir, així moltes malalties.

Tot això que el govern no fa, allò que no pot fer la Congregació de sacerdots, ho ha de fer el nostre Moviment format de laics i sacerdots i ha de realitzar-lo amb gran esperit d'humilitat.

"Anar on els altres no van, més enllà de l'asfalt", encoratja el nostre Moviment per dur l'amor de Crist: "He vingut a dur foc a la terra i voldria que ja cremés", ha dit Jesús. Els Servents dels Pobres han de cremar d'amor pels més pobres.

Els pobres necessiten sants sacerdots que els duguin el Pa del Cel amb el qual puguin sadollar totes les seves fams. Molts milers d'indis de la Serralada no veuen el sacerdot en vint o trenta anys. Quan el sacerdot arriba, els indis malalts i pobres fan fins i tot, diversos dies de camí a peu per assistir a la Santa Missa. Entre ells, he experimentat el Poder del Senyor amb curacions i miracles dels quals en sóc testimoni.

Igualment, els pobres necessiten de sants matrimonis, de sants i santes verges disposades, cada u dins del seu estat propi de vida, a consagrar-se al Senyor per als més pobres, posant al seu servei el millor de si mateixos, els talents que Déu els ha donat. També necessiten de joves, cridats a formar un matrimoni cristià.

El Moviment dels Servents dels Pobres necessita persones que fidels a la crida del Senyor, ho deixin tot per seguir-lo en el servei als més pobres. Necessitem aviat joves sacerdots que enmig dels pobres realitzin els desigs del Papa, que visquin amb autenticitat l'Evangeli.

Totes aquelles persones interessades pel Moviment, poden escriure a aquesta direcció:

Monasterio de la Visitación
Santa Engracia, 20
28010 Madrid

No aconsellem enviar cartes directament al Perú, ja que se n'extravien moltes.

PARE GIOVANNI SALERNO
O.S.A.

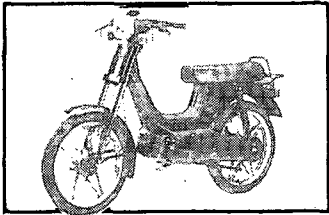
PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

TRADICIONAL SORTEIG-1987

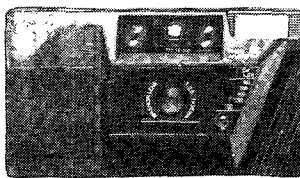
DONATIU:
CENT pessetes.

1er. Premi. Un viatge per a dues persones a TERRA SANTA.

2on. Premi. Un Ciclomotor Derbi Variant Start amb intermitents.

3er. Premi. Una magnífica càmera fotogràfica RICOH AF SYSTEM

4art, 5è, 6è Premis. Un transistor F.M. GRUNDING.

7è, 8è, 9è Premis. Un rellotge despertador QUARZ REISEWECKER.

10è, 11è, 12è Premis. Una calculadora.

EN SUPORT DE Catalunya Cristiana

El sorteig es farà el dia 29 de maig de 1987, davant de notari als locals del PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, c/. València, 244 - Telf. 215 27 39 - 08007 Barcelona

Qualsevol taló estripat o esmenat serà nul.
Caduca als tres mesos.

El dipositar: **Joan E. Jarque i Jutglar**
President del Patronat d'Amics de Catalunya Cristiana

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT!

Desitjo participar en el TRADICIONAL SORTEIG 1987 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Envieu-me.....

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....

C.P.....

Trameto l'import per

☐ xec barrat que incloc

☐ gir postal

CATALUNYA CRISTIANA c/. València 244, 2n. 08007 BARCELONA

Pretén que els infants coneguin la nostra realitat nacional

Participació creixent en la Campanya "El País a l'Escola"

La Campanya "El País a l'Escola", té per objectius estimular tots els infants i joves en edat escolar d'arreu dels Països Catalans en el domini de la nostra llengua i en el coneixement de la nostra realitat nacional. Ensenys, pretén ampliar l'actual radi d'acció de la cultura catalana, procurant expandir la difusió de publicacions infantils i juvenils catalanes entre els alumnes i escoles participants.

La Campanya, amb nivells de participació creixents, any rera anys, es troba plenament consolidada a Catalunya (Principat) i a la Catalunya Nord, amb mil cent seixanta i quaranta-sis escoles inscrites, respectivament, en l'edició del curs passat. També es va desenvolupant la participació a les Illes Balears amb trenta-tres escoles apuntades en la darrera edició, mentre que al País Valencià, per ara, la incidència és només de caire testimonial en molt poques escoles.

Regularment, cada any, pel mes de maig (juny a la Catalunya Nord), se celebren actes multitudinaris de cloenda, de les diverses activitats dutes a terme durant el curs, a les ciutats de Barcelona, Mallorca i Perpinyà.

La Campanya, oberta a totes les escoles dels Països Catalans, té una especial incidència a les poblacions i barris amb més grans índexs d'immigració.

L'objectiu és eixamplar la base del nostre poble

Aquesta Campanya eminentment "unitària" és organitzada per Acció Cultural del País Valencià, Centre de Documentació i Animació de la Cultura Catalana de Perpinyà, Obra Cultural Balear, Omnim Cultural i Acció Escolar del Congrés de Cultura Catalana, on es troba radicada el Secretariat, compta amb el suport de "Cavall Fort", "Tretzevents", "Rodamón", diaris "Avui" i "Punt Diari", revistes "El Món" i "El Temps", Cercle d'Agermanament Occitano-català, Fundació Miró, Xarxa Cultural, Institut Joan Llongueras i tot un seguit d'entitats sardanistes i musicals. Es duu a terme sota el patrocini dels departaments d'Ensenyament i de Cultura de la Generalitat de Catalunya, dels Ajuntaments de Barcelona i de Perpinyà i de les Diputacions de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

La campanya està plenament consolidada a Catalunya.

A més a més, compta amb la col·laboració de la Fundació Congrés de Cultura Catalana, de diversos Ajuntaments i de moltes entitats culturals d'arreu dels Països Catalans.

Cal aprofitar l'avinentesa que és l'ensenyament del català, d'algunes assignatures en català o la realització de tasques complementàries per a introduir a les escoles el coneixement de la nostra història, els nostres costums, la nostra cultura, la nostra manera d'ésser i tot el que en el decurs dels segles ha afaïonat el poble català. La Campanya "el país a l'escola" facilita aquesta feina als mestres i la fa estimulante i agradable als alumnes. A més a més, amb la realització d'actes de cloenda oberts a tothom possibilita l'assistència de pares i familiars, tot oferint-los un contacte viu amb allò que podríem anomenar aspectes essencials de la nostra realitat nacional. En resum, contribueix a eixamplar la "base" del nostre poble i a cohesionar-lo amb vincles de catalanitat.

El ritme d'inscripció d'escoles d'aquest curs supera amb escreix el de l'edició anterior, la qual cosa fa preveure un nou rècord de participació, però no ens hem de donar per satisfets fins que hi siguin TOTES les escoles dels Països Catalans.

JOAN AMORÓS i PLA

(President d'Acció Escolar del Congrés de Cultura Catalana.)

ACTIVITATS

Les activitats per a aquest curs són les següents:

Alumnes d'E.G.B.:

- Concurs de Murals (sobre Verdaguier i la seva obra mestra CANIGÓ o sobre llegendes pirinenques)
- Aprenentatge de Sardanes
- Foment de la Cançó Popular Catalana
- Concurs de teatre (foment del teatre de conscienciació catalana)

Estudiants de B.U.P., C.O.U. i F.P.:

- Concurs de Treballs (sobre Verdaguier i la seva obra mestra CANIGÓ)
- Concurs de Teatre (foment del teatre de conscienciació catalana)
- Concurs de Poesia Juvenil
- Concurs d'Activitats Juvenils (accions concretes en favor de la cultura i nació catalanes, dutes a terme per grups de joves)
- IV Jornades d'Intercanvi per a Estudiants (tema: "com enfortir la consciència de nació").

CLOENDA

Les dates i els programes previstos per als actes de cloenda de Barcelona són els següents:

Alumnes d'E.G.B.:

Matí: Gran Trobada de Cançó Popular Catalana i Gran Ballada de Sardanes. **Tarda:** Representació de les obres de teatre de les escoles finalistes. **Exposició dels murals finalistes.** (A començaments del curs 1987-88, Gran Exposició a les Drassanes.) **Atorgament dels premis dels concursos de Murals i de Teatre.**

Estudiants de B.U.P., C.O.U. i F.P.:

Dies 8 i 9 de maig de 1987. IV Jornades d'Intercanvi per a Estudiants. Representació de les obres de teatre de les escoles finalistes. **Atorgament dels premis dels concursos de Treballs, Activitats Juvenils, Poesia i Teatre.**

Les absurdes polítiques agrícoles dels països rics

Les polítiques agrícoles dels països rics condueixen a la producció d'enormes excedents alimentaris dels quals, de vegades, no saben com desempallegar-se'n. Mentrestant, tres quartes parts de la humanitat pateixen un déficit alimentari crònic.

Les polítiques de protecció als agricultors dels països rics fan que els camperols produeixin cada cop més, sense que després hi trobin comprador.

Al Japó, l'estat paga l'arròs als seus agricultors a un preu tres cops superior al del mercat mundial. La Comunitat Europea paga als agricultors el doble dels preus internacionals pels productes làctics. Així, els excedents de mantega poden formar una piràmide de 140 metres d'alçada. Amb els excedents dels cereals de la CEE es podria formar un con de 600 metres de diàmetre i de 350 metres d'alçada; amb la llet en pols, un altre con de 300 metres de diàmetre i de 170 metres d'alçada. S'està arribant al punt en què el cost de l'emmagatzematge dels excedents costa més que els propis productes emmagatzemats.

El Banc Mundial ha calculat que als països rics els costaria més barat donar diners als agricultors perquè no produïssin, que absorbir els productes excedents. No gens menys que un cinquanta per cent.

El "nostre" Liceu

Barcelona està orgullosa amb el seu Gran Teatre del Liceu. Tot Barcelona n'està, i la cosa s'ho val. Hi ha milers de barcelonins que mai no hi han posat els peus ni se'ls ha ocorregut ni remotament d'anar-hi però que no es cansen de lloar el "nostre" Liceu, cèlebre a tot el món.

Per obtenir, i sobretot ara per mantenir, aquesta categoria de gran teatre d'òpera, és evident que cal fer-hi unes inversions molt importants i, és clar, l'empresa, perquè sigui atractiva, ha de poder recuperar la inversió i obtenir un benefici, ha de ser rendible. I, per això, no hi ha pas gaires sistemes: o els preus de les entrades resulten exageradament cars, o es compta amb subvencions que compensin els déficits. L'empresari, en matèria econòmica i financera, no sap pas fer miracles.

Recentment, els diaris han publicat que el pressupost del Liceu per a la temporada 1987/1988 és de prop de 1.700 milions de pessetes, i que la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona hi aporten 250 milions, i la Diputació de Barcelona 100 milions més. I encara falta conèixer l'import de la subvenció que farà el Ministeri de Cultura del Govern Central.

Aquesta notícia, que a tots

ens satisfà perquè sembla que pot ser la solució dels greus problemes de l'empresa del Liceu que, per tant, té via lliure una temporada més, ens confirma en l'opinió suara esmentada en el sentit que és raonable i just que podem parlar del "nostre" Liceu, ja que aquests centenars de milions de pessetes que les institucions destinen, a fons perdut, al finançament de l'empresa, surten del tresor públic, de les caixes del poble, en una paraula, els paguem nosaltres.

No deixa de ser un contrasentit, però, que l'espectacle continuï reservat només per a una petita part d'aquest poble. I si un dia un contribuent qual-sevol, l'home del carrer vol anar-hi, o bé s'ha de disfressar de senyor o bé, com si fos un ciutadà de tercera, ha d'anar al galliner per l'escala de servei.

Segur que és de justícia que les institucions públiques subvencionin, amb diners públics, aquest magnífic, famós i acreditat teatre, però sembla que, com a conseqüència, ja no pot continuar essent reservat només per a gaudi d'una petita part dels ciutadans, mentre estigui finançat amb els diners de tot el poble. Aquí hi ha alguna cosa que falla.

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS

La Col·lecció NOVA TERRA es complau a anunciar l'aparició del volum 70:

Núria Mínguez

UNA DONA HA DE MORIR

En el mateix volum, i com a complement, quatre narracions curtes que són unes petites obres mestres en el camp de les novel·les de misteri i suspens. De Núria Mínguez es pot ben afirmar que és l'Agatha Christie catalana ja que les seves novel·les són tan interessants que una vegada començades no es poden deixar fins arribar al final.

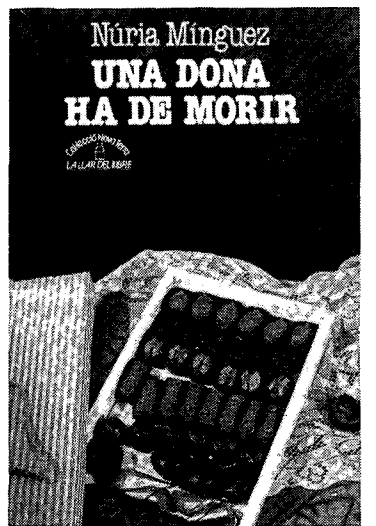
A la mateixa col·lecció, i de la mateixa autora, el volum 13 amb el títol:

EL CRIM D'UNA NIT D'ESTIU ja se n'han fet 3 edicions.

LA LLAR DEL LLIBRE

Bergara, 3
Demaneu-los a totes les llibreries.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsescències. Pocs places. Tel. 427 44 53.

LLIBRES

Ramon Llull, el gran precursor de l'ecumenisme⁽¹⁾

Tothom sap que, a partir del decret **Unitatis Redintegratio**, del Vaticà II, l'ecumenisme (el moviment vers la unió de les diferents confessions cristianes) ha estat un dels grans esforços dels catòlics. Sebastià Garcías Palou, com Llull, mallorquí i home d'església —rector emèrit de l'Escola Lul·listica Mallorquina—, és potser un dels autors contemporanis que millor coneixen l'obra lul·liana, i així ho demostra en el present llibre sobre Llull i l'ecumenisme.

El pensament unionista del nostre Ramon Llull, un cop acabada la lectura del llibre de Garcías Palou, ens sembla realment actual —tot i salvant les distàncies històriques— i és, sens dubte, un dels més grans intents d'acostament entre catòlics i ortodoxos abans del Concili de Florència (1431-43). Llull, com a apòstol seglar i missioner incansable tant per l'orient com davant del papat, treballà tota la vida en dues direccions: la conversió dels sarraïns i la unitat dels grecs ortodoxos amb els catòlics.

El propòsit de Garcías Palou és: "Són tantes les semblances existents entre l'unionisme de Ramon Llull i l'ecumenisme modern, que elles es constitueixen en poderosa existència d'una tasca, rigorosament científica, al voltant de tota la seva activitat desplegada per tal d'aconseguir la unitat de tots els cristians, amb la finalitat de precisar quin lloc li correspon entre els demés unionistes de la seva època i entre els precursors de l'ecumenisme modern" (p. 16).

El llibre es divideix en tretze capítols, a més d'una introducció i un epíleg. Al llarg de les seves interessantíssimes planes, podem copsar el veritable sentit de l'ecumenisme lul·lià, sobretot amb la bellesa dels seus textos en català medieval. Podríem dir que la posició de Llull s'emmarca en el fet més general de tota la història dels segles XIII i XIV: les croades, les missions a Terra Santa i a tot l'orient, el papat avinyonès, etc. Llull, franciscà de tot cor, també s'inscriu com a missioner per anar a terra d'infidels (com diu sant Fran-

cisc). Però la genialitat intuïtiva del nostre pensador excedeix els seus temps i "s'avança" (si se'n permet dir-ho així) a l'esforç del Concili Vaticà II.

En efecte: la base del seu ecumenisme (unionisme seria el terme medieval) és el diàleg, la controvèrsia religiosa, sobre els dos principals problemes de la falta d'unió: si l'Esperit Sant prové només del Pare o també del Fill, i el primat romà. Com ho volia fer? Amb la predicació dels missioners i sobretot a partir de la creació d'una taula permanent de diàleg i discussió entre savis (perits dirà el Vaticà II) de les confessions cristianes. I per aital fi, demana la constitució d'escoles d'idiomes, per entendre millor els ortodoxos. Però Llull vol convèncer els seus adversaris que, de bona fe, estan en l'error i creu que la millor manera de fer-ho és a partir de raons necessàries, que poden ésser acceptades per tothom, àdhuc pels no cristians.

L'activitat del beat Llull pròpiament ecumènica s'inicià el 1279, quan descobreix el "cisma", tot viatjant a Terra Santa per primera vegada. I va tornar allà el 1299, dedicant-se ja fins a la seva mort el 1315 a aquesta tasca ecumènica. D'aquesta íntima vivència del pensador inquiet sorgeix el seu desig de la predicació no violenta sinó a través de la disputa teològica. A l'Edat Mitjana no s'havia encunyat la paraula "ecumenisme" ni el qualificatiu "germans separats" i és per això que Llull emprà "unionisme" i "cismàtics". "Per aquest motiu, a l'unionista mallorquí cal presentar-lo com és; i deixar-lo parlar a la seva manera i amb el seu propi llenguatge. No amb el d'avui, que no va conèixer" (pp. 187-188). "En una paraula, no cal traduir paraula per paraula, ni línia per línia, sinó pensament per pensament..." (p. 203).

Per tant, podem concloure, com Garcías Palou, que "la finalitat, perseguida per Ramon Llull, és idèntica a la que es proposen els ecumenistes actuals. Però els mitjans —millor dit, les formes, o maneres— són distints" (p. 211).

Sebastià Garcías Palou

RAMON LLULL EN LA HISTÒRIA DEL ECUMENISME

L'obra acaba amb una taula cronològica de l'activitat ecumènica de Llull, una acurada i extensa bibliografia i l'índex onomàstic. Només hem trobat dos petits inconvenients: les notes dels capítols estan posades al final del llibre; i el nostre desig que Garcías Palou ens delectés aviat amb un llibre més de divulgació que, sens dubte, gaudiria d'un notable èxit. Nosaltres, per la nostra banda, només podem dir que l'erudició, la dedicació, la serietat expositiva i el coneixement teològic, filosòfic i històric de Garcías Palou mereix les nostres més agraïdes felicitacions. Un llibre apassionant, i sens dubte actual, car l'ecumenisme de Llull res ha d'envejar del nostre.

Però no voldria acabar sense un text del mateix Llull (*Doctrina Pueril*, c. 72; cf. p. 30): "Grecs son crestians; mes pequen contra la sancta Trinitat de Nostro Senyor, en so que dien que l Sant Esperit no ix mas del Pare tant solament. On aquests han moltes de bones custumes; e per so con son ten prop a la fe catholica, serien leugers a enduir a la Esgleya romana, si era qui apresés lur llenguatge e lur letra, e que agüés tanta devoció, que no duptas a pendre mort per honrar Deu, que anàs preycar entre ells la excellent vertut que l Fill divinal ha en donar precessió al Sanct Esperit."

FRA AUGSTI BOADAS
i LLAVAT, ofm.

(1) SEBASTIÀ GARCÍAS PALOU, *Ramon Llull en la història del ecumenisme*, Ed. Herder, Barcelona, 1986, 404 pp.

Una pedagogia familiar a l'abast de tothom⁽¹⁾

La literatura sobre pedagogia és avui prou abundant, malgrat que l'educació dels fills sigui cada vegada més difícil, enigmàtica i a voltes angoixosa. No manquen pedagogs, psicòlegs i educadors en general. Aquí el que val és la teoria junt amb la pràctica, i en això rau el primer mèrit de Calassanc Balagué i Bosch, autor del llibre que presentem, "Paideia". Per una part, Balagué és llicenciat en Pedagogia per la universitat de Barcelona, i pertany a l'escola humanista i càlida dels metges-psicòlegs Jeroni de Moragas, Ancochea i Folch i Camarasa, i per altra, ha passat una pila d'anys ensenyant a l'Escola Pia de Morella, Terrassa, Barcelona, Igualada, Tàrraga, Olot, etc.

Ara bé, per escriure un llibre adreçat fonamentalment als pares de família, no n'hi ha prou tampoc en ésser competant en les ciències pedagògiques i haver exercit el magisteri en una escola o institut concret, on s'ha pogut aplicar a la pràctica els coneixements adquirits. Cal en el llibre un llenguatge adequat, entenedor per a tots els seus lectors, altrament el llibre cau de les mans per massa espès i teòric o per contenir quatre vulgaritats que no menen a res. Balagué té un llenguatge viu, planer, amb nervi i caliu, perquè és a més periodista i conferenciant.

Finalment, per opinar i aconsellar els responsables de l'educació és necessari molt de seny. L'autor ha d'assimilar el bo i millor de totes les ciències de l'educació —més unes idees clares sobre ètica i religió— ja que tots aquests coneixements incideixen de ple en el desenvolupament integral de l'home, que és infant fins a l'edat madura. És així com no es cau en snobismes estranys, en teories i hipòtesis perilloses, perquè encara no gaudeixen d'una garantia i una experiència que les faci recomanables.

"Paideia" exposa com sortir-se d'una colla de situacions familiars, avui freqüents, i com retrobar-se en uns punts de referència. Tot pot orientar més d'un pare i d'una mare en la seva responsable i difícil missió educativa de llurs fills.

Felicitem Calassanc Balagué i desitgem que el seu llibre sigui una eina a l'abast per cavar, podar i aparellar la terra fecunda d'una llar, les flors i els fruits de la qual són els fills.

FRANCESC GAMISSANS

(1) PAIDEIA. Calassanc Balagué. Barcelona. Edit. Claret, 1986.

ARQUEOLOGIA

Es descobreixen petjades de dinosaures a Astúries

Diverses petjades de dinosaures descobertes l'any 1976 per un equip de geòlegs de la Universitat d'Oviedo, a la platja de la Griega, han estat considerades fa poc com una de les més importants del món per científics de la Universitat de Bochum.

En un informe remès per dos experts de l'Institut Geològic de Bochum, els professors Mensik i Metmann, al batlle de Colunga, els científics cataloguen el descobriment de tan interessant com les coves d'Altamira, Ribadesella o la ruta dels dinosaures de Encis (Rioja).

En aquest informe indiquen que "hem explotat diverses petjades de dinosaures a la platja de la Griega, al nord de Colunga, durant 1984 i considerem que són les més grans del món trobades fins als nostres dies, ja que fan 1'35 metres de llarg i 1'18 metres d'amplada". Les petjades de "Gigantosauropus Asturienses" de la Griega —com les denominen els investigadors alemanys— estan localitzades als penya-segats de les platges.

José Carlos García Ramos, geòleg director del Departament d'Estratigrafia de la Facultat de Geologia de la Universitat d'Oviedo, que amb Marta Valenzuela i César Suárez descobrí les petjades l'any 1976, digué que "són importants i de moment, les més grans del món".

Dir que són les més grans del món, potser fóra dir molt, però que es troben entre les més grans, sí que podem dir-ho, encara que és possible que en uns anys les perdem. El que sí que és important és que la majoria de les petjades que es troben a Astúries pertanyen a "Sauròpodes" de les quals hi ha pocs exemples.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Defectes ben nostres⁽¹⁾

No sempre les incorreccions en el llenguatge vénen per culpa del castellà. Conec moltes persones de certa edat que parlen un català molt més incontaminat que el jovent. Podríem establir un límit cap als seixanta anys si fa no fa, abans del qual el català parlat té tots els defectes encomanats pel castellà durant tants anys de convivència i dominació. Com més jove és la persona més caràcters de degradació presenta en la parla: barbarismes, frases fetes traduïdes mot per mot, calcs sintàctics impropis, supressió indeguda de pronoms febles. Parlo en general, com deu haver comprès, i salvant totes les excepcions que calgui. Tot això desfigura i desnaturalitza el català molt més que no pas les imperfeccions que hom observa en persones d'edat més avançada, les quals fan servir un català de soca-rel, popular, ben construït, però amb

ALBERT PERA

uns defectes també populars, no gens sospectes de castellanització, i insignificants si els comparem amb els que us deia, propis de generacions més joves.

La meua sogra mateix, que és molt bona conversadora, i a qui jo observo molt quan parla sense que ella se n'adoni, de tant en tant falla en algun detall de pronunciació i li surten frases com aquestes: "Per **brenar** et donaré **xacolata** i una **tronja**." "Vagila, que cauràs de la **bacileta** i t'hauré de curar amb **cucitafuix** i **esprít** de vi." "La **Tresa** m'ha dit la **vritat**." "Ja tens la **dacumentació** a punt?"

Ja veieu, doncs, que en els parlars més castissos poden

haver-hi defectes i aquests que acabo d'assenyalar, el canvi de la u àtona per vocal neutra a la pronunciació, i la supressió de vocals abans de la r suau, són suportables i no atempten greument contra la identitat i la puresa de l'idioma. Tots els idiomes, en la seva realització oral tenen defectes de pronunciació i el nostre no se n'escapa pas, tampoc. Convé observar-los i corregir-los.

Perles ortogràfiques

En una barriada suburbial s'ha dedicat a espai verd una considerable extensió voltada de blocs de pisos. Hom l'ha batejat amb el pompós nom de Parc d'el Palau. El qui ha fet la placa de retolació deu haver considerat que amb apòstrof quedava més catalana. Si se n'hagués assegurat, hauria vist que la contracció del és igual que en castellà.

NOTICIARI CULTURAL

Temporalment tornarà "L'Anunciació" del Greco a Vilanova i la Geltrú

El museu Víctor Balaguer, de Vilanova i la Geltrú, exposarà temporalment el quadre del Greco, "L'Anunciació", cedit pel Museu del Prado.

El regidor de Cultura de l'Ajuntament vilanoví explicà que l'exhibició del quadre en el museu Víctor Balaguer coincidirà amb dates significatives, no solament d'aquesta ciutat, sinó també de Catalunya.

Afegí que a finals d'aquest mes d'abril es presentarà en el museu Víctor Balaguer un nou dipòsit de quadres, propietat del Museu del Prado, compost per 42 obres de pintura barroca que comprèn des del segle XVI fins al XVIII.

Aquest lot, que es renovarà cada cinc anys, es convertirà en el més important cedit pel Museu del Prado, que s'exposarà fora de les seves dependències i la col·lecció més significativa del barroc que existirà a Catalunya.

Aquest fons substituirà el que anteriorment tenia en cessió el museu de Vilanova i que incloïa "L'Anunciació", obra que fou retirada de la seva exposició a principis del 1981 a

conseqüència del robatori de què fou objecte la sala Víctor Balaguer per part de la banda d'Erik el Belga.

Neix una nova societat al servei de la història de l'Església catalana

Fa poc s'ha constituït a Barcelona la SOCIETAT D'HISTÒRIA ECLESIASTICA MODERNA I CONTEMPORÀNIA DE CATALUNYA que agrupa estudiosos de la ciència històrica eclesiàstica vista sobretot des d'una dimensió social, política o cultural.

Tradicionalment a les terres catalanes la història eclesiàstica medieval —i especialment el monaquisme— ha estat molt conreada. El dèficit, en canvi, és encara notable en el període següent i molt més en el contemporani. El propòsit de la societat serà, doncs, d'estimular la recerca en aquest camp i, com diuen els estatuts, "de fomentar la intercomunicació personal i de materials documentals entre els adherits, de celebrar seminaris i simposis, de publicar un Anuari que reculli treballs pre-

ferentment dels associats i, a través d'institucions públiques o privades, d'aconseguir beques d'investigació".

En són socis fundadors Joan Bonet i Baltà (president), Antoni Borràs i Feliu, Josep-Rafel Carreras de Nadal, Josep Clara i Resplandis (Girona), Albert Manent, Josep M. Martí i Bonet, Casimir Martí, Josep Massot i Muntaner (Montserrat), Josep Raventós i Giralt (Cambrils) i Salvador Rovira i Gómez (Tarragona).

La seu provisional de l'entitat és a Barcelona, al carrer d'Aragó 337, quart pis.

S'estrena un nou gegant

A Cubelles tindran el "Charly Rivel"

El proper dia 26 d'abril tindrà lloc a Cubelles (Garraf) una gran festa per a celebrar l'estrena d'un nou gegant dedicat al famós pallasso universal, fill de la vila, Charly Rivel. El grup "RIALLES" local hi col·laborarà organitzant una gran cercavila. Aquest nou grup "RIALLES" inicia les seves activitats el dia 25 de gener al local de l'Aliança amb l'obra de teatre "El somiatruïtes" que representà el grup "Teatre Gent".

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

NOU-1.— Amb aquest títol ("nou-u") s'encapçala el disc de sardanes enregistrat per la Cobla Sant Jordi amb un seguit de composicions de joves autors, que el propassat dia 28 de març fou donat a conèixer en un concert organitzat pel col·lectiu d'entitats promotores d'aquest enregistrament, integrants de la Comissió d'Aplecs Sardanistes de les Comarques Barcelonines.

La vetllada tingué lloc el dissabte, dia 28, a les deu del vespre, al teatre de l'Orfeó de Sants, amb la intervenció musical de l'esmentada Cobla Sant Jordi.

Cal remarcar l'encert d'aquest nou àlbum de sardanes, adreçat específicament a la promoció de joves músics, ja que es tracta de música composta per joves i interpretada per joves, en un afany de fomentar l'interès per la sardana i la música per a cobla entre les noves generacions de compositors i d'interprets.

PREMI "FLORICEL-ROSA D'OR".— Aquest guardó, instituït per l'Agrupació Sardanista "Florisel", d'Anglès, té per finalitat premiar la tasca abnegada d'un sardanista —home o dona— que per la seva vocació al servei i foment de la sardana mereixi ésser proclamat sardanista exemplar. El premi consisteix en una rosa d'or i una placa commemorativa.

Pot ésser candidat a aquest guardó qualsevol sardanista sense cap mena d'excepció. Poden presentar candidats al premi totes les entitats de caire sardanista que ho desitgin, adreçant-se per escrit a l'Agrupació Sardanista "Florisel", carrer de Santa Magdalena núm. 3, Anglès (la Selva) abans del 30 d'abril de 1987. A cada carta de presentació de candidats, hi constarà correctament el nom, cognoms i l'adreça del sardanista presentat, i a més a més s'hi relacionaran els mèrits en virtut dels quals es consideri que el candidat és mereixedor del premi.

Cada entitat podrà formular una proposta. Les candidatures presentades en anteriors edicions i que no hagin obtingut el premi, seran considerades com a tals a cada nova convocatòria, sempre que llur entitat presentadora ho confirmi.

El lliurament del premi tindrà lloc el diumenge, 21 de juny de 1987, en el decurs de la celebració de l'Aplec de la Sardana d'Anglès.

VI Concurs Literari de la Parròquia de la Sagrada Família

La secció de Cultura i Esbarjo de la Parròquia de la Sagrada Família, sota la presidència del rector, Rvd. Joan Pellisa, i amb la col·laboració de l'equip de redacció del "Full Parroquial", convoca un CONCURS LITERARI DE PASQUA, que es regirà per les següents

B A S E S:

- 1.- Les composicions, en català o castellà, podran ser escrites en vers o en prosa, hauran de ser originals i inèdites i versar sobre un tema de temps pasqual, tant des del punt de vista religiós com folklòric, històric, sociològic, etc.
- 2.- Tant per les composicions en vers com per als treballs en prosa, s'adjudicaran un primer premi de 50.000 pessetes i un segon premi de 25.000 pessetes, deguts al mecénatge de les entitats "Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat de Barcelona" i "Caixa de Pensions per a la Velleja i d'Estalvis". El Jurat podrà proposar la concessió d'accèssits.
- 3.- L'extensió màxima dels treballs serà de cinquanta versos per a les poesies i de quatre folis mecanografiats a doble espai per a les proses.
- 4.- Els concursants hauran de presentar els treballs PER QUADRUPLICAT, abans de les 9 del vespre del dia 30 d'Abril del 1987, a l'adreça següent:
Parròquia de la Sagrada Família
Concurs Literari de Pasqua
Provença, 450
08025 BARCELONA
- 5.- Els treballs hauran de ser encapçalats amb un títol i un lema. Cada escrit haurà d'anar acompanyat d'un sobre clos on hi consti el lema i que contingui al seu interior el nom, adreça i telèfon del concursant.
- 6.- Formaran el Jurat: Osvald Cardona, com a President; Pere Vives i Ramon Sal, com a Vocals, i Francesc de P. Martí, com a Secretari.
- 7.- El Jurat donarà a conèixer el veredicté el dia 15 de Maig, per mitjà del tauler d'anuncis de la Parròquia.
- 8.- El Repartiment de premis tindrà lloc el 18 de Maig, a les 9 del vespre, al Casal Parroquial de la Sagrada Família.
- 9.- Els treballs premiats quedaran en poder de la Parròquia per al seu arxiu i eventual publicació.
- 10.- El Jurat està facultat per a resoldre qualsevol qüestió no prevista en aquestes bases.

Barcelona, Març del 1987.

COSTUMS I TRADICIONS

Càntics de Setmana Santa

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

El cabal de cants piadosos en la Setmana Santa, especialment en les processons, és, o ha estat, molt ric i variat en les nostres comarques. A banda dels propiament litúrgics com el "Miserere", l'"Stabat Mater", "Crux Fidelis", "Pange lingua" i d'altres, n'hi havia força més, cantats pel poble fora dels temples.

Ja hem parlat dels cants de la Passió, així com de les seves representacions. També es cantaven els Goigs de la Mare de Déu dels Dolors. La majoria de càntics, però eren els del "Record". Recordatori, és clar, de la Passió. D'aquests, són notables els de Manlleu: "Tingueu record i memòria/ de la mort i Passió, que Jesús, Rei de la glòria,/ sofrí amb gran resignació". Així començava el cant que omplia els carrers de la dita "vila passionera", la nit del Divendres Sant. Tanta arrel popular tingué, que dona peu a una publicació setmanasentera dita, justament, "El Record". L'any 1959 se'n féu un llibre antològic que recollia les més interessants col·laboracions d'ençà que començà a publicar-se el 1917. Si bé amb algunes interrupcions arribà fins als nostres dies.

Perdó per la marrada, però valia la pena. A Tàrrrega un nen cantava darrera del Sepulcre: "Eclipsat el sol se veu,/ eclipsada sa hermosura,/ posat Crist en sepultura,/ després de mort en Creu".

"La Samaritana", "Les set paraules", "La Magdalena", "La Cena", els "Divinos" i d'altres cançons populars es venien en forma de

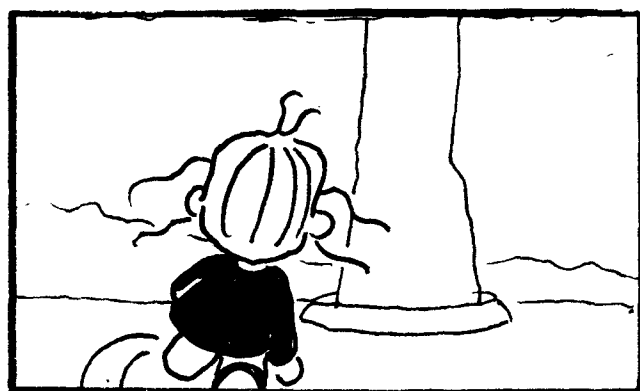
romanços. Algunes eren representables com ja hem dit la setmana passada. Modernament s'han fet edicions en opuscles com un de la parròquia de Sant Feliu de Sabadell (1970), amb versió catalana de l'"Stabat Mater", feta per mossèn Camil Geis, amb d'altres populars.

A Girona, encara entrat aquest segle es cantava aquest cant en castellà: "Ya murió mi Redentor,/ ya murió mi padre amado,/ ya murió en Cruz clavado/ mi Dios, mi Padre, mi Amor./ Ay, ay, ay, triste de mí,/ ay, ay, ay, mi corazón/ rómpete de compasión/ que Jesús murió por tí".

Fa una colla d'anys, un pobre que rondava per Barcelona, després de tocar una trompeta cantava en to llagrimós i emocionant, un fragment d'alguna Passió. La lletra i la música les recollí, de viva veu, el gran musicòleg mossèn Francesc de P. Baldelló el qual me l'ofrenà, en una de les darreres atencions amicals que em tingué. No l'he vista publicada enlloc i em plau d'oferir-vos-la. Si algú lector en coneix més text, li n'agrairia la tramesa:

"Ànimes cristianes,/ oiu amb atenció,/ que vull contar les penes/ de Nostre Redemptor./ Jesús, fill de Maria/ que al món volgué patir./ Oh que ditxós és l'home,/ que a Cristo vol seguir..."

És llàstima que no pugui oferir-vos així mateix la melodia. Tampoc no és cosa de l'altre món, com vulgarment es diu, però té el gust de l'antigor.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 349

Històries d'Eixerits

Setmana "Santa"

Ep, nois!, encara que uns dies de vacances ens vagin d'allò més bé, els nois cristians d'arreu de Catalunya, hem de tenir clar que les festes d'aquests dies són per commemorar la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús.

Home, ja ho sé que hi ha persones que això els diu ben poca cosa i que no van mai a l'església. Bé, s'ha de respectar tothom. Però també arreu del món hi ha moltíssimes persones que s'estimen Jesús de debò i que el reconeixen com a "Fill de Déu fet home".

Vull dir que durant aquests dies, encara que estiguem passant-los a la muntanya, al camp, al mar, etc., no costa res assabentar-se dels horaris de les celebracions litúrgiques, i... participar-hi! Hi ha prou hores cada dia per poder combinar-s'ho tot, oi?

Òndia noi!, l'any passat ens va sortir tot ben rodó. Va ser "diver", "formi", "guai" i tot allò que vulgueu. Vàrem passar els dies en un poblet on tothom és amic. Els nois i noies ens ho vàrem passar "bomba". El mossèn havia pensat molt bé les celebracions i tots vam participar-hi amb gust.

Res, foren uns dies "sants i bons". M'agradaria que aquest any això es repetís per a tots.

L'Eixerit

FA ANYS, QUAN
ÉS VA INVEN-
TAR LA
MATEMÀTICA,
DOS MÉS DOS
SUMAVEN
QUATRE...

GALI

PERÒ COM QUE
LES CIÈNCIES
AVANCEN QUE
ÉS UNA BARBA-
RITAT, AVUI
EN DIA DOS
MÉS DOS JA
DEUEN SUMAR
VUIT O NOU.

Jesús ens parla

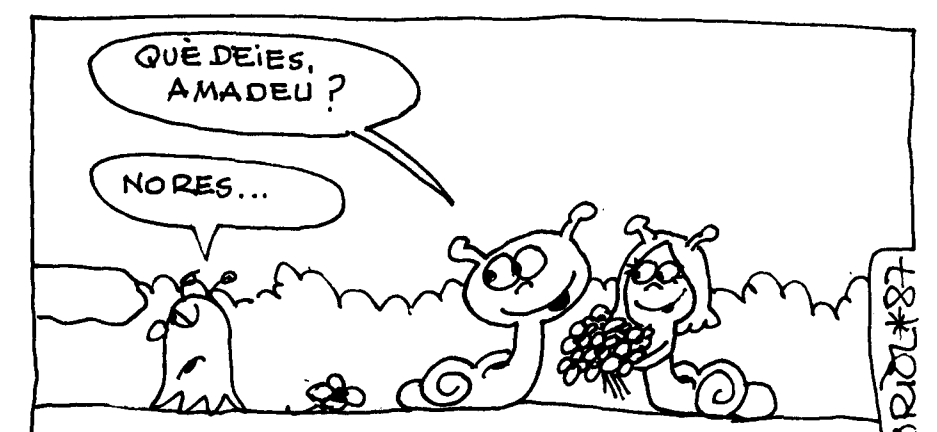
Busquem l'evangeli del diumenge: (Evangeli de la benedicció de rams) Evangeli segons Sant Mateu, capítol 21, versets de l'1 a l'11 (Mt 21:1-11).

Reflexionem: 1. Avui, com a evangeli de la missa, es llegeix la Passió de Jesucrist segons sant Mateu. Cal que l'escoltem amb la màxima atenció. És una narració apassionant de debò. A través d'ella ens adonem de les diferents actituds de les persones envers Jesús. I, sobretot, del gran amor amb què Jesús es fa solidari del drama de l'home fins a les últimes conseqüències.

2. Aquest diumenge de "rams" pren el seu nom de la benedicció i processó que es fa abans de la missa amb rams d'olivera, de llorer, de palma, etc. ¿Què significa això? És un signe que vol expressar el nostre amor i la nostra adhesió a Jesucrist. Aquell gest d'acclamació de Jesucrist va ser flor d'un dia. Nosaltres hem de procurar que la nostra fe i el nostre amor a Jesús durin per sempre.

3. Jesús entrà a Jerusalem, humil, senzill, i tanmateix aclamat com a rei messiànic; semblava impossible que, pocs dies després, en sortís amb la creu a coll. Però, els homes som tan baliga-balaga! Nois i noies, que avui, la nostra aclamació a Jesucrist, expressi el desig sincer d'estimar-lo i seguir-lo sempre.

El mossèn

DIUMENGE - 12

10.05 Temps d'esperança.
10.45 Matinal a TV3:
"Des del Palau de la Música".
12.45 Fi d'emissió.
13.30 Avanç informatiu.
13.32 Olímpics en acció (Rep.).
15.00 Telenotícies.
15.30 Félix, el gat.
16.00 No passa res (Repetició).
17.00 N'hi ha que neixen estrellats:
Ep. 13.
17.30 Vida salvatge:
"La caça menor".
18.00 Retrat:
"Patricia Highsmith".
19.00 Música vista.
19.30 La puça i els gegants.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cort obert:
"Paranys".
22.30 Gol a gol.
23.30 Fi d'emissió.

DILLUNS - 13

12.30 Avanç informatiu.
12.37 Universitat oberta.
13.05 TV3, segona vegada:
"Gol a Gol".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - Cap. 49.
15.50 "Un marcià a Califòrnia".
17.30 Music Box.
18.00 Scooby Doo.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Capità Harlock.
19.20 El meu amic Winnetou:
"Gran Òs".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Informatiu cinema.
21.30 Cinema 3:
"El llarg adéu".
23.30 Telenotícies.
23.45 Fi d'emissió.

DIMARTS - 14

12.15 Servei d'informació agrària.
12.35 Avanç informatiu.
12.37 Universitat oberta.
13.05 TV3, segona vegada:
"Angel Casas Show".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - Cap. 50.
15.50 "La llegenda d'Illa Muromets".
17.30 Music Box.
18.00 Scooby Doo.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Capità Harlock.
19.20 L'illa dels nens - 1.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Perry Mason:
"El cas del tercer acte perdut".
22.00 Galeria oberta.
00.00 Telenotícies.
00.15 Fi d'emissió.

DIMECRES - 15

12.15 Servei d'informació agrària.
12.30 Avanç informatiu.
12.32 Universitat oberta.
13.05 TV3, segona vegada:
"Música vista" "Joc de Ciència".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - 51.
15.50 "Benji".
17.30 Music Box.
18.00 Bridman i el Trio.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Capità Harlock.
19.20 L'illa dels nens - 2.
21.00 Simon i Simon:
"Com un miratge".
22.00 Angel Casas Show.
23.30 Arsenal-Atlas.
00.15 Telenotícies.
00.30 Fi d'emissió.

DIJOUS - 16

12.15 Servei d'informació agrària.
12.30 Avanç informatiu.
12.32 Universitat oberta.
13.05 TV3, segona vegada:
"Informatiu Cinema".
"30 minuts".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - 52.

15.50 "Benji es fa estimar".
17.30 Music Box.
18.00 Bridman i el trio.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Capità Harlock.
19.20 L'illa dels nens - 3.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Vostè Jurja.
22.30 A tot esport - Temps de neu.
23.45 Temps de neu.
00.05 Telenotícies.
00.20 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 17

12.30 Avanç informatiu.
12.32 TV3, segona vegada:
"A tot esport" - "Temps de neu".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - 53.
15.50 "La nau d'Héctor Servadac".
17.30 Music Box.
18.00 Bridman i el trio.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes Flash.
19.00 Fes Video flash.
19.20 L'illa dels nens - 4.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 "La Bíblia":
"Pel·lícula dirigida per John Huston".
23.30 Fi d'emissió.

DISSABTE - 18

13.30 Agenda sardanista.
13.32 Sardanes.
13.57 Avanç informatiu.
14.00 Oliana Molls:
"La batalla dels sorolls".
14.30 Dibuxos.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Els germans Hardy i Nancy Drew:
"El misteri del safari africà".
16.50 Olímpics en acció.
17.50 Or.
18.40 Laurel i Hardy.
19.00 Fletxa Negra - 1.
19.30 Botó fluix.
20.00 Joc de ciència magazine:
"Noticiari zoològic".
20.30 Telenotícies.
21.00 Pel·lícula:
"La gran gresca".
22.30 Vetlla pasqual:
"Des de la Catedral de Barcelona".
00.00 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 12

9.00 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa i Processó.
11.30 Concert.
12.30 Soldats:
"La experiència de la guerra".
13.25 Curro Jiménez:
"En la loca fortuna".
14.35 Set dies.
15.00 Teledíari - 1.
15.35 L'inspector Gadget.
16.05 Parada de postes - 1.
16.50 Punt de trobada.
17.40 De 7 en 7.
17.55 Estrenes TV:
"Por fuego propio".
20.30 Teledíari - 2.
21.05 L'arca de Noé.
21.35 Cançó trista de Hill Street:
"Réquiem por un canalla".
22.30 Estudi Estadi.
02.30 Comiat.

DILLUNS - 13

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.35 a 10.00 Els rics també plore - 6.
11.35 a 12.35 Home ric i home po - 5.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 A tot saber.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Teledíari - 1.
15.35 Retorn a Eden - 22.
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Positró.
19.00 El jove Sherlock.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Teledíari - 2.
21.15 Un, dos, tres.
22.55 I vostè què opina?

23.50 A portada.
00.15 Teledíari - 3.
00.35 Comiat.

DIMARTS - 14

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.35 a 10.00 Els rics també, plore - 7.
11.35 a 12.35 Home ric, home pobre - 6.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Terenci a la fresca.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Teledíari - 1.
15.35 Nines de paper:
"Muñecas de papel".
17.10 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Els electrofollets.
19.00 La quarta part.
19.30 Les noies d'or - 24.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Teledíari - 2.
21.15 Seqüències.
22.20 Sessió de nit:
"Desde que te fuiste".
00.35 Teledíari - 3.
01.05 Comiat.

DIMECRES - 15

7.30 Bon dia.
9.00 AL MATÍ
9.35 a 10.00 Els rics també plore - 8.
11.35 a 12.35 Home ric, home pobre - 7.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Al ritme d'un temps.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Teledíari - 1.
15.35 Nines de paper - 1.
16.25 La tarda.
18.00 Barrio Sésamo.
18.30 La volta al món de Willy Fog - 4.
19.00 Tocata.
19.55 De Parlament.
20.30 Teledíari - 2.
21.15 Alli et vull veure.
22.15 Els Colby:
"El vals del aniversari".
23.10 Així fou, així ho explica.
23.25 Processó.
01.00 Teledíari - 3.
01.20 Demà és Dijous Sant.
01.25 Comiat.

DIJOUS - 16

9.00 Consum.
9.30 Els rics també plore - Ep. 9.
10.00 A portada.
10.30 Alli et vull veure.
11.30 Home ric, home pobre - 8.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Teledíari - 1.
15.35 Nines de paper - 2.
16.30 Llarg-metratge especial:
"Asterix y Cleopatra".
18.00 Barri Sésamo.
18.30 El quiosc.
19.00 El bigoti de Babel.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 MASH.
20.30 Teledíari - 2.
21.15 Nort i Sud - 19.
22.15 Especial musical:
"Donna Summers".
23.20 A mitja veu.
23.45 Teledíari 3.
00.05 Demà és Divendres Sant.
00.10 Comiat.

DIVENDRES - 17

9.00 Concert.
11.00 Especial "Estudi Estadi".
15.00 Teledíari - 1.
15.35 Nines de paper - 3.
16.25 Llarg-metratge especial:
"La isla del fin del mundo".
18.10 La història del poblet de l'Arce - 2.
18.35 Món Disney.
19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby - 3.
20.30 Teledíari - 2.
21.15 En família.
22.20 Divendres cinema:
"West side story".
00.55 Demà és Sissabte Sant.
01.00 Jazz entre amics.
02.00 Comiat.

DISSABTE - 18

9.00 Concert.
10.40 Les aventures de Gulliver.
11.30 Gent jove.
11.55 La bola de cristall.
13.15 Loteria Nacional.
13.30 Objectiu-92.
14.30 Més comunicació.
15.00 Teledíari - 1.
15.35 Els Droids:
"La ciudatela helada".
16.05 Primera Sessió:
"Una tarde en el circo".
17.35 Documental.
18.30 La vall secreta - 14.
19.05 Les aventures dels ossos Gummy.
19.35 L'Equip "A":
"Maniobras mortals".
20.30 Teledíari - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.45 MISTERI:
"El dulce aroma de la muerte".
01.00 FILMOTECA TV:
"De Mao a Mozart Isaac Stern en China".
02.30 Comiat.

DIUMENGE - 12

10.00 Santa Missa.
11.00 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.
14.45 Recull informatiu.
15.00 Estudi Estadi.
17.00 Connexió amb Madrid.
17.00 Sessió de tarda:
"Esperando a papá".
18.45 Connexió amb Sant Cugat.
18.45 El dominical.
20.10 Connexió amb Madrid.
20.10 Els diminuts.
20.40 Com gat i gos.
21.30 Connexió amb Sant Cugat.
21.30 Debat.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Diumenge cinema:
"El gran atasco".
00.25 Comiat.

DILLUNS - 13

17.00 El món submari.
17.30 Mirades.
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Fills i filles - 62.
19.25 Escollir una professió.
19.45 Art i tradicions populars.
20.00 Agenda informativa.

20.30 El món dels anys 30.
21.20 Últimes preguntes.
21.50 Cinema club:
"Vidas secas".
23.40 Viure cada dia.
00.35 Comiat.

DIMARTS - 14

17.00 Digui digui (51).
17.15 El carrer de l'espectacle.
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Fills i filles - 63.
19.25 Els nostres arbres.
19.45 Art i tradicions populars.
20.00 Agenda informativa.
20.30 Música i músics.
21.00 La revolució romàntica.
21.50 El temps és or.
22.45 L'ull de vidre.
00.20 Comiat.

DIMECRES - 15

17.00 Amor, salut i feina - (1).
17.30 Mirades.
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Fills i filles - 64.
19.25 Habitat.
19.45 Art i tradicions populars.
20.00 Agenda informativa.
20.30 Consum.
21.00 El pols d'Hollywood.
21.50 Fi de segle.
23.20 Tendido cero.
23.45 Temps de creure.
00.00 Comiat.

DIJOUS - 16

17.00 La vall de Shallowford (13).
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Fills i filles - 65.
19.25 Dibuxos animats.
19.45 Art i tradicions populars.
20.00 Documental.
20.30 El plumier.
21.00 Saetes.
22.00 Dijous cinema:
"El arreglo".
23.40 Metròpolis.
00.05 Comiat.

DIVENDRES - 17

17.00 Vegetal.
18.30 Gaudi i la música.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Fills i filles - 66.
19.25 Els vells amics - 6.
19.45 Art i tradicions populars.
20.00 Documental.
20.30 La comèdia de George Burns.
21.00 Processó.
23.15 Concert.
00.15 Comiat.

DISSABTE - 18

10.00 Les aventures de Pepero:
(21).
10.30 Picapuça.
11.00 Documental.
11.30 Dibuxants: Altsent.
12.00 Una història particular.
13.00 Canal 10.
13.30 Soterrani.
14.00 135 escons.
14.30 Recull informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
20.10 Rainbow.
21.10 Matias Pascal - 3.
22.15 Documents TV.
23.45 Diàlegs amb la música.
00.15 Vetlla Pasqual.
02.15 Comiat.

El món de la televisió

TV-1

SESSIÓ DE NIT: Cicle Jennifer Jones. - "Desde que te fuiste" (1944-B/N), de John Cromwell, amb Jenifer Jones, Claudette Colbert, Josep Cotten, Shirley Temple, Lionel Barrymore i d'altres. Rodada l'any 1944, ens conta les peripècies d'una família americana, que té al front el marit i pare. Al·legat a favor de la pàtria i la família. Assumpte melo-dramàtic, dins d'uns límits dignes i respectables. El pare, militar retirat, serà cridat també a files. L'abnegada esposa i les encisadores filles, cobrint la reraguarda. BONA. TOTS ELS PÚBLICS. (Dimarts 14, a les 22,20).

DIVENDRES CINEMA. - "West side story" (Amor sense fronteres), (1961-Color), de Jerome Robbins i Robert Wise, amb Natalie Wood, Richard Beymer, George Chakiris, Rita Moreno. "West side story", (Trad. literal: Història de la riba Oest). Història de la riba oest de Nova York. És més aviat pobra, al marge de la vida brillant de la immensa ciutat. Versió moderna de "Romeu i Julieta". Les seves escenes, tenen per fons els seus carrers i barris i per clima, les rivalitats entre dues bandes juvenils. Però l'originalitat d'aquesta pel·lícula està fora de sèrie, a causa de les nombroses danses —ballet contemporani— i musicals. Supèrbia coreografia de Robbins i motius musicals, molt inspirats, de Leonard Bernstein. "West side story" no és propiament una comèdia musical, sinó un drama coreogràfic. Coreografia i ballet resulten gairebé insuperables. OBRA MESTRA. PROGRAMADA EN MAL MOMENT.

PRIMERA SESSIÓ. - "Una tarde en el circo" (1939-B/N) d'Edward Buzzell, amb els Germans Marx (Groucho, Chico y Harpo). Margaret Dumont i d'altres. El jove Jeff Wilson, inverteix tota la seva fortuna, consistent en 10.000 dòlars, en un circ ambulat, propietat de John Carter, subjecte de pessims antecedents. Un dia els diners desapareixen del lloc que Jeff el guardava. Antonio (Chico Marx), crida l'advocat Triquiñuelas (Groucho). Com que no aconsegueix els diners, se li acud demanar-lo a la Sra. Dukesbury, tia de Jeff i vídua riquíssima (Margaret Dumont), pertanyent a la alta societat. Punchy (Harpo) fa de les seves.

Després de moltes peripècies, Groucho instal·la el circ al jardí on va a celebrar-se una festa de societat. Comença la funció del circ que serà d'upa. BONA. INOPORTUNA.

JOAN SANS

LORENTE MUSSONS

Solsona. Oficina 081 de "la Caixa".

**Som la primera
Caixa d'Estalvis del país.
I la vuitena del món.
Però també som molt
petits.**

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS